

การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสอนภาษาอาหารสำหรับ
พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน
ในกรุงเทพมหานคร

นางวัชรีย์ เต็ดดวง

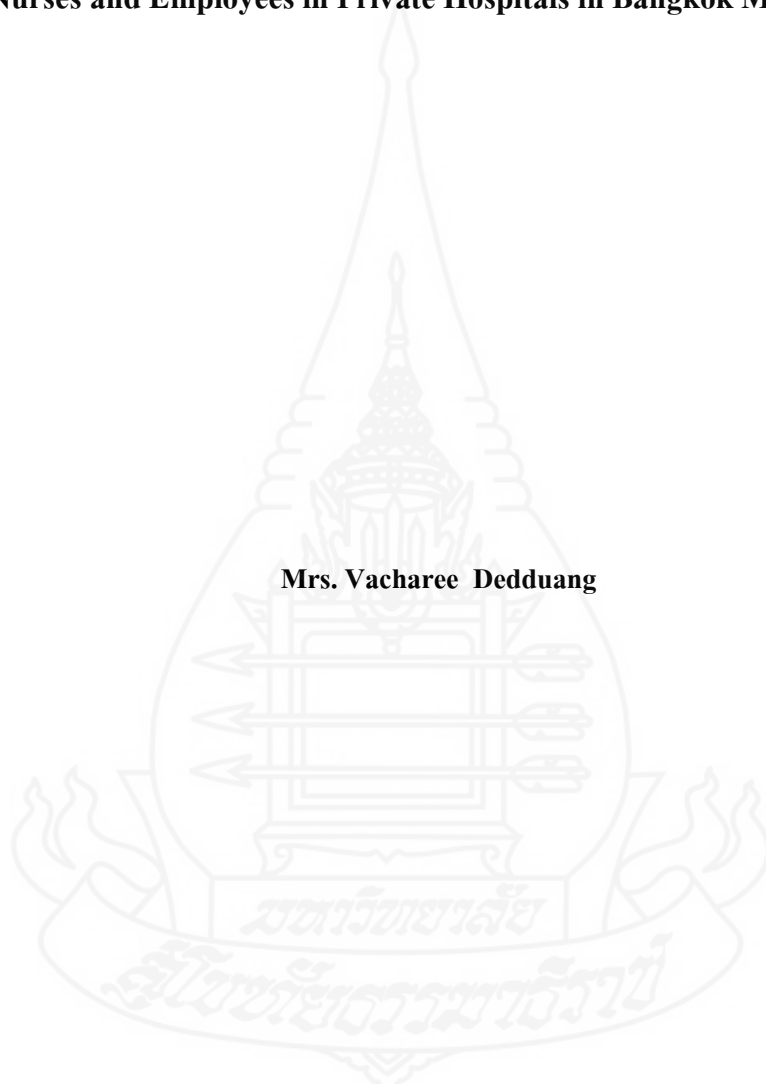

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการศึกษานอกระบบ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2558

**The Development of a Training Package on Arabic Conversation for
Nurses and Employees in Private Hospitals in Bangkok Metropolis**

Mrs. Vacharee Dedduang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Nonformal Education

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2015

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหารสำหรับพยาบาลและพนักงาน
ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร
ชื่อและนามสกุล นางวัชรีย์ เค็ดดวง
แขนงวิชา การศึกษานอกระบบ
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร် มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. ศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี สังข์ศรี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อับดุลเลาะ หนุ่มสุข

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2558

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร. ชลทิตย์ เอี่ยมสำอางค์)

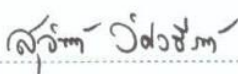
กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี สังข์ศรี)

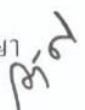
กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อับดุลเลาะ หนุ่มสุข)

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิสวธีรานนท์)

ชื่อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย นางวัชรีย์ เค็ดดวง รหัสนักศึกษา 2542900093

ปริญญา ศีษศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย)

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) ศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี สังข์ศรี

(2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อับดุลเลาะ หนุ่มสุข ปีการศึกษา 2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน (2) สร้างชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน และ (3) ทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน

กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย (1) กลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ได้แก่ พยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง จำนวน 302 คน (2) กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรมให้แก่พนักงานโรงพยาบาลจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ (2) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน (3) ชุดฝึกอบรม 10 บทพร้อมแบบฝึกหัดหลังอบรม และ (4) แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1)พยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนมีปัญหาในการฟังและพูดภาษาอาหรับ เนื่องจากขาดความรู้ด้านการสนทนาภาษาอาหรับ และมีความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับเพื่อใช้ในการให้บริการด้านสุขภาพในสถานพยาบาลในระดับมาก (2) ชุดฝึกอบรมที่สร้างขึ้นประกอบด้วย บทเรียน 10 บทเรียน และสื่อ มีประสิทธิภาพ 74.93/78.47 และ (3) ผลการทดลองใช้ชุดฝึกอบรม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลหลังใช้ชุดฝึกอบรม สูงกว่าก่อนฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และผู้ฝึกอบรมมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกอบรมในระดับมาก

คำสำคัญ ชุดฝึกอบรม การสนทนาภาษาอาหรับ พยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชน

Thesis title: The Development of a Training Package on Arabic Conversation for Nurses and Employees in Private Hospitals in Bangkok Metropolis

Researcher: Mrs. Vacharee Dedduang; **ID:** 2542900093;

Degree: Master of Education (Non-Formal and Informal Education);

Thesis advisors: (1) Dr. Sumalee Sungsi, Professor;

(2) Dr. Abdullah Numasuk, Assistant Professor; **Academic year:** 2015

Abstract

The objectives of this research were (1) to study the current state of problems and needs for learning Arabic conversation of nurses and employees in private hospitals in Bangkok Metropolis; (2) to create a training package on Arabic conversation for nurses and hospital employees in private hospitals; and (3) to try out and evaluate the developed training package on Arabic conversation for nurses and employees in private hospitals.

The research sample consist of (1) a group of 302 nurses and employees in four private hospitals in Bangkok Metropolis for the study of the current state of problems and needs for learning Arabic conversation; and (2) a group of 30 nurses and hospital employees for the try-out and evaluation of the developed training package. The research instruments were (1) a questionnaire on current state of problems and needs for learning Arabic conversation, (2) a learning achievement test for pre-testing and post-testing, (3) a training package on Arabic conversation composing of 10 lessons with post-training exercises, (4) a satisfaction evaluation form. Statistics employed for data analysis were the percentage, E_1E_2 efficiency index, mean, standard deviation, and t-test.

Research findings showed that (1) the nurses and employees in private hospitals had problems of Arabic language speaking and listening due to lack of knowledge of the Arabic conversation, and they had the high level of needs to learn Arabic language conversation in order to use in providing services to clients in the hospital; (2) the developed training package on Arabic conversation including 10 lessons and learning media was efficient at 74.93/78.47; and (3) regarding the try-out results, it was found that the post-training learning achievement scores of nurses and employees who received training from the training package were significantly higher than their pre-training counterpart scores at the .05 level, and the trainees were satisfied with the training package at the high level.

Keywords: Training package, Arabic conversation, Nurse and employee,
Private hospital

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเมตตากรุณาอย่างยิ่งของท่าน ศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี สังข์ศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อับดุลเลาะ หนุ่มสุข อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ท่านทั้งสองได้ให้ความรู้ คำปรึกษาและ ข้อเสนอแนะ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ทุกขั้นตอน เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สมบูรณ์ที่สุด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียสละเวลามาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และให้ข้อเสนอแนะใน ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้ง 3 ท่าน ที่ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับแก้ไขเนื้อหาชุดฝึกอบรมให้มีคุณภาพสมบูรณ์ ขอขอบคุณขอขอบคุณ อาจารย์ วรพงษ์ เจริญวงษ์ เป็นอย่างยิ่ง ที่ให้ความช่วยเหลือ ฝึกสอนและให้คำแนะนำต่างๆ จนสำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณ คุณพ่ออาจารย์ทวี เต็ดดวง คุณแม่ฟูร่อ เต็ดดวง ที่เป็นจุดเริ่มต้นสำคัญ ในการศึกษาระดับปริญญาโทและงานวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนพี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ทุกคนที่อยู่เบื้องหลัง ความสำเร็จ คอยสนับสนุน เป็นกำลังใจจนฝ่าฟันอุปสรรคจนสำเร็จ

วัชรী เต็ดดวง

พฤษภาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดการศึกษา.....	3
ขอบเขตของการศึกษา.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	7
ชุดฝึกอบรม.....	7
ภาษาอาหรับ.....	21
ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่.....	29
โรงพยาบาลเอกชนที่ให้บริการแก่ชาวอาหรับ.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
ตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน.....	44
ตอนที่ 2 การสร้างชุดฝึกอบรม.....	48
ตอนที่ 3 ทดลองใช้และประเมินผลชุดฝึกอบรม.....	50
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์.....	55
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	55
ตอนที่ 2 สภาพปัญหาและความต้องการการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน.....	58

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ตอนที่ 3 การสร้างชุดการฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับ พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน.....	62
ตอนที่ 4 ผลการทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับ สำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน.....	64
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	68
สรุปผลการวิจัย.....	70
อภิปรายผลการวิจัย.....	73
ข้อเสนอแนะ.....	75
บรรณานุกรม.....	77
ภาคผนวก.....	81
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือ.....	82
ข แบบสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ในกลุ่มพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร.....	84
ค แบบทดสอบก่อน-หลังฝึกอบรม.....	90
ง แบบประเมินความพึงพอใจ.....	99
จ คะแนนผลการทดสอบก่อน-หลังเรียน.....	102
ฉ ชุดฝึกอบรม.....	109
ประวัติผู้วิจัย.....	208

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 การพิจารณาความสอดคล้องของข้อสอบ.....	18
ตารางที่ 2.2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบ.....	18
ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	46
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	55
ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของสภาพความรู้ทักษะภาษาอาหรับ ของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน.....	58
ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหรับเพื่อให้คำแนะนำ ด้านสุขภาพกับผู้ป่วยชาวอาหรับ.....	59
ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการเรียนรู้การสนทนา ภาษาอาหรับเพื่อใช้ในการให้บริการด้านสุขภาพ ในสถานพยาบาลแก่ผู้ป่วย ชาวอาหรับ.....	61
ตารางที่ 4.5 จำนวนพยาบาลและพนักงานที่ระบุปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....	62
ตารางที่ 4.6 ผลการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม.....	64
ตารางที่ 4.7 ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน.....	65
ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อการอบรม.....	65

ญ

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการศึกษา.....4

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเชิงบริการทางการแพทย์ (Medical Tourism) ซึ่งในยุคของโลกาภิวัตน์ (Globalization) คนไข้สามารถเลือกใช้บริการทางการแพทย์ได้จากผู้ให้บริการทางการแพทย์ทั่วโลก จึงเกิดเป็นแนวคิดด้านการท่องเที่ยวเชิงบริการทางการแพทย์อันเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในช่วงระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา การบริการดูแลสุขภาพแบบองค์รวม กำลังเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในทั่วทุกมุมโลก โดยธุรกิจการให้บริการสปาไทย การนวดไทย การฟื้นฟูสุขภาพผู้สูงอายุ การดูแลสุขภาพพระชรา และบริการรักษาพยาบาลของประเทศไทย โดยเฉพาะการทำศัลยกรรมพลาสติก การทำแขนขาเทียม การรักษาหู ตา จมูก การรักษาพยาบาลสำหรับเด็ก ได้รับความนิยมจากชาวต่างชาติอย่างมาก รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงบริการทางการแพทย์ ซึ่งกำลังเติบโตอย่างต่อเนื่องในประเทศไทย โดยในปี พ.ศ. 2556 มีชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาใช้บริการทางการแพทย์ที่ประเทศไทย จำนวน 600,000 คน นำเงินตราเข้าประเทศกว่า 20,000 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2549 มีชาวต่างชาติมาใช้บริการทางการแพทย์เพิ่มขึ้นร้อยละ 66 หรือประมาณ 1 ล้านคน ส่วนบริการทางการแพทย์ที่ได้รับความนิยมและเชื่อถือมากที่สุด ได้แก่ การทำศัลยกรรมความงามรูปร่างและหน้าตา ศัลยกรรมช่องปาก ผ่าตัดทำเลสิกตา ผ่าตัดโรคหัวใจ และตรวจสุขภาพทั่วไป (ปราชญ์ บุญขวงศิริโรจน์, 2549)

นอกจากนี้ความนิยมในการดูแลสุขภาพของชาวตะวันออกกลาง ซึ่งประกอบ ด้วยกลุ่มประเทศรัฐอ่าวอาหรับ 6 ประเทศ คือ รัฐคูเวต รัฐกาตาร์ ราชอาณาจักรบาห์เรน รัฐสุลต่านโอมาน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย มีความตื่นตัวในการเดินทางมารักษาสุขภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากขึ้นหลังจากเกิดเหตุวินาศกรรม 11 กันยายน 2544 ประเทศสหรัฐอเมริกาเข้มงวดการออกวีซ่าให้กับเศรษฐีชาวตะวันออกกลาง ดังกล่าวเป็นแรงผลักดันให้ชาวตะวันออกกลางต้องเบนเข็มเข้ามารักษาสุขภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แทน ในปีที่ผ่านมาชาวต่างชาติเข้ามารักษาตัวในประเทศไทย คิดเป็นเม็ดเงินประมาณ 40,000 ล้านบาท (กรุงเทพธุรกิจ, 2007) ทำให้ประเทศสิงคโปร์ และเพื่อนบ้านอย่างประเทศมาเลเซียกับประเทศที่กำลังเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างอินเดียก็คึกคักนำจุดนี้พร้อมกับการนำเรื่องท่องเที่ยวเข้ามาเสริม

เป็นจุดขายควบคู่กับการรักษามาสร้างรายได้เข้าประเทศและยึดเป็นเครื่องมือทางการตลาดสร้างแรงจูงใจให้ผู้ป่วยจากกลุ่มประเทศตะวันออกกลางเมื่อทุกประเทศมีเป้าหมายในการเป็นศูนย์กลางสุขภาพในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แล้วมีปัจจัยใดที่จะทำให้แต่ละประเทศสามารถเป็นศูนย์กลางสุขภาพได้ในอนาคต คำรักษาพยาบาลที่เหมาะสม คุณภาพและบริการ ความคาดหวังของผู้รับบริการแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางทั้งโรคเรื้อรังและโรคเฉียบพลัน การดูแลเอาใจใส่บริการในแบบเฉพาะที่พิเศษสุดสำหรับชาวตะวันออกกลางจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้โรงพยาบาลเอกชนต้นตัวในเรื่องความปลอดภัยในการรักษาพยาบาลและคุณภาพการบริการเพิ่มมากขึ้น

โรงพยาบาลเอกชนชั้นนำส่วนใหญ่ จะได้รับการรับรองมาตรฐานรับรองสถานพยาบาลในระบบ Joint Commission International (JCI) ของสหรัฐอเมริกาซึ่งในปัจจุบันถือว่าเป็นระบบมาตรฐานที่มีการตรวจรับรองที่เป็นวัตถุประสงค์ (Objective) และอิงหลักฐาน (Evidence Based) มากที่สุดมาตรฐานหนึ่งในโลกและในปัจจุบันได้รับการยอมรับจากภาครัฐของไทยแม้แต่สำนักงานประกันสังคมที่กำหนดให้เป็นเกณฑ์ในการกระตุ้น โรงพยาบาลที่ได้รับการรับรองเทียบเท่ากับการรับรองจากสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล การรับรองโดย JCI นอกจากมาตรฐานสำหรับโรงพยาบาลแล้ว JCI ยังจัดทำมาตรฐานและโปรแกรมการรับรอง สำหรับการดูแลแบบผู้ป่วยนอก (Ambulatory Care) ห้องปฏิบัติการทางคลินิก (Clinical Laboratories) ศูนย์บริการปฐมภูมิ (Primary Care Centers) ภาวะต่อเนื่องในการดูแล (The Care Continuum) ได้แก่ การดูแลที่บ้าน, การช่วยเหลือการดำรงชีวิต การดูแลระยะยาว และบ้านพักรับรองผู้ป่วยระยะสุดท้าย องค์การที่ให้บริการเคลื่อนย้ายทางการแพทย์ JCI ยังมีการให้ประกาศนียบัตร แก่โปรแกรมการดูแลทางคลินิก เช่น การดูแลผู้ป่วยโรคปวยโรคหลอดเลือดสมอง การดูแลผู้ป่วยโรคหัวใจ หรือการผ่าตัดเปลี่ยนข้อ

เพื่อให้สอดคล้องมาตรฐานของระบบ JCI และนโยบายผลักดันของทางรัฐบาลนั้นซึ่งทำให้นักลากรของทางโรงพยาบาลมีความใกล้ชิดกับผู้ใช้บริการมากขึ้นจึงทำให้ภาษาอาหรับเริ่มเป็นที่ต้องการสูงในธุรกิจโรงพยาบาล ซึ่งเห็นได้ชัดในประกาศรับสมัครงานจากระบบอินเทอร์เน็ตมากมาย อาทิ เว็บไซต์ www.jobonth.com, www.jobmislim.com, www.bumrungrad.com, www.bangkokhospital.com, www.samitivejhospitals.com, www.vejthani.com แต่การผลิตนักเรียนนักศึกษาที่สามารถสื่อสารภาษาอาหรับด้านงานบริการนั้นยังมีน้อยเนื่องจากข้อจำกัดของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาและภาษาอาหรับในประเทศไทยจัดให้เฉพาะผู้นับถือศาสนาอิสลามเพื่อเรียนรู้และเข้าใจในหลักศาสนาเท่านั้น อีกทั้งปัญหาการเมืองในกลุ่มประเทศอาหรับจากความวุ่นวายทางการเมืองอย่างต่อเนื่องเป็นอุปสรรคหนึ่งที่ทำให้ทุนเรียนต่างประเทศของนักเรียนไทยลดน้อยลงไป การผลิตบุคคลากรที่พูดภาษาอาหรับได้จึงไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ส่งผลให้โรงพยาบาลเอกชนชั้นนำหลายแห่งเริ่มมองหาวิธีการจัดอบรมพนักงานตนเองให้สามารถบริการ

ผู้ป่วยชาวอาหรับ ได้ในเบื้องต้นเพื่อลดระยะเวลาการรอคอยล่ามภาษาอาหรับที่มีจำนวนจำกัดโดยใช้วิธีการสอนแบบ“พี่สอนน้อง”และให้นักวิชาการมาอบรมพนักงานในโรงพยาบาลทั้งที่ไม่มีประสบการณ์ด้านงานบริการในโรงพยาบาลเลย รูปแบบการสอนเป็นภาษาหนังสือและป้อนคำศัพท์เป็นคำคำแต่ไม่ได้ให้รูปแบบการใช้ประโยคจึงไม่บรรลุผลตามความคาดหวังที่วางเอาไว้

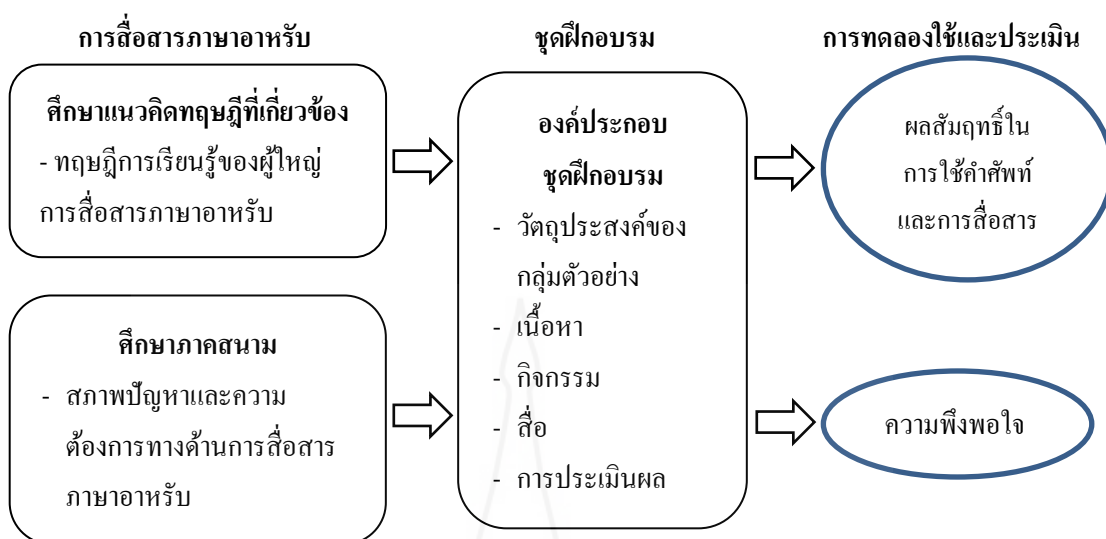
จากสาเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงจัดทำวิจัยนี้ขึ้นเพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลเอกชน และสร้างชุดการฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับขึ้นเพื่อเพิ่มศักยภาพของพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลให้เข้าไปในทิศทางเดียวกัน และสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ใช้บริการทางการแพทย์ชาวตะวันออกกลางที่เดินทางมารับการรักษาสุขภาพในประเทศไทย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน
- 2.2 เพื่อสร้างชุดการฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน
- 2.3 เพื่อทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน

3. กรอบแนวคิดการศึกษา

ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง นำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาได้ ดังนี้ กรอบแนวคิดเรื่องการพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการศึกษา

4. ขอบเขตของการศึกษา

4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะ โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง คือ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ โรงพยาบาลกรุงเทพ โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ และโรงพยาบาลเวชธานี

4.2 ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ศึกษาได้กำหนด กลุ่มตัวอย่างไว้ 3 กลุ่มดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ 1 พยาบาลที่ให้บริการดูแลสุขภาพในแผนกผู้ป่วยนอก ประจำคลินิกตรวจสุขภาพ คลินิกอายุรกรรม คลินิกเวชศาสตร์ฟื้นฟูและกายภาพบำบัด และคลินิกเด็ก

กลุ่มตัวอย่างที่ 2 พยาบาลที่ให้บริการรักษาสุขภาพในแผนกผู้ป่วยในประจำศูนย์ดูแลผู้ป่วยชาวอาหรับหรือตะวันออกกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่ 3 พนักงานในโรงพยาบาลได้แก่ กลุ่มงานสนับสนุนบริการโรงพยาบาล เช่นผู้ช่วยพยาบาล พนักงานต้อนรับและลูกค้าสัมพันธ์ พนักงานเวชระเบียน พนักงานเวรเปล พนักงานในห้องเอ็กซเรย์ และเจ้าหน้าที่ยานยนต์

4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการใช้ภาษาอาหรับ โดยเนื้อหาประกอบด้วย

4.3.1 ความรู้เบื้องต้นด้านวัฒนธรรม การออกเสียงตัวอักษรและคำทับทวยภาษา
อาหรับ

4.3.2 คำศัพท์และประโยคภาษาอาหรับที่ใช้บ่อยในโรงพยาบาล

4.3.3 คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะร่างกาย ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วยเบื้องต้น

4.3.4 คำศัพท์แผนกต่างๆ การบอกทางและการทำนัดให้คนไข้

4.3.5 การให้คำแนะนำเบื้องต้นแก่คนไข้อาหรับ

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ได้ข้อมูลพื้นฐานด้านสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษา
อาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

5.2 ได้ชุดฝึกอบรบการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานใน
โรงพยาบาลเอกชน ไว้ใช้ฝึกอบรบและพัฒนาบุคลากรในโรงพยาบาลต่อไป

5.3 พยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนที่เข้าอบรบโดยชุดฝึกอบรบ สามารถใช้
ภาษาอาหรับเบื้องต้นในการให้บริการคนไข้ชาวอาหรับได้อย่างเหมาะสม

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 ชุดฝึกอบรบ หมายถึง เครื่องมือที่ได้พัฒนาขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการฝึกอบรบ
เพื่อใช้ในการพัฒนาศักยภาพของพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลทางด้านการสื่อสารเพื่อให้
บริการแก่ชาวต่างประเทศ

6.2 การสนทนาภาษาอาหรับ หมายถึง การสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยภาษาพูดหรือ
ภาษาที่รู้จักกันในภาษาอาหรับว่า “ภาษาอาม” ซึ่งใช้กันทั่วไป และมีสำเนียงที่แตกต่างกันไปในแต่ละ
ประเทศอาหรับในตะวันออกกลาง

ภาษาอาหรับเป็นภาษาในกลุ่มเซมิติก ที่มีผู้พูดมากที่สุด ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่
ใกล้ชิดพอควรกับภาษาฮีบรูและภาษาอราเมอิก โดยพัฒนามาจากภาษาเดียวกันคือภาษาเซมิติก
ดั้งเดิม เป็นภาษาราชการในแถบตะวันออกกลางและแอฟริกา 22 ประเทศ ได้แก่ ราชอาณาจักรซา
อุดีอาราเบีย รัฐคูเวต ราชอาณาจักรบาห์เรน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ รัฐกาตาร์ รัฐสุลต่านโอมาน
สาธารณรัฐอิรัก สาธารณรัฐเลบานอน ราชอาณาจักรโมร็อกโก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน
แอลจีเรีย ราชอาณาจักรฮัจไมต์จอร์แดน สาธารณรัฐเยเมน สาธารณรัฐอียิปต์ ราชอาณาจักรลิเบีย

สาธารณรัฐชูดาน สาธารณรัฐอาหรับซีเรีย สาธารณรัฐตูนิเซีย รัฐปาเลสไตน์ สหพันธ์สาธารณรัฐ
โซมาเลีย สาธารณรัฐจิบูตี สหภาพคอโมโรส สหพันธรัฐไมโครนีเซีย

6.3 สภาพปัญหา หมายถึง อุปสรรค หรือความท้าทาย ในการให้บริการที่ไม่เป็นไป
อย่างราบรื่น เป็นสถานการณ์ที่ต้องมีการแก้ปัญหาเพื่อให้การบริการนั้นเป็นที่น่าพอใจของ
ผู้รับบริการ ซึ่งการแก้ปัญหาจะรับรู้ได้จากผลลัพธ์ของการแก้ปัญหาหรือผลงานที่นำไปสู่
วัตถุประสงค์ หรือเป้าหมาย

6.4 ความต้องการ หมายถึง ความต้องการในการเรียนรู้ด้านการสื่อสารภาษาอาหรับ
ของพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

6.5 การสนทนาภาษาอาหรับ หมายถึง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้พูดกับ
ผู้ฟัง ในสิ่งที่มีความสนใจร่วมกัน ความคิดเห็นนั้นอาจจะเห็นพ้องต้องกัน คล้อยตามกันหรือ
อาจขัดแย้งกันก็ได้ การสนทนาอาจเป็นกัน 2 คนหรืออาจมีจำนวนเป็นกลุ่ม และการสนทนาภาษา
อาหรับในที่นี้คือคำที่ใช้เรียกภาษาอาหรับสำเนียงต่างๆที่เป็นภาษาพูดตลอดโลกอาหรับ และต่างไป
จากภาษาอาหรับที่เป็นภาษาเขียน

6.6 พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล หมายถึง พยาบาลและเจ้าหน้าที่ทั่วไปที่
ปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลือผู้ป่วยทั้งร่างกายจิตใจ และการบริการอำนวยความสะดวกในโรงพยาบาล
ในวิจัยนี้หมายถึงบุคลากรที่ให้บริการทางการแพทย์โดยตรงกับคนไข้ชาวอาหรับในโรงพยาบาล
(4 แห่ง คือ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ โรงพยาบาลกรุงเทพ โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ และ
โรงพยาบาลเวชธานี)

6.7 โรงพยาบาลเอกชน หมายถึง โรงพยาบาลที่บริหารงานโดยเอกชน ในเขต
กรุงเทพมหานครและได้รับรองมาตรฐานของสถานพยาบาลจากประเทศสหรัฐอเมริกา (Joint
Commission International-JCI) มีนโยบายการตลาดที่เปิดรับบริการทางการแพทย์แก่ชาวอาหรับ
และได้รับความนิยมมากที่สุด 4 แห่ง คือ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ โรงพยาบาลกรุงเทพ โรงพยาบาล
สมิติเวชศรีนครินทร์ และโรงพยาบาลเวชธานี

6.8 ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ความสำเร็จของผู้เข้ารับการอบรม ที่ได้จากการเรียนรู้
โดยการเข้าฝึกอบรม การฝึกฝน หรือประสบการณ์ของแต่ละคนซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบ

6.9 ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก หรือเจตคติของ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมใน
ทางบวก ซึ่งส่งผลให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความตั้งใจ และมุ่งมั่นต่อการฝึกอบรม ทำให้
ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกอบรมดีและมีประสิทธิภาพดีขึ้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล ผู้ศึกษาได้นำทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ชุดฝึกอบรม
2. ภาษาอาหรับ
3. ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่
4. โรงพยาบาลเอกชนที่ให้บริการแก่ชาวอาหรับ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ชุดฝึกอบรม

1.1 ความหมายชุดฝึกอบรม

ชุดฝึกอบรมเป็นรูปแบบและวิธีการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจวิธีหนึ่ง ที่สามารถช่วยให้บุคคลเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

Kozberg and Tempel (1991) ได้กล่าวถึงความหมายของชุดฝึกอบรมได้ว่า หมายถึง การจัดเครื่องมือในการอบรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสภาพการเรียนรู้ในแต่ละเรื่องให้เหมาะสม และตรงกับสภาพความต้องการของผู้เรียน ซึ่งชุดฝึกอบรมจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ชุดอุปกรณ์ฝึกอบรมชุดฝึกอบรมและ โมดูลฝึกอบรม ดังนี้ (นิพนธ์ สุขปรีดี, 2537, น. 151-152)

1. ชุดอุปกรณ์ฝึกอบรม (Thinking Kits) หมายถึง การจัดระบบสื่อที่จำเป็นในระบบการฝึกอบรมให้อยู่ในที่เดียวกันเพื่อง่ายต่อการแสวงหา และใช้สื่ออุปกรณ์ฝึกอบรมอาจจะแบ่งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ เป็นสื่อหลัก และสื่อประสมหลัก

2. ชุดฝึกอบรม (Training Packages) หมายถึง การจัดการฝึกอบรมที่สมบูรณ์ที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หรือ ชุดฝึกอบรมที่ผู้ให้การฝึกอบรมเป็นผู้ใช้ในการบรรยายหรือจัดกิจกรรมในการฝึกอบรมในชุดฝึกอบรมจะประกอบด้วยคู่มือการใช้ชุดฝึกอบรม

แบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการฝึกอบรมทั้งหมดที่จำเป็นต้องใช้ในระบบการฝึกอบรมมีทั้งชุดฝึกอบรมที่ใช้สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อหลัก และชุดฝึกอบรมที่ใช้สื่อประสมเป็นสื่อหลัก ชุดฝึกอบรมที่ใช้สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อหลัก ส่วนใหญ่เรียกว่า ชุดเอกสารฝึกอบรมที่ใช้สื่อประสมเป็นสื่อหลักเรียกว่าชุดฝึกอบรม ในด้านวิธีการฝึกอบรมของชุดฝึกอบรมใช้ทฤษฎีการรับสารของ บี เอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner) ตามทฤษฎีบทเรียนโปรแกรม คือ การให้ผู้รับการฝึกอบรมได้เรียนทีละน้อยเป็นขั้นตอนด้วยการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับประสบการณ์ตรงหรือได้มีโอกาสลงมือทำหรือคิดด้วยตนเอง

3. โมดูลฝึกอบรม (Modular Training) หมายถึงการจัดระบบการฝึกอบรมที่จัดเป็นชุดฝึกอบรม (Training Packages) หลายชุดติดต่อกัน โมดูลฝึกอบรมมีทั้งที่เป็น โมดูลฝึกอบรมสื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อหลัก และ โมดูลฝึกอบรมสื่อประสมเป็นสื่อหลัก

Fonseca (1999, pp. 2-6) กล่าวถึงชุดฝึกอบรมว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับการพัฒนาความคิด มีความชัดเจนในเป้าหมาย และทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ Pareek and Foa (1980) จำแนกชุดฝึกอบรมเป็น 2 ประเภท คือ ชุดฝึกอบรมที่ศึกษาด้วยตนเอง (Self-Learning Module) และชุดฝึกอบรมที่มีผู้บรรยายในการสอน (Teaching Module)

ศิริพรรณ สายหงส์ และสมประสงค์ วิทย์เกียรติ (2534) ให้ความหมายของชุดฝึกอบรมว่า เป็นสื่อการศึกษาประเภทหนึ่ง ที่ได้พัฒนาขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการฝึกอบรมเฉพาะเรื่อง เพื่อใช้เป็นที่เสริมกิจกรรมการฝึกอบรม หรือเป็นที่สำหรับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของผู้รับการอบรม สามารถใช้ฝึกอบรมให้แก่คนจำนวนมากได้ โดยอาจจัดทำในรูปของเอกสารสื่อพิมพ์ ชุดฝึกอบรมระยะสั้น ชุดฝึกอบรมแบบบทเรียนสำเร็จรูป ชุดฝึกอบรมแบบโมดูล เป็นต้น

สุเทพ หุ่นสวัสดิ์ (2540, น. 14) ให้ความหมายของชุดฝึกอบรมว่า หมายถึง ระบบการผลิตและนำสื่อประสมที่สอดคล้องกับวิชา หน่วย หัวเรื่อง เพื่อช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จิรนนท์ ป้อมพิมพ์ (2550, น. 7) ได้สรุปความหมายของชุดฝึกอบรมว่าเป็นหลักสูตรการฝึกอบรมอย่างหนึ่งโดยใช้เทคนิคการฝึกอบรมในรูปการสอนสำเร็จรูป ที่ให้อิสระแก่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อประสมที่ใช้ประกอบบทเรียน และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม

จากความหมายของชุดฝึกอบรมดังที่นำเสนอข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดฝึกอบรมหมายถึง ระบบการผลิตและนำสื่อการศึกษาประเภทหนึ่งที่พัฒนาขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการฝึกอบรมเฉพาะเรื่องอย่างเหมาะสม เพื่อใช้เป็นที่ในการบรรยาย หรือจัดกิจกรรมการฝึกอบรม และช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.2 องค์ประกอบชุดฝึกอบรม

การผลิตสื่อการเรียนรู้ในรูปแบบของเอกสารหรือสื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ศึกษาด้วยตนเอง
จินตนา ไบกาชุยี (2536) กล่าวว่า การผลิตสื่อที่ใช้เสริมความรู้ควรมีเนื้อหาที่ให้ความรู้ด้านต่างๆที่หลากหลาย นอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ควรมีภาพประกอบและกิจกรรมบางอย่างประกอบเนื้อหา ที่ก่อให้เกิดความสนใจให้อยากเรียน ดังนั้นเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการเขียนเนื้อหาและเป็นแนวทางในการเตรียมข้อมูลเพื่อเขียนเนื้อหา การผลิตสื่อจึงต้องมีการวางแผนการเขียนให้ชัดเจน เป็นระบบก่อนลงมือเขียนความรู้ที่เกี่ยวข้องและจำเป็นต่อการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

นิพนธ์ สุขปรีดี (2537) แบ่งองค์ประกอบชุดฝึกอบรมเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. องค์ประกอบของผลที่ได้รับในการพัฒนาชุดฝึกอบรมองค์ประกอบของผลที่ได้รับในการพัฒนาชุดฝึกอบรมเกี่ยวข้องกับคู่มือการฝึกอบรม สื่อกิจกรรม และการประเมินฝึกอบรม ดังนี้

1.1 คู่มือการฝึกอบรม ในชุดฝึกอบรมที่ดีจะต้องมีคู่มือการใช้ และบำรุงรักษาชุดฝึกอบรมสื่อกิจกรรมและการประเมินการฝึกอบรม

1.2 สื่อในชุดฝึกอบรมเป็นองค์ประกอบสำคัญของชุดฝึกอบรมซึ่งจะเป็นเครื่องมือของผู้ให้การฝึกอบรมใช้ เป็นคู่มือในการวางแผนการฝึกอบรม ทำให้ทราบถึงวัตถุประสงค์การฝึกอบรม การเตรียมการทั้งด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์และวิธีการฝึกอบรม

1.3 กิจกรรมในชุดฝึกอบรมเป็นองค์ประกอบของชุดฝึกอบรมได้จัดเตรียมสื่อและวิธีการของการจัดฝึกอบรมไว้อย่างพร้อมมูลเพื่อให้ผู้ให้การฝึกอบรมดำเนินการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดฝึกอบรม

1.4 การประเมินในชุดฝึกอบรม องค์ประกอบในชุดฝึกอบรมเกี่ยวข้องกับการประเมินมี 2 ลักษณะคือ การประเมินผู้รับการฝึกอบรม กับการประเมินชุดฝึกอบรมเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม ไม่ว่าจะเป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้รับการฝึกอบรมและประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกอบรมจะต้องมีวิธีการประเมินและเครื่องมือประเมิน

2. องค์ประกอบชุดฝึกอบรมเชิงระบบองค์ประกอบชุดฝึกอบรมเชิงระบบประกอบด้วย

2.1 องค์ประกอบของชุดฝึกอบรมด้านปัจจัยนำเข้า ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สื่อ อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม ปรัชญาการศึกษา การฝึกอบรม แผนและนโยบายการฝึกอบรมหลักสูตร และเนื้อหาสาระการฝึกอบรม

2.1.1 บุคลากรในการออกแบบชุดฝึกอบรม นักออกแบบระบบชุดฝึกอบรมต้องวิเคราะห์ปัจจัยนำเข้าด้านบุคลากรเกี่ยวกับผู้รับการฝึกอบรม เป็นใคร พื้นฐานความรู้ วิทยากรคือใคร มีความรู้ความสามารถด้านใด ประสบการณ์เป็นวิทยากรนานเพียงใด ผู้บริหารโครงการ มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมการบริหารการฝึกอบรมอย่างไร ผู้ให้การสนับสนุนการฝึกอบรม เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด และบุคลากรบริการฝึกอบรมอื่นๆ มีลักษณะนิสัย และพฤติกรรมบริการอย่างไรผู้ทำหน้าที่ให้บริการจัดฝึกอบรมมีความรู้ ความสามารถ และเข้าใจธรรมชาติของระบบฝึกอบรมเพียงใด ผู้ร่วมผลิตเก็บและบำรุงรักษาเป็นใคร มีพฤติกรรมตอบสนองต่อระบบฝึกอบรมอย่างไร ในระบบการฝึกอบรมและการออกแบบชุดฝึกอบรมจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้รับการฝึกอบรมและกลุ่มผู้รับการฝึกอบรม

2.1.2 งบประมาณเป็นปัจจัยนำเข้าของชุดฝึกอบรม การใช้งบประมาณอย่างประหยัดแต่ให้ได้รับประสิทธิภาพและประสิทธิผลการฝึกอบรมสูงสุดมีคุณค่าไม่แตกต่างจากงบชุดฝึกอบรมที่มีราคาแพง ซึ่งไม่แน่นอนต่อไปว่าจะเป็นชุดฝึกอบรมที่ดีที่สุด

2.1.3 วัสดุและอุปกรณ์ ที่ใช้ในระบอบการฝึกอบรมเป็นทรัพยากรที่สามารถนำมากำหนดเป็นปัจจัยนำเข้าของสภาพแวดล้อมการฝึกอบรม

2.1.4 สื่อการฝึกอบรมเป็นทรัพยากรที่จะต้องวิเคราะห์ เพราะเป็นองค์ประกอบในชุดฝึกอบรม ควรเป็นสื่อราคาเบา สื่อท้องถิ่นที่หาง่ายและ เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการใช้สื่อในชุดฝึกอบรม

2.1.5 ปรัชญาการฝึกอบรม แผนและนโยบายการฝึกอบรมทั้งระดับชาติ ระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค และระดับองค์กร

2.1.6 หลักสูตรและเนื้อหาสาระเพื่อให้การออกแบบชุดฝึกอบรมมีความเหมาะสมสอดคล้องกับความคิดของคนในองค์กรท้องถิ่น และสังคมระดับชาติ

2.2 องค์ประกอบชุดฝึกอบรมในด้านการดำเนินการฝึกอบรม ได้แก่

2.2.1 การศึกษาแนวคิดพื้นฐานของระบบฝึกอบรมในด้านหลักสูตร ระบบฝึกอบรมการบริหารและการบริการฝึกอบรม และความคิดของสังคมท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ในการออกแบบกระบวนการฝึกอบรม

2.2.2 การกำหนดวัตถุประสงค์การฝึกอบรม เป็นการวิเคราะห์วัตถุประสงค์เพื่อการจัดกระบวนการฝึกอบรมให้เหมาะสมและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ การตั้งวัตถุประสงค์ในองค์ประกอบชุดฝึกอบรมจะต้องสอดคล้องเหมาะสมกับปัจจัยนำเข้าของแผนนโยบาย ปรัชญาของสังคมท้องถิ่น ประการสำคัญวัตถุประสงค์ของชุดฝึกอบรม

จะต้องเป็นวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ผู้ปฏิบัติสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ชุดฝึกอบรมที่ดีควรมีวัตถุประสงค์หลักเพียงเป้าหมายเดียว

2.2.3 การศึกษาชุดฝึกอบรมเดิมที่มีอยู่แล้ว เมื่อพบว่าประสิทธิภาพไม่ดีพอ ก็ต้องออกแบบและปรับปรุงใหม่ เพื่อพัฒนาชุดฝึกอบรมให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระและวัตถุประสงค์ที่เปลี่ยนไป

2.2.4 การดำเนินการของระบบฝึกอบรม เกี่ยวกับการกำหนดกระบวนการฝึกอบรม การวิเคราะห์องค์ประกอบชุดฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการกำหนดวัตถุประสงค์หลักและวัตถุประสงค์ย่อย และการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมและการวัดและการประเมินผล

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2554) กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดฝึกอบรมประกอบด้วย

1. คู่มือการฝึกอบรม เป็นคู่มือแนะนำการปฏิบัติแก่ผู้ให้การฝึกอบรม เพื่อให้สามารถศึกษาขั้นตอนการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม การเตรียมการทั้งด้านบุคลากร วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการฝึกอบรม

2. สื่อในการฝึกอบรม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของชุดฝึกอบรม เป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับประสบการณ์ใกล้เคียงกัน และทำให้การฝึกอบรมมีความเป็นรูปธรรมสูง

3. กิจกรรมในชุดฝึกอบรม เป็นองค์ประกอบของชุดฝึกอบรมที่ได้จัดเตรียมสื่อและวิธีการจัดฝึกอบรมไว้อย่างพร้อมมูล เพื่อให้ผู้ให้การฝึกอบรมดำเนินกิจกรรมการฝึกอบรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมนั้น

4. การประเมินผลการฝึกอบรม องค์ประกอบในชุดฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการประเมินมี 2 ลักษณะ คือ การประเมินผู้เข้ารับการฝึกอบรม และการประเมินชุดฝึกอบรม เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม ไม่ว่าจะเป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และการประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม

1.3 วิธีการสร้างชุดฝึกอบรม

การสร้างชุดฝึกอบรมนั้นมีขั้นตอนและกระบวนการผลิตเช่นเดียวกับชุดฝึกอบรมทั่วไป ซึ่งพารีก และราว (Pareek and Roa, 1980) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาชุดฝึกอบรมไว้ดังนี้

1. การระบุปัญหาในเรื่องระดับความสามารถของคนหรือองค์กร ต้องเป็นปัญหาที่วิเคราะห์แล้วว่ามีความจำเป็นต้องแก้ไขและสามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกอบรม

2. การกำหนดแนวทาง รูปแบบและเทคนิคในการฝึกอบรม ต้องเหมาะสมกับวิธีการฝึกอบรม

3. การระบุความจำเป็นในการฝึกอบรม ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ให้ตรงกับปัญหาและความจำเป็นในการฝึกอบรม
4. การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม ต้องกำหนดแนวทางการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ตรงกับปัญหาและความจำเป็นในการฝึกอบรม
5. การกำหนดวัตถุประสงค์ต้องเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื่องจากจะทำให้สามารถกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการฝึกอบรมเป็นสำคัญ
6. การคัดเลือกเนื้อหา จะต้องให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเป็นสิ่งที่ใหม่ และเป็นที่น่าสนใจของผู้รับการฝึกอบรม โดยพิจารณาจากวัยและระดับความรู้เดิม
7. การเลือกกิจกรรมการเรียนรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้ นอกจากจะต้องเป็นการส่งเสริมให้บรรลุวัตถุประสงค์แล้ว ประสบการณ์ที่จัดให้จะต้องน่าสนใจและเป็นการส่งเสริมกันระหว่างประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้หลายทาง ผู้รับการฝึกอบรมส่วนใหญ่สามารถลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง
8. การเลือกสื่อในการฝึกอบรม สื่อนับเป็นปัจจัยที่สำคัญมากในการถ่ายทอดสิ่งต่างๆ จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง สื่อที่ดีจะช่วยให้ผู้รับการฝึกอบรมเกิดความสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้รับการฝึกอบรม การจะนำสื่อประเภทใดมาใช้ต้องพิจารณาถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ประโยชน์หรือความสำคัญของเนื้อหาสาระของสื่อ ความถูกต้อง ความน่าสนใจ ความทันสมัย ความน่าเชื่อถือ ความเหมาะสมในการนำมาใช้ร่วมกับกิจกรรมการฝึกอบรม ลักษณะของการนำเสนอ วิธีการนำเสนอ คุณภาพด้านการผลิต มีความเหมาะสมหรือไม่เพียงใด และที่สำคัญคือ สื่อนั้นจะต้องผ่านการทดลองและได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้รู้
9. การประเมินสื่อ การประเมินสื่อจะพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เป็นเกณฑ์พิจารณาว่าสามารถทำให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด เพื่อจะได้ทราบว่าสื่อที่มีความเหมาะสมเพียงใด ควรปรับปรุงหรือไม่อย่างไร
10. การดำเนินการฝึกอบรม เป็นขั้นนำชุดฝึกอบรมที่พัฒนาไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบเนื้อหา กิจกรรมการฝึกอบรม วิธีการฝึกอบรมและสื่อ ว่าเป็นไปตามขอบเขตที่กำหนดไว้หรือไม่ และสามารถทำให้ผู้รับการฝึกอบรมบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ เพียงใด
11. เป็นการประเมินเพื่อศึกษาว่าผู้รับการอบรมมีความรู้ ทักษะเพิ่มขึ้นหรือมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงใด

ศิริวรรณ สายหงษ์ และสมประสงค์ วิทย์เกียรติ (2534) มีแนวคิด เกี่ยวกับกระบวนการผลิตชุดฝีกอบรมว่ามีกระบวนการผลิตที่ควรคำนึงถึง 7 กระบวนการ ดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์
2. การกำหนดเนื้อหา
3. การกำหนดสื่อ
4. การกำหนดผู้ผลิตชุดฝีกอบรม
5. การดำเนินการผลิต
6. การทดสอบคุณภาพชุดฝีกอบรม
7. การปรับปรุงชุดฝีกอบรม

นิพนธ์ ไทยพานิช (2535, น. 226) กล่าวว่า การสร้างชุดฝีกอบรมต่างๆ โดยทั่วไปแล้ว การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. การดำเนินงานในการสร้างเครื่องมือ
2. การนำชุดฝีกอบรมที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไข
3. การใช้ผลผลิต

นิพนธ์ สุขปรีดี (2537) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดฝีกอบรมไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์การฝีกอบรม โดยการกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้ทราบถึงผลที่จะได้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่
  2. จัดลำดับสาระการนำเสนอ โดยพิจารณาจากหลักสูตรฝีกอบรม วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม การกำหนดขอบข่ายของเนื้อหาการฝีกอบรม และการจัดลำดับประสบการณ์การฝีกอบรม
  3. ผลิตชุดฝีกอบรม เป็นการจัดกิจกรรมการฝีกอบรม โดยคำนึงถึงหลักการทางปรัชญา จิตวิทยา และสังคมวิทยาทางการศึกษา
  4. เลือกสื่อชุดฝีกอบรมที่ช่วยให้ประสบการณ์มีลักษณะเป็นรูปธรรมสูงขึ้น โดยพิจารณาการตอบสนองวัตถุประสงค์ การตอบสนองผู้เข้ารับการฝีกอบรม และเหมาะสมกับประสบการณ์เดิมของผู้เข้ารับการฝีกอบรม
  5. ประเมินชุดฝีกอบรม โดยมีขอบข่ายการประเมินในด้านวัตถุประสงค์เนื้อหา สาระการประเมินก่อนเข้ารับการฝีกอบรม ยุทธศาสตร์การฝีกอบรม สถานที่ เวลา และสื่อฝีกอบรม
- ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ผสมผสานขั้นตอนการผลิตชุดฝีกอบรมตามที่ได้นำเสนอไว้ข้างต้น

1.4 การประเมินชุดฝึกอบรม

1.4.1 ความหมายของประสิทธิภาพและการทดสอบประสิทธิภาพ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2520) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง สภาวะหรือคุณภาพของสมรรถนะในการดำเนินงานเพื่อให้งานหรือความสำเร็จโดยใช้เวลา ความพยายาม และค่าใช้จ่ายค้ำค่าที่สุดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ โดยกำหนด เป็นอัตราส่วนหรือร้อยละระหว่างปัจจัยนำเข้ากระบวนการและผลลัพธ์ (Ratio between input, process and output)

ประสิทธิภาพเน้นการดำเนินการที่ถูกต้องหรือกระทำสิ่งใดๆ อย่างถูกวิธี (Doing the thing right) คำว่าประสิทธิภาพ มักสับสนกับคำว่า ประสิทธิภาพ (Effectiveness) ซึ่งเป็น คำที่คลุมเครือไม่เน้นปริมาณ และมุ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเน้นการกระทำสิ่งที่ถูกที่ควร (Doing the right thing) ดังนั้น สองคำนี้จึงมักใช้คู่กัน คือ ประสิทธิภาพและประสิทธิผล

การทดสอบประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอน หมายถึง การหาคุณภาพ ของสื่อหรือชุดการสอน โดยพิจารณาตามขั้นตอนของการพัฒนาสื่อหรือชุดการสอนแต่ละขั้น ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า “ Developmental Testing ”

Developmental Testing คือ การทดสอบคุณภาพตามพัฒนาการของการผลิต สื่อหรือชุดการสอนตามลำดับขั้นเพื่อตรวจสอบคุณภาพของแต่ละองค์ประกอบของต้นแบบชิ้นงาน ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการผลิตสื่อและชุดการสอน การทดสอบประสิทธิภาพ หมายถึง การนำสื่อหรือชุดการสอนไปทดสอบด้วยกระบวนการสองขั้นตอนคือ การทดสอบประสิทธิภาพ ใช้เบื้องต้น (Try out) ไปและทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง (Trial Run) เพื่อหาคุณภาพของสื่อ ตามขั้นตอนที่กำหนดใน 3 ประเด็น คือการทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น การช่วยให้ผู้เรียนผ่าน กระบวนการเรียนและทำแบบประเมินสุดท้ายได้ดี และการทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

1. การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น เป็นการนำสื่อหรือชุดการสอนที่ ผลิตขึ้นเป็นต้นแบบ แล้วไปทดสอบประสิทธิภาพใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแต่ละระบบ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนให้เท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และปรับปรุงจนถึง เกณฑ์

2. การทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง หมายถึง การนำสื่อหรือชุดการสอน ที่ได้ทดสอบประสิทธิภาพใช้และปรับปรุงจนได้คุณภาพถึงเกณฑ์แล้วของแต่ละหน่วย ทุกหน่วยใน แต่ละวิชาไปสอนจริงในชั้นเรียนหรือในสถานการณ์การเรียนที่แท้จริงในช่วงเวลาหนึ่ง

1.4.2 ความสำคัญของการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม

การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมนั้นเพื่อให้ผู้วิจัยมั่นใจว่า เนื้อหาสาระในชุดกิจกรรมนั้นถูกต้อง เหมาะสม มีคุณภาพ มีคุณค่าจะสามารถช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนการสอน สามารถนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงแก้ไขให้ชุดกิจกรรมนั้นเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต (2528, น. 294) กล่าวว่า การสร้างชุดการสอนก่อนนำไปใช้จริงควรมีการทดลองแก้ไขปรับปรุงให้ได้มาตรฐาน โดยนำชุดการสอนไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้จริง

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2533, น. 127) กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพชุดการเรียนการสอน นั้นเป็นการประเมินหรือพิจารณาคุณค่าด้านต่างๆ ของสื่อ นั้น เพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุงให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายก่อนที่จะนำไปใช้ในระบบการเรียนการสอนและเผยแพร่ต่อไป

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า ความสำคัญของการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเป็นกระบวนการตรวจสอบและพิจารณาคุณค่าของสื่ออย่างมีระบบ ทำให้ทราบว่าสื่อนั้นมีคุณภาพและช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของชุดการเรียน นั้นมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล จากผลการทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังฝึกอบรมในแต่ละหน่วยทำให้ทราบและสามารถแก้ไขปรับปรุงการฝึกอบรมให้ดีขึ้นได้

1.4.3 ขั้นตอนและวิธีการในการหาประสิทธิภาพ

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้กล่าวถึงวิธีการหาประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้น 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)

กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Expert) เป็นผู้พิจารณา ตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตร

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach)

วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ (CAI) บทเรียนโปรแกรม เอกสารประกอบการ

เรียน แผนการสอนแบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะใน ที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

2.1 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือคะแนนทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนทำแบบฝึกหัดทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

2.2 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือคะแนนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด คือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

2.3 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือคะแนนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยเทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน (Pre-test) สมมติว่า นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่า แตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Pre-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่า ความแตกต่างของการสอบ 2 ครั้งนี้ เท่ากับ $85-10 = 75$ ดังนั้น ค่าของ $E_2 = (75/90 \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_2 = 0$)

2.4 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือคะแนนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง คะแนนทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกต้อง มีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักเรียนทำข้อสอบ ข้อใดถูกมีจำนวนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่า ข้อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อ นั้นมีความบกพร่อง)

กล่าวโดยสรุปว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80, 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ได้ว่าใช้ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น

นอกจากการหาประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอน จะต้องมีการหาความเที่ยงตรงของสื่อหรือชุดการสอน เพื่อให้แน่ใจว่าสื่อหรือชุดการสอนนั้นมีคุณภาพและเหมาะสมในการนำมาใช้ฝึกอบรม

พิสุทธา อารีราษฎร์ (2549) ได้อธิบายถึง การหาความเที่ยงตรงคุณภาพของแบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้สอน ได้สร้างไว้สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะวัด แบบทดสอบทุกชนิดจะต้องนำไปทดสอบ เพื่อหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรง จะถือได้ว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ที่จะวัด และผลที่ได้จากการวัดจะต้องตรงตามความต้องการ ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบจำแนกเป็น 3 แบบ 1) ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) 2) ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion related validity) 3) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct validity)

ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) หมายถึง การที่ผู้สอนออกแบบทดสอบได้ตรงตามเนื้อหาที่สอน ในการทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสามารถดำเนินการได้โดยใช่

ผู้เชี่ยวชาญในด้านเนื้อหา พิจารณาถึงความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับแบบทดสอบโดยพิจารณาเป็นรายข้อ วิธีการพิจารณาแบบนี้จะเรียกว่า การหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC	คือ	ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับแบบทดสอบ
$\sum R$	คือ	ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาสามารถกระทำโดย นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่า ข้อสอบแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือไม่อย่างไร ถ้ามีความสอดคล้องผู้เชี่ยวชาญจะให้ค่าเป็น “+1” แต่ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อสอบข้อนั้น ไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์จะให้ค่าเป็น “-1” และในกรณีที่ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ก็จะให้ค่าเป็น “0” ตัวอย่างวิธีการทดสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาโดยหาค่า IOC อธิบายได้ดังนี้สมมติว่าผู้สอนได้ออกแบบตารางเพื่อพิจารณาค่า IOC ของข้อสอบดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 การพิจารณาความสอดคล้องของข้อสอบ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		1	0	-1
เมื่อเรียนจบเนื้อหาผู้เรียนสามารถบอกองค์ประกอบของระบบคอมพิวเตอร์ได้ถูกต้อง	1. ระบบคอมพิวเตอร์จัดแบ่งออกเป็นองค์ประกอบอะไรบ้าง ก. hardware, software, people ข. hardware, software ค. hardware, people ง. hardware, softwnw, internet			

จากตารางที่ 2.1 ถ้ามีการนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตรวจสอบความเที่ยงตรง และปรากฏผลดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	1	1	0	1	1	4	0.80

จากตารางที่ 2.2 ผลการตรวจสอบความคิดเห็นปรากฏว่ามีผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับความสอดคล้องของข้อสอบจำนวน 4 คนและไม่เห็นด้วยกับความสอดคล้องของข้อสอบจำนวน 1 คน ผลรวมของคะแนนพิจารณา (ΣR) จะได้เท่ากับ 4 ดังนั้นค่า IOC จึงหาได้จาก

$$\begin{aligned} \text{IOC} &= \frac{4}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

ค่า 0.80 แสดงถึงข้อสอบข้อนี้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื่องจากมีค่า 0.8 ซึ่งเข้าใกล้ค่า 1 ทั้งนี้ค่า IOC ที่ยอมรับไว้ว่า ข้อสอบมีความเที่ยงตรงคือมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถ้าหากมีค่าน้อยกว่า 0.5 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม จะต้องตัดข้อสอบนั้นออกไปหรือทำการปรับปรุงข้อสอบข้อนั้นใหม่

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) กล่าวถึง ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพไว้ดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อนปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนั้นจะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมาก ก่อนนำไปทดลองสุ่ม ในชั้น E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

วิธีดำเนินการในการทดลองแบบเดี่ยวนั้น เป็นการทดลอง ครู 1 คน ต่อเด็ก 1 คน ให้ทดลองกับเด็กอ่อนเสียก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง และนำไปทดลองกับเด็กเก่ง อย่างไรก็ตามหากเวลาไม่อำนวยและสภาพการณ์ไม่เหมาะสมก็ให้ทดลองกับเด็กอ่อนหรือปานกลาง

2. แบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10คน (ละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

วิธีดำเนินการสำหรับการทดลองแบบกลุ่ม เป็นการทดลองที่ครู 1 คน ต่อเด็ก 6-10 คน โดยให้ละกันทั้งเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อน ห้ามทดลองกับเด็กอ่อนล้วน หรือเด็กเก่งล้วน เวลาทดลองจะต้องจับเวลาด้วยว่ากิจกรรมแต่ละกลุ่มใช้เวลาเท่าไร

3. ภาคสนาม (1:100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40-100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่า

เกณฑ์ไม่เกิน 25% ก็ให้ยอมรับ หากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนใหม่โดยยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์

วิธีดำเนินการในภาพสนาม เป็นการทดลองที่ใช้ครู 1 คน กับนักเรียนทั้งชั้น 40-100 คน (หรือ 100 คน สำหรับเอกสารประกอบการเรียนรายบุคคล) ชั้นที่เลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนคละกันเก่งและอ่อน ไม่ควรเลือกห้องเรียนที่มีเด็กเก่งหรือเด็กอ่อนล้วน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) กล่าวถึง วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพไว้ว่า ในการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนโดยใช้เกณฑ์ E_1/E_2 เป็นวิธีการที่สามารถชี้วัดประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอน ได้ทั้งภาพรวมในลักษณะกว้าง และวัดส่วนย่อยเป็นรายจุดประสงค์ทำให้ได้ผลการวัดที่ชัดเจน นำข้อมูลที่ได้มาเป็นเครื่องตัดสินใจได้โดยไม่ต้องใช้วิธีการอื่นมาประกอบให้เกิดการซ้ำซ้อนอีก

เกณฑ์ที่ใช้คือ E_1/E_2 อาจเท่ากับ 80/80 หรือ 90/90 หรืออื่นๆอีกก็ได้ แต่ถ้ากำหนดเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไปอาจทำให้ผู้ับทเรียนไม่เชื่อถือคุณภาพของบทเรียน การหาค่า E_1 และ E_2 มีวิธีการคำนวณหาค่าร้อยละ โดยใช้สูตร

$$E_1 = \frac{\left[\frac{\sum X}{N} \right]}{A} \times 100$$

โดย E_1 คือประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดการสอนคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหัดและหรือประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนระหว่างเรียน

$\sum X$ คือ คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดและหรือการประกอบกิจกรรมการเรียน ระหว่างเรียน

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดและหรือกิจกรรมการเรียน

N คือ จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\left[\frac{\sum F}{N} \times 100 \right]}{B}$$

โดยที่ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน หลังการเรียนด้วยชุดการเรียนการสอน) คิดเป็นอัตราส่วนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและหรือประกอบกิจกรรมหลังเรียน

- $\sum F$ คือ คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและ
หรือการประกอบกิจกรรมหลังเรียน
- B คือ คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียนและหรือกิจกรรมหลังเรียน
- N คือ จำนวนผู้เรียน

การคำนวณหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังกล่าวข้างต้น กระทำได้โดยนำคะแนนรวมแบบฝึกปฏิบัติ หรือผลงานในขณะที่ประกอบกิจกรรม กลุ่ม/เดี่ยว และคะแนนสอบหลังเรียน มาเข้าตารางแล้วจึงคำนวณหาค่า E_1/E_2

การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพเอกสารประกอบการเรียน สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544) สรุปไว้ว่า เมื่อทดลองเอกสารประกอบการเรียนภาคสนามแล้วต้องนำมาเทียบค่าระหว่างผลของประสิทธิภาพที่ได้รับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าสมควรที่จะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับประสิทธิภาพให้ถือค่าแปรปรวน 2.5-5% นั่นคือประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ 5% แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ 2.5% ฉะนั้นการยอมรับประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนจึงมีระดับ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. เท่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้
3. ต่ำกว่าเกณฑ์ประมาณ 2.5 – 5%

2. ภาษาอาหรับ

2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาอาหรับ

ภาษาอาหรับเป็นภาษาที่คนในภูมิภาคตะวันออกกลางใช้สื่อสารกันโดยทั่วไปและเป็นภาษาทางการของหลายประเทศในตะวันออกกลาง อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่ากลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคตะวันออกกลางส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาอิสลาม แต่ยังมีชนกลุ่มน้อยที่นับถือศาสนาอื่นๆ นอกเหนือจากศาสนาอิสลาม เช่น ศาสนาคริสต์ ที่อียิปต์นับถือศาสนาคริสต์นิกายคอปติก รวมถึงศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกและ โปรเตสแตนต์ซึ่งนับถือกระจายอยู่ในประเทศต่างๆ ในภูมิภาคตะวันออกกลางถึงแม้ว่าคนในภูมิภาคตะวันออกกลางจะมีเชื้อสายและนับถือศาสนาแตกต่างกัน แต่คนในภูมิภาคตะวันออกกลางใช้ภาษาอาหรับเป็นภาษาหลักในการสื่อสารแม้กระทั่งชาวเคิร์ดในอิรักและชาวคอปติกในอียิปต์

ภาษาอาหรับนอกจากจะถือว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารในภูมิภาค ตะวันออกกลาง แล้ว ยังถือเป็นภาษาที่ศาสนาอิสลามใช้เป็นภาษาในคัมภีร์อัลกุรอาน เพราะฉะนั้น ภาษาอาหรับจึงเป็นภาษาที่ศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย

ภาษาอาหรับแบ่งออกหลักๆ เป็น 2 ประเภท

1. ภาษาอาหรับคลาสสิกหรือภาษาทางราชการ รู้จักกันในภาษาอาหรับเรียกว่า “ภาษาฟูสฮะฮ” ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในคัมภีร์อัลกุรอาน หนังสือพิมพ์ ราชการทั่วไป และใช้ใน ชีวิตประจำวัน

2. ภาษาพูดหรือภาษาที่รู้จักกันในภาษาอาหรับว่า “ภาษาอาม” ซึ่งใช้กันทั่วไป สำหรับสื่อสารในชีวิตประจำวันและมีสำเนียงที่แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศอาหรับใน ตะวันออกกลาง

ภาษาอาหรับอียิปต์ (ภาษาอามของอียิปต์) มีคนสื่อสารภาษาอาหรับอียิปต์ถึง 77 ล้านคน ในอียิปต์ และเป็นสำเนียงที่มีคนเข้าใจมากที่สุด เนื่องจากภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ ของอียิปต์ค่อนข้างมีอิทธิพลและได้รับ ความนิยมในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะชาวอาหรับในโมร็อกโก ซาอุดีอาระเบีย กาตาร์ และบาห์เรน จะได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมอียิปต์ผ่านทางภาพยนตร์และ รายการโทรทัศน์ของ อียิปต์ ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์จะใช้ภาษาอาหรับอียิปต์ซึ่งทำให้ผู้ที่รับชมใน ภูมิภาค ตะวันออกกลางได้เรียนรู้ภาษาอาหรับอียิปต์ไปด้วย จึงทำให้ภาษาอาหรับอียิปต์เป็นภาษาที่ มีคนเข้าใจมากที่สุดสำเนียงหนึ่ง

ภาษาอาหรับสำเนียงมักเรบ (Maghrib) ภาษา อาหรับสำเนียงมักเรบใช้สื่อสาร บริเวณแอลจีเรีย โมร็อกโก ตูนิเซีย และลิเบีย ด้วยเหตุที่ภาษาอาหรับสำเนียงมักเรบไม่ค่อยได้นำ ออกมาเผยแพร่ผ่านทาง ภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์ให้คนในตะวันออกกลางได้รับชมมาก เหมือนอียิปต์ ส่งผลให้ชาวอาหรับที่อาศัยอยู่บริเวณอื่น ๆ จะไม่ค่อยเข้าใจภาษาอาหรับสำเนียง มักเรบ นอกจากนี้ภาษาอาหรับสำเนียงมักเรบเป็นภาษาที่มีการผสมผสานกับภาษาฝรั่งเศส เนื่องจาก ประเทศแอลจีเรีย โมร็อกโก และตูนิเซีย ได้รับอิทธิพลจากฝรั่งเศสและเคยตกเป็นอาณานิคมของ ฝรั่งเศส

ภาษาอาหรับสำเนียงเลอวานต์ (Levant) ภาษา อาหรับสำเนียงเลอวานต์ใช้สื่อสาร ในกลุ่มประเทศซีเรีย เลบานอน ปาเลสไตน์ และจอร์แดน ซึ่งเป็นกลุ่มประเทศที่ติดกับทะเล เมดิเตอร์เรเนียน นอกจากนี้ภาษาอาหรับสำเนียงเลอวานต์เป็นภาษาที่หลายคนชื่นชมว่าเป็นสำเนียง ที่มีความไพเราะ นอกจากนี้นี้กร็องที่มาจากกลุ่มเลอวานต์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เช่น Nancy Arjam เป็นนักร้องหญิงที่ได้รับการชื่นชมและชื่นชอบเป็นอย่างมาก

ภาษาอาหรับตะวันออก (กลุ่ม GCC) ภาษาอาหรับตะวันออกเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในกลุ่มประเทศแถบ ซาอุดีอาระเบีย กาตาร์ เยเมน และบาห์เรน เป็นสำเนียงที่มีความไพเราะ ถึงแม้จะไม่ไพเราะเท่าภาษาอาหรับสำเนียงเลอวานต์

ในโลกปัจจุบันภาษาอาหรับเป็นภาษาที่มีคนใช้ค่อนข้างมาก นอกจากเป็นภาษาของศาสนาอิสลามแล้ว ยังเป็นภาษาที่หลายประเทศใช้เป็นภาษาทางการ ซึ่งมีสำเนียงแตกต่างกันไปตามแต่ละภูมิภาคในตะวันออกกลาง เพราะฉะนั้นการสื่อสารด้วยภาษาอาหรับจึงเป็นหนึ่งวิธีที่สามารถใช้บ่งบอกถึงสัญชาติของคนในตะวันออกกลางได้ (ณัฐสุดา เมตตาประเสริฐ, 2554)

วิธีดูความแตกต่างของคนในภูมิภาคตะวันออกกลาง (ณัฐสุดา เมตตาประเสริฐ, 2554)

1. ในกรณีที่เป็นบุคคลที่สามารถสื่อสารหรือมีความเข้าใจในภาษาอาหรับ หรือบุคคลที่มีความคุ้นเคยในภาษาอาหรับสามารถสังเกตจากการพูดภาษาและสำเนียง การพูดภาษาอาหรับ ซึ่งมีลักษณะของสำเนียงที่แตกต่างกัน ไปตามแต่ละพื้นที่ เช่น คนอียิปต์จะออกเสียงตัว “กิน” ว่า “กิน” ในขณะที่คนทางด้านเลอวานต์จะออกเสียงตัว “กิน” ว่า “จิ้น” คำว่า “มหาวิทยาลัย” ภาษาอาหรับอียิปต์ออกเสียงว่า “แกม-มี-อะห์” ในขณะที่ ภาษาอาหรับสำเนียงเลอวานต์ออกเสียงว่า “เซอ-มี-อะห์” เพราะฉะนั้นสำเนียงการพูดภาษาอาหรับเป็นหนึ่งวิธีที่สามารถใช้บ่งบอกถึงความแตกต่างของคนแต่ละประเทศในภูมิภาคตะวันออกกลาง

2. ในกรณีของคนที่ไม่มีความเข้าใจในภาษาอาหรับสามารถสังเกตจากลักษณะรูปร่างภายนอก ชาวอาหรับในแต่ละประเทศจะมีรูปร่างลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น ชาวอียิปต์ หรือชาวอาหรับทางตอนเหนือที่ติดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียนจะได้รับการขนานนามว่า เป็นแขกขาว คนอียิปต์ ลิเบีย แอลจีเรีย ตูนิเซีย โมร็อกโก จะมีลักษณะรูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวยุโรป ขณะเดียวกันก็ยังคงมีลักษณะที่บ่งบอกถึงความเป็นอาหรับ คือ มีผมสีดำ ดวงตาค่อนข้างใหญ่ และมีเชื้อสายจากฝรั่งเศสจำนวนมาก เนื่องจากสมัยก่อนชาวฝรั่งเศสอพยพเข้ามายังแอลจีเรีย โมร็อกโก และตูนิเซีย แล้วแต่งงานกับชนเมืองหลายคู่ ส่งผลให้ผู้คนในแถบประเทศแอลจีเรีย โมร็อกโก และตูนิเซีย มีลักษณะเป็นชาวแขกขาวและมีรูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวยุโรป ในขณะที่ชาวอาหรับแถบอ่าว เช่น ประเทศซาอุดีอาระเบียจะมีรูปร่างเล็กลง ความเป็นเอเชียค่อนข้างมาก ลักษณะไม่สูงใหญ่เท่ากับชาวอาหรับแถบกลุ่มประเทศแถบเมดิเตอร์เรเนียน ตัวไม่สูงมากและมีลักษณะค่อนข้างพอม นอกจากนี้มีกลุ่มคนที่ไม่ใช่ชาวอาหรับแต่อาศัยอยู่ในภูมิภาคตะวันออกกลาง คือ ชาวเปอร์เซียและชาวเคิร์ด มีลักษณะค่อนข้างคล้ายทางอียิปต์ คือ มีรูปร่างสูง ผิวขาวมาก คนเปอร์เซีย หรือ อิหร่าน จะพูดภาษา “ฟาร์ซี”

ภาษาอาหรับมีความสำคัญทางภูมิภาคตะวันออกกลางและสามารถบ่งบอกได้ว่าคนอาหรับที่เรากำลังคุยอยู่มาจากส่วนไหนของภูมิภาคตะวันออกกลาง นอกจากนี้ภาษาอาหรับยังมีอิทธิพลอย่างมากในโลกของอิสลาม และเป็นแหล่งของคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาเบอร์เบอร์ ภาษาเคิร์ด ภาษาเปอร์เซีย ภาษาอูรดู ภาษาฮินดี ภาษามาลาเลย์เซีย และภาษาอินโดนีเซีย เพราะฉะนั้นอิทธิพลของภาษาอาหรับต่อภาษาอื่นๆ จึงมีค่อนข้างมาก

นอกจากภาษาอาหรับเป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อภาษาอื่นแล้ว เนื่องจากภาษาอาหรับเป็นภาษาของศาสนาอิสลาม เพราะฉะนั้นหลายคนถึงแม้ไม่ได้เรียนภาษาอาหรับตั้งแต่เด็ก ๆ หรือไม่ได้มีพ่อแม่เป็นชาวอาหรับ ก็พอจะพูดภาษาอาหรับได้เนื่องจากเป็นคนมุสลิม เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่แล้วคนมุสลิมทั่วไปจึงสามารถพูดภาษาอาหรับได้บางคำ หรือ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ถูกกลืนกลายเป็นส่วนหนึ่งของภาษาของเขาแล้ว เช่น คำว่า “อัสลามมูออลัยกุม” ซึ่งแปลว่า “สวัสดี” หรือแปลตามตัวว่า “Peace be upon you” ซึ่งเป็นคำที่ชาวมุสลิมทั่วไปหรือชาวตะวันออกกลางใช้อยู่ตลอดเวลา

นอกจากภาษาเบอร์เบอร์ ภาษาเคิร์ด ภาษาเปอร์เซีย ภาษาอูรดู ภาษาฮินดี ภาษามาลาเลย์เซีย และภาษาอินโดนีเซียที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาอาหรับแล้ว ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาอาหรับเช่นเดียวกัน เช่น คำว่า “sugar” มาจากคำว่า “ซู-การ์” ในภาษาอาหรับ หรือแม้กระทั่งคำว่า “magazine” แมกกาซีน ก็ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาอาหรับเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นภาษาอารบิกจึงเป็นภาษาที่มีอิทธิพลและใช้กันอย่างกว้างขวาง

2.1.1 ประเทศที่ใช้ภาษาอาหรับเป็นภาษาประจำชาติ

ภาษาอาหรับเป็นภาษาทางราชการของสมาชิกสันนิบาตอาหรับที่มีสมาชิกจากภูมิภาคเอเชียตะวันตก แอฟริกาเหนือ และแอฟริกาตะวันออก รวมกันถึง 22 ประเทศ ได้แก่ ซาอุดีอาระเบีย อียิปต์ โมร็อกโก ซูดาน อัลจีเรียตูนิเซีย ลิเบีย ชด จิบูตี เอิเรทรียา มอริตานิยา อิรัก จอร์แดน ซีเรีย ปาเลสไตน์ เลบานอน เยเมน โอมาน การ์ตา บาร์เรน สหรัฐอาหรับเอมิเรต คูเวต นอกจากนี้ยังเป็นภาษาที่สองในประเทศมุสลิมอีกหลายประเทศ ทั้งในแอฟริกาและเอเชีย (อับลดูลอฮ์ หนุ่มสุข, ออนไลน์)

อักษรภาษาอาหรับ

ا ب ت ث ج ح خ
 د ذ ر ز س ش
 ص ض ط ظ ع غ
 ف ق ك ل م ن
 ها و ي ء لا

อักษรอาหรับมีต้นกำเนิดมาจากอักษรอียิปต์โบราณ การเขียนอักษรอาหรับของชนชาติอะนาทอลัน เมื่อประมาณ 1850-1300 ปีก่อนคริสตศักราช คือจุดกำเนิดของระบบอักษร "อติฟเบตท์" หรือ อัลฟาเบทท์" ในเวลาต่อมา (อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข, ออนไลน์)

2.1.2 ลักษณะพิเศษของภาษาอาหรับ

ภาษาอาหรับมีลักษณะพิเศษที่สำคัญดังนี้(อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข, ออนไลน์)

1. มีระบบการสร้างคำที่นามหัตสรีย์ คำหนึ่งสามารถจะผันออกไปได้มากมาย พร้อมทั้งความหมายที่เปลี่ยนไปตามความต้องการ เช่นคำว่ากิน เมื่อจะเปลี่ยนเป็นผู้กิน หรือสิ่งที่กิน หรือเวลากิน หรือที่กิน หรือจะกิน หรือกินแล้ว หรือจงกิน ก็ไม่จำเป็นต้องเติมคำนำหน้าแต่ประการใด เพียงตัดต่ออักษรในตัวของตัวเอง ก็จะได้ความหมายที่ต้องการ

2. เป็นภาษาที่เขียนโดยไม่จำเป็นต้องมี สระ คำกับ

3. คำนามในภาษาอาหรับมี 2 เพศ เพศชาย และเพศหญิง และมีพจน์ 3 พจน์ คือ เอกพจน์ ทวิพจน์ พหูพจน์

2.1.3 อิทธิพลของภาษาอาหรับต่อภาษาอื่น

ภาษาอาหรับมีอิทธิพลมากในโลกอิสลามและเป็นแหล่งของคำศัพท์ ที่ใช้ในภาษาเบอร์เบอร์ ภาษาเคิร์ด ภาษาเปอร์เซีย ภาษาสวาฮีลี ภาษาอูรดู ภาษาฮินดี ภาษามาลเลย์ ภาษาอินโดนีเซีย ภาษาตุรกี เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น คำว่ากิตาบ ซึ่งแปลว่าหนังสือในภาษาอาหรับ มีใช้ในทุกภาษาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยกเว้นภาษามาลเลย์และภาษาอินโดนีเซียที่ใช้หมายถึงหนังสือทางศาสนา ภาษาสเปนและภาษาโปรตุเกสมีคำยืมจากภาษาอาหรับมาก และมีในภาษาอังกฤษเล็กน้อย ภาษาอื่นๆเช่น ภาษามอลตา ภาษากินูบี ได้รับอิทธิพลจากภาษาอาหรับทั้งทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์

คำยืมจากภาษาอาหรับมีกว้างขวางทั้งคำจากศาสนา (เช่น ภาษาเบอร์เบอร์ tazallit = ละหมาด) ศัพท์ทางวิชาการ (เช่น ภาษาอูยгур์mentiq = วิชา) ศัพท์ทางเศรษฐศาสตร์ (เช่น ภาษาอังกฤษ Sugar = น้ำตาล) จนถึงคำสันธานที่ใช้ในการพูดประจำวัน (เช่น ภาษาอูรดู lekin = แต่) ภาษาเบอร์เบอร์ส่วนใหญ่และภาษาสวาฮีลียืมตัวเลขจากภาษาอาหรับ ศัพท์ทางศาสนาอิสลามส่วนใหญ่เป็นคำยืมโดยตรงจากภาษาอาหรับ เช่น salat (ละหมาด) และอิหม่าม ในภาษาที่ไม่ได้ติดต่อกับโลกอาหรับโดยตรง คำยืมจากภาษาอาหรับจะถูกยืมผ่านภาษาอื่น ไม่ได้มาจากภาษาอาหรับโดยตรง เช่น คำยืมจากภาษาอาหรับในภาษาอูรดูส่วนใหญ่ รับผ่านทางภาษาเปอร์เซีย และคำยืมจากภาษาอาหรับส่วนใหญ่ในภาษาฮัซซาได้รับมาจากภาษากานูรี (อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข, ออนไลน์)

2.2 การสื่อสารในภาษาอาหรับ

2.2.1 การสื่อสารโดยทั่วไป

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต มนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา การสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ การสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาก การสื่อสารมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งได้ชื่อว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การสื่อสารมีประโยชน์ทั้งในแง่บุคคลและสังคม การสื่อสารทำให้คนมีความรู้และโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้มนุษย์สามารถสืบทอดพัฒนา เรียนรู้และรับรู้วัฒนธรรมของตนเองและสังคมได้ การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าแก่ชุมชนและสังคมในทุกด้าน (ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี, 2542, น. 13-14)

คำว่า การสื่อสาร (communications) มีที่มาจากรากศัพท์ภาษาลาตินว่า communis หมายถึง ความเหมือนกันหรือร่วมกัน การสื่อสาร (communication) หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ประสบการณ์ ความรู้สึกความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อต่างๆ ที่อาจเป็นการพูดการเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่างๆ ไปยังผู้รับสารซึ่งอาจจะใช้กระบวนการสื่อสารที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมหรือความจำเป็นของตนเองและคู่สื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการรับรู้ร่วมกันและมีปฏิริยาตอบสนองต่อกัน บริบททางการสื่อสารที่เหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล

2.2.2 ทักษะที่สำคัญของการสื่อสาร

ทักษะทางภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารปัจจุบันมี 4 ประการ (ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏเทพสตรี, 2542, น. 13-14) คือ

1. การฟัง คือ การรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน เป็นการรับรู้สารทางหูในชีวิตประจำวันของเรา เราใช้เวลาในการฟัง ทั้งที่ฟังจากบุคคลโดยตรง และฟังจากจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ

2. การพูด การพูดเป็นพฤติกรรมการสื่อสารที่ใช้กันแพร่หลายทั่วไป ผู้พูดสามารถใช้ทั้งวงนะภาษาและอวัยวะภาษาในการส่งสารติดต่อไปยังผู้ฟังได้ชัดเจนและรวดเร็ว การพูด

3. การอ่าน การอ่านเป็นหนึ่งในสี่ทักษะทางภาษาที่จำเป็นต้องฝึกฝนอยู่เสมอและไม่มีวันสิ้นสุดสามารถฝึกได้เรื่อยๆ ตามวัยและประสบการณ์ของผู้อ่านเพราะการอ่านนั้น

จะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้มนุษย์ได้รับความรู้ ความคิดและความบันเทิงใจ

4. การเขียน การเขียนเป็นทักษะหนึ่งทางภาษาที่ต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อยๆ จนเกิดความเชี่ยวชาญการมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียนก็จะทำให้เกิดความเข้าใจและลงมือเขียนได้ง่ายขึ้น เพราะได้ทราบแนวทางการเขียนก่อนที่จะลงมือปฏิบัติจริง

การสื่อสารจำเป็นในชีวิตประจำวันต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวิธีการสื่อสารในชีวิตประจำวันภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารเข้าใจถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสามารถบอกได้ว่าการสื่อสารโดยทั่วไปหากจะให้ได้ผลสมบูรณ์ครบถ้วนแล้วควรมีทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ถ้ามีความเข้าใจด้านภาษาเป็นเบื้องต้นแล้วก็จะช่วยให้สื่อสารได้ฉับไว และมีประสิทธิภาพในที่สุด

2.3 การสนทนาในภาษาอาหรับ

การสนทนาหมายถึง คำที่ใช้เรียกภาษาอาหรับสำเนียงต่างๆที่เป็นภาษาพูดตลอดโลกอาหรับ และต่างไปจากภาษาอาหรับที่เป็นภาษาเขียน การแบ่งสำเนียงหลักๆคือการแบ่งระหว่างสำเนียงในแอฟริกาเหนือและสำเนียงในตะวันออกกลาง ตามมาด้วยการแบ่งระหว่างสำเนียงประจำถิ่น และสำเนียงที่อนุรักษ์กว่าของชาวเบดูอิน ผู้พูดบางสำเนียงอาจจะไม่เข้าใจภาษาอาหรับอีกสำเนียงหนึ่งได้ ตัวอย่างเช่น ผู้พูดในตะวันออกกลางอาจจะไม่เข้าใจบางสำเนียงในแอฟริกาเหนือ ความแตกต่างระหว่างสำเนียงได้รับอิทธิพลมาจากภาษาที่ใช้พูดอยู่เดิมในบริเวณนั้น ซึ่งมีอิทธิพลทั้งในด้านคำศัพท์และการเรียงประโยค คำบางคำในแต่ละสำเนียง มีความหมายเหมือนกันแต่มาจากรากศัพท์ในภาษาคลาสิกที่ต่างกัน (อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข : ออนไลน์)

การใช้ภาษาเขียนจะเป็นรูปแบบของการใช้ภาษาที่สูงหรือเรียกว่าเป็นภาษาในวรรณคดีหรือภาษาคลาสิกเดิมๆที่ใช้ในพระมหาคำกิริ้อัลกุรอาน ออกเสียงตัวอักษรชัดเจนและลงท้ายสระที่บ่งบอกถึงตำแหน่งทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และผู้ที่ใช้ภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง ต้องผ่านการเรียนรู้หลักรากศัพท์และหลักไวยากรณ์ในภาษาคลาสิกเป็นอย่างดี

ส่วนภาษาพูดหรือภาษาท้องถิ่น เป็นการสนทนาด้วยภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันทั่วไปถ่ายทอดโดยตรงจากการฟังสำเนียงของคนใกล้ชิดในครอบครัวหรือชุมชนท้องถิ่น ซึ่งการออกเสียงอักษรจะไม่ชัดเจนทุกตัวอักษรและไม่จำเป็นต้องลงสระตัวท้ายเพื่อบอกตำแหน่งไวยากรณ์ใดๆ

เช่นคำว่า " نعلب " แปลว่า "สุนัขจิ้งจอก" ในภาษาเขียนออกเสียงว่า "ชะอฺละบุน" แต่ในภาษาพูดจะออกเสียงว่า "ชะอฺลัับ" เป็นต้น

2.3.1 สำเนียงและลูกหลาน

ภาษาอาหรับสนทนาเป็นคำที่ใช้เรียกภาษาอาหรับสำเนียงต่างๆ ที่เป็นภาษาพูดตลอดโลกอาหรับ และต่างไปจากภาษาอาหรับที่เป็นภาษาเขียน การแบ่งสำเนียงหลักๆ คือ การแบ่งระหว่างสำเนียงในแอฟริกาเหนือและสำเนียงในตะวันออกกลาง ตามมาด้วยการแบ่งระหว่างสำเนียงประจำถิ่น และสำเนียงที่อนุรักษ์กว่าของชาวเบดูอิน ผู้พูดบางสำเนียงอาจจะไม่เข้าใจภาษาอาหรับอีกสำเนียงหนึ่งได้ ตัวอย่างเช่น ผู้พูดในตะวันออกกลางอาจจะไม่เข้าใจบางสำเนียงในแอฟริกาเหนือ ความแตกต่างระหว่างสำเนียงได้รับอิทธิพลมาจากภาษาที่ใช้พูดอยู่เดิมในบริเวณนั้น ซึ่งมีอิทธิพลทั้งในด้านคำศัพท์และการเรียงประโยค คำบางคำในแต่ละสำเนียงมีความหมายเหมือนกันแต่มาจากรากศัพท์ในภาษาคลาสิกที่ต่างกัน (อับดุลลฮ์ หนุ่มสุข, ออนไลน์)

2.3.2 ความแตกต่างระหว่างสำเนียง

ในบางสำเนียงมีเสียงพยัญชนะที่ต่างไปจากภาษาอาหรับมาตรฐาน เช่น สำเนียงมักเรบมีเสียง *v* ซึ่งใช้เขียนชื่อที่ยืมจากภาษาอื่นๆ เสียง *p* ของภาษากลุ่มเซมิติกกลายเป็นเสียง *f* ก่อนจะมีการเขียนแต่ในสำเนียงสมัยใหม่ของภาษาอาหรับ เช่น ภาษาอาหรับอิรักมีการแยกระหว่างเสียง *p* และ *b* ซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาษาเปอร์เซียและภาษาตุรกี

เสียง */q/* ยังมีการออกเสียงแบบดั้งเดิมในหลายบริเวณ เช่น เยเมน โมร็อกโก และบริเวณมักเรบรอบนอก แต่กลายเป็นเสียงก้อง เกิดที่เพดานอ่อน */g/* ในภาษาอาหรับอ่าว ภาษาอาหรับอิรัก อียิปต์ตอนบน ส่วนใหญ่ของบริเวณมักเรบและบางส่วนของบริเวณเลอวานต์ (เช่น จอร์แดน) กลายเป็นเสียงก้อง หดตัวเกิดจากลิ้นไก่ */K/* ในภาษาอาหรับซูดาน และกลายเป็นเสียงจากคอหอย */ʔ/* ในสำเนียงที่เป็นที่รู้จักดีหลายสำเนียง เช่น สำเนียงที่ใช้พูดในโคโรเบรุตและดามัสกัส หมู่บ้านชาวคริสต์พื้นเมืองหลายแห่งในบริเวณเลอวานต์ออกเสียงเสียงนี้เป็นเสียง */k/* เช่นเดียวกับชาวชีอะห์ในบาห์เรนสำเนียงบริเวณอ่าวเปอร์เซียบางสำเนียงเปลี่ยนเสียง */q/* เป็นเสียง */dʒ/* หรือ */ʒ/* หลายสำเนียงที่เปลี่ยนเสียง */q/* ไปแล้ว ยังคงเสียง */q/* ไว้เฉพาะในบางคำ (มักเป็นศัพท์ทางศาสนาหรือการศึกษา)ซึ่งยืมมาจากภาษาคลาสิก

เสียง */dʒ/* ยังคงรักษาการออกเสียงนี้ในอิรักและบริเวณส่วนใหญ่ของคาบสมุทรอาระเบีย แต่ออกเสียงเป็น */g/* ในโคโรและบางส่วนของเยเมนเป็น */ʒ/* ในโมร็อกโกและบริเวณเลอวานต์และเป็น */j/* ในบางคำของภาษาอาหรับอ่าว

เสียง */k/* ส่วนใหญ่จะคงการออกเสียงดั้งเดิมไว้ได้ แต่เปลี่ยนเป็นเสียง */tʃ/* ในหลายคำของภาษาอาหรับปาเลสไตน์ อิรัก และส่วนใหญ่ในคาบสมุทรอาระเบียความแตกต่างมัก

เกิดระหว่างปัจจัย /-ak/ และ /-ik/ ที่กลายเป็น /-ak/ และ /-iŋ/ ตามลำดับ ในภาษาอาหรับชานา /-ik/ ออกเสียงเป็น /-iŋ/ (อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข : ออนไลน์)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

3.1 ความหมายของการศึกษาผู้ใหญ่

การศึกษาผู้ใหญ่ (Adult Education) โดยทั่วไป หมายถึง กิจกรรมการศึกษาทุกประเภทและทุกรูปแบบที่จัดขึ้น สำหรับประชาชนผู้ใหญ่ที่อยู่นอกระบบโรงเรียน ในประเทศไทย ประชาชนที่พ้นเกณฑ์การศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี และมีอายุ 18 ปี ขึ้นไป จัดว่าเป็นผู้ใหญ่

องค์การศึกษาและวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้ให้คำนิยามไว้ในระดับสากลว่า การศึกษาผู้ใหญ่หมายถึง กระบวนการจัดบริการการศึกษาทุกรูปแบบที่นอกเหนือจากการเรียนการสอนตามปกติในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนในเนื้อหาใด หรือใช้วิธีการใดก็ตาม อาจจะเป็นรูปชั้นเรียนหรือไม่เป็นรูปชั้นเรียนก็ได้ มีตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ หัดอ่าน หัดเขียน ไปจนถึงการศึกษาระดับสูงในระดับอุดมศึกษา อาจจัดเรียนภาคนอกเวลา จัดในรูปของการศึกษาระบบเปิดหรือการศึกษาทางไกล เพื่อช่วยให้ผู้ใหญ่ได้เพิ่มพูนความรู้ พัฒนาความสามารถด้านอาชีพ ปลูกฝังหรือเปลี่ยนทัศนคติ รวมทั้งเพื่อให้มีคามสมบูรณ์ในชีวิต กิจกรรมการศึกษาดังกล่าวมักจะเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรปกติของสถาบันการศึกษาในระดับต่างๆ (ชนกนารถ ชื่นเชย, 2550, น. 41;อ้างอิงจาก UNESCO, 1979, p. 1)

3.2 แรงจูงใจในการเรียนของผู้ใหญ่

ฮูล (Houle, 1961) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษาในปี 1961 โดยวิธีการสัมภาษณ์อย่างลึกซึ้ง กับกลุ่มตัวอย่าง 22 คน พบว่าผู้ใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาสามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ผู้เรียนที่มุ่งเป้าหมาย (Goal-oriented learners) หมายถึงผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาเพื่อสนองความต้องการเฉพาะอย่างของตน เช่น การฝึกพูดต่อหน้าสาธารณะชน การแก้ไขปัญหาคอครบรัว และการพัฒนาธุรกิจ ผู้เรียนประเภทนี้ไม่ยึดติดกับสถาบันใดสถาบันหนึ่งหรือกับวิธีการใดวิธีการหนึ่ง แต่จะมองหาสถาบันหรือวิธีการที่คิดว่าจะตอบสนองความมุ่งหมายของตนได้

2. ผู้เรียนที่มุ่งกิจกรรม (Activity-oriented learners) หมายถึง ผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษาโดยมีจุดมุ่งหมายทางสังคมมากกว่าความต้องการการเรียนรู้หรือพัฒนาทักษะของตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างจริงจัง ผู้เรียนประเภทนี้เข้ามาเรียนเพื่อจะได้พบปะผู้คนที่

หลีกเลี่ยงจากความเหงา ความเบื่อหน่าย หรือความไม่สบายใจที่เกิดจากที่บ้านหรือที่ทำงาน หรือเพื่อหาผู้ครอง

3. ผู้เรียนที่มุ่งการเรียนรู้ (Learning-oriented learners) หมายถึง ผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษาเพราะมีความมุ่งมั่นในการแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเอง อยู่ตลอดเวลา มีความสม่ำเสมอในการเรียนรู้ ชอบเที่ยวเพื่อเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ จากสิ่งที่ได้พบเห็น กระทั่งบางครั้งตัดสินใจเปลี่ยนงานเพราะเห็นว่างานใหม่สามารถทำให้เขาได้เรียนรู้มากขึ้น

ทัฟ (Tough, 1968) ได้ศึกษาโดยวิธีการสัมภาษณ์เพื่อทำความเข้าใจถึงแรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าร่วมในโครงการศึกษาต่อเนื่อง ทัฟพบว่าผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่เกือบทุกคนมิได้เข้าเรียนด้วยเหตุผลจูงใจเพียงอย่างเดียว แต่มีแรงจูงใจหลายอย่างประกอบกัน ผู้ใหญ่ส่วนมากเข้าเรียนเพราะมีความต้องการที่จะนำความรู้หรือทักษะไปใช้ ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่บางคนรู้ว่าตนเองจะต้องทำหรือได้รับมอบหมายงานใหม่ที่ต้องใช้ความรู้ทักษะใหม่ๆ และผู้ใหญ่บางคนเข้าเรียนเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

Verner and Davison (1971) พบว่า ผู้ใหญ่โดยทั่วไปจะเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้เมื่อตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่จะเรียนรู้นั้น ยอมรับในสิ่งที่จะเรียนและวิธีการเรียน มีความต้องการที่จะสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นและมีความมุ่งมั่นในชีวิต

Burgess (1971, อ้างถึงในเพ็ญศรี ทวีสุวรรณ, 2544) ชี้ให้เห็นถึงเหตุผลของการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาของผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ที่สามารถจำแนกได้เป็น 7 กลุ่ม คือ 1)กลุ่มที่มีความต้องการจะเรียนรู้ 2)กลุ่มที่มีความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายส่วนตัว 3)กลุ่มที่มีความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายทางสังคม 4)กลุ่มที่มีความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายทางศาสนา 5)กลุ่มที่มีความต้องการที่จะหลบเลี่ยงภาวะการณ์ที่ไม่พึงพอใจ 6)กลุ่มที่มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม 7)กลุ่มที่มีความต้องการที่จะทำตามข้อเรียกร้องของผู้อื่น

3.3 แนวทางการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

การเรียนรู้ของผู้ใหญ่แตกต่างจากการเรียนรู้ของเด็ก เพราะผู้ใหญ่มีประสบการณ์มากกว่า ดังนั้นการเรียนการสอนต้องยึดหลักให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้ใหญ่ นั่นคือต้องรู้หลักการศึกษผู้ใหญ่ ซึ่ง โนลส์ (Knowles, 1980) เรียกวิชาการศึกษาผู้ใหญ่นี้ว่า แอนดราโกยี (Andragogy) และ อาชญูญรัตน์อุบล (2542) ได้ให้คำนิยามไว้ว่าเป็น “ ศิลป์และศาสตร์ในการช่วยให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้ ” ซึ่งประกอบด้วย

1. มโนทัศน์ของผู้เรียน (Self-concept) ผู้ใหญ่จะมีลักษณะที่เติบโต ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มีวุฒิภาวะสูง มโนทัศน์ต่อตนเอง จะพัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่น ไปเป็นการนำตนเองเป็นตัวของตัวเอง

2. ประสบการณ์ของผู้เรียน (Experience) ผู้ใหญ่มีวุฒิภาวะมากขึ้น มีประสบการณ์อย่างกว้างขวางที่จะเป็นแหล่งทรัพยากรอันมีค่าของการเรียนรู้ ขณะเดียวกันก็จะมีพื้นฐานเปิดกว้างที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

3. ความพร้อมที่จะเรียน (Readiness) ผู้ใหญ่มีความพร้อมที่จะเรียน เมื่อรู้สึกว่าการนั้น “จำเป็น” ต่อบทบาทและสถานภาพทางสังคมของตน

4. แนวทางการเรียนรู้ (Orientation to learning) ผู้ใหญ่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ มุ่งนำความรู้ไปใช้ทันที

ทฤษฎี แอนดราโกยี (Andragogy) ของ มัลคอล์ม โนลส์ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ วิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้ใหญ่

1. มีความเข้าใจและเห็นด้วยกับจุดมุ่งหมายของวิชาที่เรียน นั่นคือถ้าต้องการให้ผู้ใหญ่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว เขาควรจะได้ทราบถึงจุดมุ่งหมายทั่วไปของวิชานั้น โดยที่เขาต้องมองเห็นภาพโดยรวมได้อย่างชัดเจน และทิศทางที่จะดำเนินไปในการเรียนรู้ ดังนั้น จึงมีความสำคัญในการอธิบายถึงรายละเอียดของวิชา เป้าหมายที่แจ่มชัดให้ผู้เรียน ได้รับทราบในการพบกันครั้งแรก

นอกจากนั้น ถ้าหากว่าผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้อยู่แล้ว เขาก็จะมีส่วนในการตั้งเป้าหมายเฉพาะของการเรียนวิชานั้นๆ ผู้เรียนย่อมจะเกิดความมั่นใจว่าการสอนเป็นไปในทิศทางที่เขาต้องการทราบ การอภิปรายปัญหาทั้งหลายในตอนต้นวิชาจะช่วยให้เห็นเป้าหมายเฉพาะเจาะจง และมีความหมายต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้นด้วย

2. มีความต้องการที่จะเรียนรู้ นักการศึกษาผู้ใหญ่มักจะคาดคะเนว่า ผู้เรียนส่วนมากมาเข้าเรียนด้วยความต้องการที่จะเรียน เนื่องจากว่าโดยทั่วไปแล้วเขามักจะเข้ามาด้วยความสมัครใจ อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งครูที่สอนผู้ใหญ่ก็อาจจะต้องเผชิญกับการให้กำลังใจเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความต้องการเรียนด้วย ความต้องการนี้ต้องเกิดจากความรู้สึกว่า ตัวเองมีความสามารถที่จะบรรลุความสำเร็จได้ โดยการได้รับความเห็นใจและเข้าใจจากครูผู้สอน

3. บรรยากาศในการเรียนการสอนและสถานการณ์ของการเรียนรู้ควรเป็นกันเอง เนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม เป็นแหล่งของการเรียนรู้ที่มีความสำคัญยิ่ง ผู้สอนควรมีความรับผิดชอบในการสร้างบรรยากาศ และอำนวยความสะดวกสำหรับอภิปรายในกลุ่ม ทักษะการยอมรับ และความเคารพยกย่อง จะเป็นบุคลิกภาพที่สำคัญของครูผู้สอนในการสร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง นอกจากนั้นแล้ว ครูผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกันได้ โดยการให้ผู้เรียนแนะนำตัวกันเอง และให้อธิบายรายละเอียดๆ เกี่ยวกับประสบการณ์และ

ความสนใจ ถ้าหากผู้สอนแสดงบทบาทของตัวเองในฐานะผู้เรียนมากกว่าความเป็นผู้สอนแล้ว เขาย่อมจะได้รับความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

4. สภาพการณ์ทางกายภาพต่างๆ ไป ควรเป็นที่พึงพอใจสำหรับผู้เรียน ได้แก่ การจัดโต๊ะ เก้าอี้ และเครื่องมือเครื่องใช้ ควรจะได้รับการพิจารณาเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความสุขสบายตามที่ ผู้เรียนต้องการมีความสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม ตัวอย่างเช่น ถ้าต้องการให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน โดยเสรีแล้ว ผู้เรียนควรหันหน้าเขาหากันเพื่อจะได้อภิปรายอย่างเต็มที่

5. ผู้เรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการเรียน และความรับผิดชอบต่อกระบวนการเรียนรู้เพราะว่าวิธีการที่ดีที่สุดในการเรียนรู้คือการกระทำ ถ้าหากผู้เรียนได้กระทำบางอย่างหรือพูดแสดงความคิดเห็นบางอย่าง ก็ย่อมจะดีกว่าการที่เพียงแต่นั่งเฝ้ามองคุณคนอื่นๆ หรือนั่งฟังคนอื่นๆ พูดเฉยๆ เท่านั้น โดยทั่วไปนั้นผู้เรียนที่กระตือรือร้นและมีชีวิตชีวาจะเรียนรู้ได้มากกว่าผู้เรียนจะเรียนได้มากขึ้น ถ้าหากเขาารู้สึกว่าตัวเองต้องมีความรับผิดชอบต่อกระบวนการภายในกลุ่มด้วยเหตุนี้ผู้สอนที่ฉลาดควรจะใช้วิธีการหลายๆ ด้านเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มที่สามารถจัดดำเนินการได้ด้วยตัวเอง จะได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มที่ต้องอาศัยครูผู้สอน

6. การเรียนรู้ควรจะสัมพันธ์เกี่ยวข้อง และใช้ประสบการณ์ของผู้เรียนให้เป็นประโยชน์ในการเสนอแนวความคิดและความรู้นั้น ถ้าหากมีความหมายต่อผู้เรียนแล้ว ผู้สอนควรจะได้ปรับให้เข้ากับประสบการณ์ของผู้เรียนทั้งหลายด้วย ผู้ใหญ่โดยทั่วไปนั้น เรียนโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ใหม่กับประสบการณ์เดิม หรือด้วยการโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ยังไม่รู้ไปหาสิ่งที่รู้แล้ว นอกจากนั้น ประสบการณ์ของผู้เรียนที่เสนอต่อชั้นเรียน นับว่าเป็นแหล่งของความรู้ที่มีคุณค่ามาก สมาชิกของชั้นเรียนผู้ใหญ่ก็น่าจะมีประสบการณ์ที่มีคุณค่าแตกต่างกันออกไป ที่จะทำให้ทุกๆ คนได้รับประโยชน์ร่วมกันด้วย

7. ครูผู้สอนควรจะต้องรู้เนื้อหาวิชาที่ตนสอนเป็นอย่างดี ถ้าหากครูจะช่วยแนะนำแนวการเรียนการสอนให้ได้ผลดี เขาจะต้องมีความรู้ในวิชาที่สอนอย่างเชี่ยวชาญ ต้องรู้ถึงเอกสารและตำราทางวิชาการในสาขานั้นอย่างดี เพื่อจะได้ช่วยแนะนำแหล่งความรู้ให้แก่ผู้เรียนที่จะได้ค้นคว้าต่อไป รวมทั้งจะได้จัดการเรียนการสอนให้ดำเนินไปอย่างเหมาะสมด้วย

8. ผู้สอนควรจะต้องมีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับวิชาที่สอน และการสอนวิชานั้นๆ ด้วยโดยที่ความกระตือรือร้นนั้นสามารถถ่ายทอดไปยังผู้เรียนได้อีกด้วย ครูที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่าตัวเองมีความกระตือรือร้นและพึงพอใจในการสอน จะมีผลทำให้นักเรียนเป็นผู้กระตือรือร้นและเอาใจใส่ในการเรียนด้วย ความกระตือรือร้นนั้นนับว่าเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนรู้

9. ผู้เรียนควรได้เรียนรู้ไปตามระดับความสามารถของตนเนื่องจากในชั้นเรียนของผู้ใหญ่นั้น มีความแตกต่างในด้านของประสบการณ์ศึกษาความถนัดทางการเรียน ความสนใจและความสามารถอย่างมากมาย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอน จึงควรจะได้คิดถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลในแง่ต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว สำหรับผู้เรียนที่เรียนได้เร็วก็อาจจะกระตุ้น ให้เรียนด้วยความก้าวหน้า เช่น ให้เรียนโดยโครงการเฉพาะตัว ส่วนผู้ที่เรียนช้าก็ควรได้รับความมั่นใจว่า การเรียนของผู้ใหญ่ไม่ใช่การเรียนเพื่อแข่งขันกันกับคนอื่นๆ แต่ว่าเป็นการพัฒนา เพื่อความก้าวหน้าของตัวเอง

10. วิธีการสอนที่ใช้กับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ควรแตกต่างและแปรผันกันไป ในแต่ละโอกาสหรือสถานการณ์ของการสอน ครูสามารถเลือกใช้วิธีการสอนได้หลายรูปแบบตาม ความเหมาะสม ตัวอย่างเช่น การสอนถึงปัญหาเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย หรือบ้านพักในชุมชนใดชุมชน หนึ่ง ครูผู้สอนอาจจะใช้วิธีการบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ประกอบกับการฉายภาพยนตร์ การอภิปรายปัญหาต่างๆ จากสมาชิกภายในกลุ่ม รวมทั้งการจัดทัศนศึกษาประกอบ ครูที่ดีและ มีความชำนาญการสอนจะสามารถเลือกใช้วิธีการต่างๆ ให้เป็นไปตามสถานการณ์และ ความต้องการของ ผู้เรียน เพราะว่าการทำเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และกระตุ้นให้ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมตลอดเวลา และเป็นไปตามความแตกต่างของบุคคลด้วย

11. ครูผู้สอนควรมีความรู้ลึกทางด้านการศึกษาเชิงองคฆงาม นับว่าเป็นสิ่งที่มี ความสำคัญต่อทัศนคติของครู ที่เขาควรยอมรับว่าประสบการณ์ในด้านการสอนนั้นช่วยให้เขามี โอกาสในการพัฒนาตัวเอง ถ้าหากครูกคิดว่าตัวเองเป็นเสมือนผู้เรียนคนหนึ่งด้วยแล้ว ปฏิสัมพันธ์ที่มี ต่อ ผู้เรียนจะเป็นการกระตุ้นได้มากกว่า การที่เขามีความคิดว่าตัวเองมีความรู้ดีที่สุด นอกจากนั้น แล้วทัศนคติของครูยังเป็นพลังที่เข้มแข็งในการชี้ถึงบรรยากาศของกลุ่ม และทัศนคติของผู้เรียนด้วย

12. ครูผู้สอนควรมีแผนงานที่ยืดหยุ่นได้ เกี่ยวกับการสอนซึ่งจะช่วยให้ทั้งครู และ ผู้เรียน ได้มีแนวความคิดที่เด่นชัดว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ และจะทำอะไรต่อไป ถ้าหากสามารถ เปลี่ยนแปลงการสอนได้ โดยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มที่ตกลงร่วมกัน ซึ่งไม่ควรกำหนดจะ ไม่ตายตัว และแผนการสอนนั้นๆ อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

จากทฤษฎีการพัฒนาและการเรียนรู้ในวัยผู้ใหญ่ที่กล่าวมานั้น เป็นความรู้ที่มีความ เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียน ซึ่งผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษานั้นต้องให้ ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งจิตวิทยาการพัฒนา จิตวิทยา ผู้ใหญ่ และทฤษฎีการเรียนรู้ มีความสำคัญอย่างมากในการที่จะทำให้สื่อการอบรมด้วยตนเองประสบผลสำเร็จ สารสำคัญจาก ทฤษฎีนี้จะเป็นประโยชน์ในการนำมาปรับปรุงแก้ไขสื่อหรือชุดฝึกอบรมเพื่อให้เกิดความเหมาะสม และได้ผลสัมฤทธิ์ที่ดียิ่งขึ้น

4. โรงพยาบาลเอกชนที่ให้บริการแก่ชาวอาหรับ

4.1 ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มประเทศอาหรับ (The League of Arab States) นอกจากจะเป็นผู้นำด้านทรัพยากร ยังถือเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลด้านวัฒนธรรมและเศรษฐกิจในทุกมุมโลก ภาษาอาหรับจึงกลายเป็นโอกาส และช่องทางการแข่งขันระหว่างประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มเป้าหมายชาวอาหรับที่มีกำลังซื้อสูง ในหลายปีที่ผ่านมา ไทยกลายเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์ที่รองรับชาวอาหรับ นอกเหนือจากสร้างผลดีทางเศรษฐกิจ ยังสามารถสร้างโอกาส และหน้าที่การงานภาษาอาหรับ จึงเป็นตัวแปรสำคัญต่อความสำเร็จของการรักษา โดยชาวอาหรับที่เดินทางมารักษาตัวในไทยพบว่า เพิ่มขึ้นกว่า 8 เท่าในรอบ 5 ปี และยังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ตัวเลขโรงพยาบาลที่ได้รับรองมาตรฐาน JCI (Joint Commission International) แล้วมีมากถึง 23 แห่ง ทำให้ความเชื่อมั่นต่อสาธารณสุขไทยเติบโตมากขึ้น ภาษาอาหรับจึงเป็นฟันเฟืองสำคัญของความสำเร็จนี้ (NititornSurabundith, 2014)

มาตรฐาน JCI เป็นสถาบันของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล สถาบันของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล เป็นองค์กรอิสระที่ไม่หวังผลกำไร ดำเนินงานมานานกว่า 75 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพและความปลอดภัยในการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยให้กับสถานพยาบาลต่างๆ ทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง ด้วยการตรวจประเมินอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตลอดจนให้การรับรองมาตรฐานคุณภาพแก่สถานพยาบาลที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามข้อกำหนด

ล่าสุดรัฐบาลไทยยกเว้นวีซ่า 6 ประเทศอาหรับ และเปิดให้ผู้ที่ต้องการเดินทางเข้าไทย สามารถนำผู้ติดตามมาได้ไม่เกิน 4 คน และพำนักพร้อมกัน 90 วันยิ่งทำให้ภาคเอกชน แข่งขันเรื่องคุณภาพการรักษาพยาบาลมากขึ้น แม้ภาษาอาหรับจะมีประชากรโลกใช้เพียง 2 ร้อยกว่าคน (จากผลการสำรวจ “ภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก โดย internetworldstats.com) แต่ก็พบว่ากลุ่มคนเหล่านี้ถือเป็นกลุ่มอิทธิพลทางเศรษฐกิจ การค้า และวัฒนธรรม เชื่อมร้อยกันทุกมุมโลก การเรียนภาษาอาหรับในปัจจุบันจึงไม่เพียงตอบโจทย์โอกาสที่มี แต่ยังเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจอีกด้วย (NititornSurabundith, 2014)

ปัจจุบันในประเทศไทยมีโรงพยาบาลเอกชนที่ให้บริการแก่ชาวอาหรับมากมาย เช่น

1. โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ (Bumrungrad Hospital)
2. โรงพยาบาลกรุงเทพ (Bangkok Hospital)

3. โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ (Samitivej Srinakarin Hospital)
4. โรงพยาบาลเวชธานี (Vejthani Hospital)
5. โรงพยาบาลยันฮี (Yanhee Hospital)
6. โรงพยาบาลรามคำแหง (Ramkhamhaeng Hospital)
7. โรงพยาบาลบีเอ็นเอช (BNH Hospital)
8. โรงพยาบาลเจ้าพระยา (Chaophya Hospital)
9. โรงพยาบาลสินแพทย์ (Synphaet Hospital)
10. โรงพยาบาลพระราม 9 (Praram 9 Hospital)
11. โรงพยาบาลสมิติเวชสุขุมวิท (Samitivej Sukhumvit Hospital)
12. โรงพยาบาลศิรินครินทร์ (Sikarin Hospital)
13. โรงพยาบาลสมิติเวชศรีราชา (Samitivej Sriracha Hospital)
14. โรงพยาบาลกรุงเทพพัทยา (Bangkok Hospital Pattaya)
15. โรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ต (Bangkok Hospital Phuket)
16. โรงพยาบาลรามเชียงใหม่ (Chiangmai Ram Hospital)
17. โรงพยาบาลกรุงเทพหัวหิน (Bangkok Hospital Hua Hin)
18. โรงพยาบาลกรุงเทพสมุย (Bangkok Hospital Samui)

4.2 การบริการ

โรงพยาบาลเอกชนมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่องซึ่งเป็นผลมาจากภาวะเศรษฐกิจที่ขยายตัวและพฤติกรรมของผู้บริโภคที่ให้ความสำคัญต่อสุขภาพมากขึ้น ตลอดจนการที่ชาวต่างประเทศนิยมเข้ามาใช้บริการรักษาสุขภาพในประเทศไทยเนื่องจากค่าบริการที่ต่ำกว่า รวมถึงเทคโนโลยีการรักษาพยาบาลที่ทันสมัย มีบุคลากรทางการแพทย์ที่มีความชำนาญและพร้อมให้การดูแลรักษาพยาบาล

ปัจจัยที่คนอาหรับเข้ามาใช้บริการต่างๆ ในประเทศไทย (ชาติรี ดวงเนตร, 2555)

1. ต้องมีบริการรักษาในด้านที่เขาต้องการสามารถให้การรักษาโรคที่เขาเป็นได้
2. ประเทศของเขาขาดบุคลากรทางการแพทย์และผู้ชำนาญในด้านการแพทย์
3. หลายประเทศในยุโรปและอเมริกา มีความเข้มงวดในการตรวจค้นชาวอาหรับ (เนื่องจากปัญหาทางการเมืองระหว่างประเทศ)
4. มาตรฐานการรักษายบริการต้องถึงขั้นคนอาหรับยึดมาตรฐานอเมริกันเป็นมาตรฐานด้านสาธารณสุขของโลกสำหรับโรงพยาบาลของไทย ถ้าโรงพยาบาลไหนไม่ผ่านมาตรฐาน JCI (Joint Commission International) เขาจะไม่ไปใช้บริการ

5. คนอาหรับสนใจการสื่อสารระดับบุคคล (personal-to-personal) กันมาก บ้านเราโชคดีตรง “ความเป็นคนไทย” ถูกใจคนอาหรับ คนอาหรับจะจี๋ไว้วายแต่ไกรธง่ายหายเร็ว คนไทยเข้าใจเลยเป็นเพื่อนกันได้

6. ค่าใช้จ่ายถึงแม้คนอาหรับจะรวยแค่ไหน แต่ถ้าค่ารักษาถูกกว่าประเทศอื่น ก็เป็นแรงดึงดูดให้เขาเข้ามาเป็นลูกค้าได้

การให้บริการต่างๆของโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานครเช่น

1. บริการให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการตรวจรักษาหรือการดูแลสุขภาพของชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

2. บริการล่ามภาษาอาหรับ-ไทย

3. บริการประสานงานกับประกันภัยระหว่างประเทศ

4. บริการประสานงานทางด้านการแพทย์

5. บริการรับย้ายผู้ป่วย (Referral Center)

6. บริการติดต่อสื่อสารทางอีเมลล์

7. บริการต่อวีซ่า

8. การติดต่อสถานทูต

9. การต้อนรับที่สนามบินและการช่วยเหลือในการเดินทาง

10. มีระบบเทคโนโลยี Tele Interpreter เพื่อช่วยในการสื่อสารระหว่างแพทย์และผู้ป่วยชาวต่างประเทศโดยนาระบบวิดีโอโฟนมารองรับบริการให้บริการล่ามถึง 26ภาษา ตลอด 24 ชั่วโมงบนเทคโนโลยี Unified Communication และติดตั้งโปรแกรมสำหรับสื่อสารไว้ที่เครื่องคอมพิวเตอร์ของล่ามและแพทย์ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนและติดต่อสื่อสารข้อมูลระหว่างกัน

4.3 พยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

พยาบาลและบุคลากรที่มีหน้าที่ในการสื่อสารและบริการผู้ป่วยชาวตะวันออกกลาง ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร เช่น หมอ พยาบาล ล่ามในการแปลภาษา ประชาสัมพันธ์ คนเฝ้าไข้ผู้ป่วย เป็นต้น การให้บริการกับชาวอาหรับนั้น พยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ควรมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมต่างๆ ของผู้รับบริการเพื่อให้บริการได้อย่างถูกต้องและเป็นที่น่าพอใจของผู้รับบริการ การใช้ภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เน้นทักษะการฟัง พูด ภาษาอาหรับด้วยภาษาท้องถิ่น เมื่อรับผู้ป่วยเข้ารับการรักษาลิ่งสำคัญในการดูแลและให้การพยาบาลคือการสื่อสาร ความเข้าใจและความพร้อมในการดูแล รวมถึงความอดทนที่จะอธิบายการรักษาซ้ำๆเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน

การพยาบาลผู้ป่วยและผู้ให้บริการชาวมุสลิมและอาหรับ (ปุลณณันท์ ศรีอินทร์, สัจจิตตรา สาขานาฏ, 2556)

การพยาบาลผู้ป่วยและผู้ให้บริการชาวมุสลิมและอาหรับ มีดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมก่อนให้การพยาบาลผู้ป่วยอาหรับ ส่วนใหญ่ที่มารักษาในประเทศไทยใช้สิทธิรัฐบาลของประเทศตนเองในการรับรองค่าใช้จ่าย และบางส่วนชำระค่าบริการเอง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่พยาบาลต้องทราบอีกเรื่อง นอกเหนือจากการให้การพยาบาล เนื่องจากผู้ป่วยชาวอาหรับจะมีโรคประจำตัวหลายโรค และจะมีต้นสังกัดที่จะส่งผู้ป่วยมารักษาต่อจึงต้องมีการส่งต่อข้อมูลโดยการส่งรายละเอียดเกี่ยวกับโรคประจำตัวผู้ป่วย และการรักษาที่ต้องการให้แพทย์รักษาต่อเนื่อง อีกทั้งเป็นโรคที่ไม่เรื้อรังจนฉุกเฉิน ส่งมาที่เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพื่อเตรียมรับและจัดแพทย์ให้ดูแลได้เหมาะสมดังนั้นพยาบาลที่จะดูแลผู้ป่วยต้องเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ของผู้ป่วยเพื่อการดูแลต่อเนื่องและให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาตามความคาดหวัง ซึ่งข้อมูลที่ต้องทราบเกี่ยวกับผู้ป่วยตั้งแต่ก่อนรับคือ

1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ป่วย ประเภทผู้ป่วยเป็นแบบใดเช่น ชำระค่าบริการเอง หรือ เป็น Case contract หรือ ได้ส่วนลด หรืออื่นๆ เพื่อสะดวกในการประสานงาน ทำให้ผู้ป่วยพึงพอใจ ต้องติดตามการได้รับรองค่าใช้จ่ายกี่วัน? ต้องต่ออีกครั้งเมื่อไหร่? และ VISA หยอดอายุเมื่อไหร่? ต้องต่ออีกทีเมื่อไหร่? ต้องเตรียมเอกสารอะไรบ้าง และมีการวางแผนกลับต่างประเทศเมื่อไหร่? ต้องมีการติดตามข้อมูลของผู้ป่วยให้ละเอียด เพื่อดำเนินการประสานงานกับแผนกต่างๆ เพื่อให้ผู้ป่วยเกิดความพึงพอใจสูงสุดหายจากโรค และประทับใจ

1.2 การเดินทางมารักษาของผู้ป่วย เดินทางมาโดยใช้ Ambulance หรือเดินทางมาเองกับญาติ เพื่อการเตรียมความพร้อมในการกลับต่างประเทศให้กับผู้ป่วย

1.3 จัดเตรียมความพร้อมด้านข้อมูลเดิมของผู้ป่วย ประวัติที่นำมาด้วยมีอะไรบ้าง เพื่อนำให้แพทย์ที่รักษาต่อเนื่องได้ดูแล

2. การพยาบาลขณะพักอยู่ในโรงพยาบาลเมื่อรับผู้ป่วยเข้ารับการรักษา สิ่งสำคัญในการดูแลและให้การพยาบาลคือการสื่อสาร และความเข้าใจและความพร้อมในการดูแล รวมถึงความอดทนที่จะอธิบายการรักษาเพราะจากบุคลิกของชาวอาหรับ เป็นผู้ที่ชอบถามซ้ำๆ เดิมๆ ต้องเข้าใจและต้องอธิบายมีล่ามเพื่อช่วยในการสื่อสาร และเจ้าหน้าที่ต้องเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของชาวอาหรับเพื่อให้การพยาบาลได้อย่างเข้าใจและบรรลุการรักษา

ดังนั้นในการพยาบาลขณะรักษามีดังนี้

2.1 การสื่อสารกับผู้ป่วย สิ่งสำคัญในการดูแลผู้ป่วยอาหรับคือการสื่อสารที่เข้าใจโดยการใช้นักล่ามหรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอาหรับได้

เมื่อต้อนรับ / ทักทายผู้ป่วย, ญาติผู้ให้บริการ เป็นภาษาอาหรับจะทำให้ประทับใจ แจ้งตำแหน่งและความพร้อมที่จะช่วยเหลือตลอดเวลา แสดงความเป็นกันเอง จะทำให้เกิดความไว้วางใจ และดูแลเหมือนญาติ ก็จะทำให้ผู้รับบริการให้ความร่วมมือในการรักษาได้ง่าย

2.2 การประเมินแรกรับและบันทึกการซักประวัติและสอบถามอาการของผู้ป่วยโดยผ่านล่าม ควรซักประวัติให้ครบถ้วน และจำนวนญาติที่มาดูแลเพื่อการให้ข้อมูลได้ถูกต้อง เนื่องจากผู้ป่วยมีญาติหลายคนไม่ได้อธิบายการรักษาให้คนอื่นๆ ได้รับทราบ ทำให้ต้องมาสอบถามแพทย์หลายครั้ง และไม่เข้าใจในแผนการรักษา

2.3 การให้ข้อมูลและอธิบายเกี่ยวกับการรักษา ให้ข้อมูลแก่ผู้ป่วยเมื่อให้การพยาบาลหรือแพทย์ปรับเปลี่ยน งดเพิ่มการรักษาอธิบายโดยผ่านล่าม รวมถึงทวนสอบความเข้าใจ และต้องตรวจสอบเกี่ยวกับสิทธิในการรักษาของผู้รับบริการด้วยทุกครั้ง ในการทำหัตถการแต่ละครั้งต้องมีการประเมินค่าใช้จ่ายให้ทราบ และมีการ Deposit ไว้ก่อนเพราะมีผู้รับบริการบางรายไม่ชำระค่าบริการ ในการประเมินราคาต้องถูกต้องแม่นยำ ผิดพลาดไม่ควรเกิน 9-10% พยาบาลต้องเข้าใจและดำเนินการให้เรียบร้อยก่อนส่งผู้ป่วยทำหัตถการต่างๆ รวมถึงให้คำแนะนำแก่ผู้ป่วยที่จะได้รับการผ่าตัดหรือทำหัตถการ และมีการทวนสอบความเข้าใจโดยการผ่านล่าม

2.4 การนัดหมายต่างๆในการตรวจต้องตรงเวลาตามที่ได้นัดไว้ เนื่องจากชาวอาหรับเมื่อนัดไว้แล้วไม่ได้ตามนัดจะพูดเสียงดังโวยวาย โกรธง่าย หายเรื่อใจร้อน เสียงดัง ถ้าไม่ได้ตามที่นัดไว้จะสอบถามเดินตลอดเวลาว่าทำไม? ทำไม? ดังนั้นในการที่จะดำเนินการนัดหมายใดๆ ต้องตรงเวลา

2.5 ก่อนให้การพยาบาลต้องอธิบายให้ผู้ป่วยเข้าใจ เขาจะให้ความร่วมมือในการรักษา เช่นการให้ยา การให้สารน้ำ รวมถึงการให้เลือด เพราะชาวอาหรับหรือมุสลิมเชื่อว่าการได้รับเลือดจะเป็นบาป ดังนั้นต้องอธิบายถึงความสำคัญ และขั้นตอนในการให้เลือดอย่างละเอียดถึงประโยชน์ ความเสี่ยง และทางเลือกอื่นๆ จนกว่าผู้ป่วยจะเข้าใจและยอมรับถึงจะดำเนินการให้เลือดได้

2.6 การเยี่ยมของแพทย์ ต้องมีล่ามช่วยสื่อสาร เจ้าหน้าที่ต้องสำรวจความพร้อมของผู้ป่วยและญาติ ก่อนให้แพทย์เยี่ยมเนื่องจากชาวอาหรับที่เป็นหญิง หรือมีญาติเฝ้าเป็นผู้หญิง ต้องแต่งกายมิดชิด ไม่ให้ผู้อื่นเห็นหน้า กรณีผู้ป่วยเป็นผู้หญิงควรใช้ล่ามผู้หญิง

2.7 การดูแลสุขภาพจิตของผู้ป่วยชาวอาหรับ อาบน้ำวันละ 1 ครั้ง และไม่ชอบอาบน้ำ ดังนั้นต้องสื่อสารและกระตุ้นให้ผู้ป่วยสนใจสุขอนามัยตนเอง ไม่ปล่อยให้ผู้ป่วยทำเอง

2.8 อาหาร เป็นสิ่งสำคัญ ต้องเป็นอาหารฮาลาล ซึ่งไม่ได้แปลว่า ไม่มีหมูเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเป็นสัตว์ที่เชือดโดยหลักการอิสลาม ปรงตามหลักการศาสนาอิสลาม

การรับประทานอาหาร เวลาอาหารของผู้ป่วยอาจแตกต่างจากคนไทย เนื่องจากอนดิก ต้นสาย ต้องจัดยา และวางแผนให้เหมาะสมกับผู้ป่วย วิธีการส่วนใหญ่ผู้ป่วยจะใช้มือหยิบจับอาหาร ไม่ใช่ช้อนในการตักอาหารเข้าปาก อาจทำให้หกเปื้อนเสื้อผ้าได้ ต้องดูแลในการจัดอาหารรวมถึงรองฝ้ายกันเปื้อน การล้างมือ ล้างปาก ก่อนและหลังรับประทานอาหาร

2.9 การแต่งกาย ชาวอาหรับแต่งกายโดยชุดประจำชาติ ผู้หญิงต้องแต่งกายมิดชิด และต้องสำรวจความเรียบร้อยของชุดแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนส่งทำกิจกรรมต่างๆ กรณีที่ต้องส่งห้องผ่าตัดต้องคลุมผ้าให้มิดชิด ไม่เปิดเผย

3. การจำหน่ายผู้ป่วย และติดตามการรักษาให้คำแนะนำเช่นเดียวกับผู้ป่วยทั่วไป ข้อมูลที่พยาบาลต้องรู้ได้แก่ ที่พักหลังจำหน่าย และแผนการเดินทางกลับประเทศ เพื่อการนัดหมายมาติดตามอาการตามแผนการรักษา และการนัดมาประเมินอาการเพื่อให้แพทย์ออกเอกสาร Fit to Fly หรือ MEDIF FORM ซึ่งเอกสารนี้ต้องใช้ภายใน 7 วัน

3.1 Fit to Fly หมายถึงเอกสารรายงานทางการแพทย์ ที่ยืนยันว่าผู้ป่วย สามารถเดินทางกลับประเทศโดยเครื่องบินได้ โดยอาจจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์พิเศษช่วยเหลือ รวมทั้งอาจจำเป็นต้องใช้ทีมบุคลากรทางการแพทย์เดินทางไปส่งด้วย

3.2 MEDIF FORM หมายถึง เอกสารแบบฟอร์มเฉพาะของสายการบิน ใช้ในกรณีผู้ป่วยต้องใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือพิเศษเช่น Wheelchair, Oxygen เป็นต้น หรือกรณีจำเป็นต้องใช้ทีมบุคลากรทางการแพทย์เดินทางไปส่งด้วยสิ่งสำคัญที่ผู้ป่วยทุกรายชาวอาหรับต้องได้กลับต่างประเทศด้วยคือ 1) Discharge Summary, 2) Medical Certificate for Air Travel (Fit to fly) 11, 3)ผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ, 4) ผลการตรวจทางรังสีวิทยา MRI, CT scan, 5) CD บันทึกการทำหัตถการ, 6) รูปถ่ายการตรวจต่างๆ (ถ้ามี), 7) คำแนะนำสำหรับการปฏิบัติ, 8) ใบนัด, 9) นามบัตรผู้ติดต่อพร้อมเบอร์โทรศัพท์และ Email address

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าพยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้องนั้น จะต้องมีการปรับตัวปรับระบบงานต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการให้บริการ อุปสรรคด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารถือว่ามีความสำคัญมากต่อการประสานงานและการให้บริการแก่ผู้รับบริการ ดังนั้นสถานพยาบาลควรมีการฝึกอบรมพยาบาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในด้านภาษาอาหรับเพื่อใช้ประโยชน์ในการทำงานให้สะดวกและรวดเร็วขึ้น

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พะอบ พวงน้อย และคณะ (2549) ได้ศึกษาค้น “หลักสูตรและชุดฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ” ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนในการเรียนตามหลักสูตรปกติมิได้ให้ความสำคัญต่อการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารในงานอาชีพที่ผู้สำเร็จการศึกษาต้องออกไปปฏิบัติงานอาชีพเท่าที่ควร ทั้งๆ ที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทั่วโลก การแก้ปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรและชุดฝึกอบรมปฏิบัติการเฉพาะทางระยะสั้นขึ้น เพื่อพัฒนาคุณภาพกำลังคนวัยแรงงานทางอาชีพะและเทคนิคศึกษาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและวิศวกรรมศาสตร์ ในด้านทักษะภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพด้วยภาษาอังกฤษพื้นฐาน 7 หัวข้อหลัก คือ การบริหารการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ การแนะนำตัวและการทักทาย การรับโทรศัพท์ทั่วไป ลักษณะงานหรือสินค้า การรับคำสั่ง การเขียนจดหมายสมัครงานและการสัมภาษณ์งาน การนำเสนอผลงานหลักสูตรที่ทำการออกแบบใหม่นี้ เน้นการพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารโดยไม่ต้องกังวลกับไวยากรณ์จนเกินไป แต่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนกล้าพูด และสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สำเร็จการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมจากหลักสูตรดังกล่าวมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ประสบผลสำเร็จในการสอบสัมภาษณ์และการสมัครเข้าทำงาน ได้รับการส่งเสริมให้ไปศึกษาดูงานในต่างประเทศสูงกว่าคนอื่น

อลิสสา วานิชดี (2555) ได้วิจัยการพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรพิพิธภัณฑท์ท้องถิ่น เพื่อศึกษาเนื้อหา พัฒนา และประเมิน ชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรพิพิธภัณฑท์ท้องถิ่น ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง การวิจัยพบว่า ชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรพิพิธภัณฑท์ท้องถิ่นนำเสนอทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ บรรจุในซีดี รวม 2 แผ่น แผ่นเนื้อหาความจุ 873 MB ใช้โปรแกรม Authorware จำนวน 675 เฟรม ทำภาพประกอบคำบรรยายด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop จำนวน 1489 ภาพ และใช้โปรแกรม Flash ในการสร้างการ์ตูนเคลื่อนไหว จำนวน 9 ตัว แผ่นกิจกรรมจัดทำโดย ซอฟต์แวร์ Articulate Story line ความจุ 200 MB ชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรพิพิธภัณฑท์ท้องถิ่นมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์นำไปใช้งานที่ปฏิบัติได้ และสามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงได้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการอบรมสูงกว่าคะแนนก่อนการอบรม กลุ่มผู้ให้ข้อมูลมีความพึงพอใจชุดฝึกอบรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผู้ใช้เห็นว่าเป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแนะนำผู้มาเยี่ยมชมเป็นภาษาอังกฤษได้

วาทีต จันแยม, AIEP (UCLA), D.B.A.(PSU), สุทิน เกตุแก้ว, MBA (UCLA) (2556) ได้พัฒนาคู่มือ “สนทนาภาษาแพทย์สำหรับบุคลากรสายแพทย์ของกองทัพบก” ของโรงเรียนเสนาธิการ กรมแพทย์ทหารบก, โดยวัตถุประสงค์ของคู่มือการสนทนาภาษาอังกฤษนี้ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการแต่ง แปล และเรียบเรียง คู่มือภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพ การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ซึ่งจัดทำขึ้นเป็นวิทยาทานแก่บุคลากรสายแพทย์ของกองทัพบก ซึ่งประกอบด้วยบทสนทนาภาษาแพทย์ บทสนทนาภาษาพยาบาล By Rena D. Westra บทสนทนา 3 ภาษาโดยปราศจากความกลัว (ภาษาไทย อังกฤษและจีนกลาง) และบทสนทนาแนวทางการท่องเที่ยว ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาเป็นการภายใน สำหรับบุคลากรสายแพทย์ผู้ทรงคุณค่าสูงของกองทัพบกเท่านั้นเป็นสำคัญ นอกจากนี้แล้ว ยังมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมความรู้ในการสนทนาทั่วไป การสอบถามอาการเจ็บไข้เบื้องต้น กับผู้ป่วยชาวต่างประเทศที่เข้ามาขอรับการรักษาในหน่วยงานโรงพยาบาลของกองทัพบกทั่วประเทศ ซึ่งมีความพร้อมและมีมาตรฐานการดูแลรักษาในระดับสากล สำหรับการสนทนา 3 ภาษาโดยปราศจากความกลัวนั้น เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นให้กับบุคลากรสายแพทย์ในการติดต่อสื่อสารและสนทนาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Yang Dan (2553) ได้วิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/3 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญมหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพชุดกิจกรรมคือ แบบฝึกหัดท้ายชุดกิจกรรม แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพ 87.50/86.76 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระดับมาก จากการวิจัยนี้ ทำให้เห็นว่าชุดกิจกรรมนั้นเป็นสื่อที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ได้

ไพฑูรย์ ไกรพรศักดิ์ (2557) ได้วิจัย “การศึกษาการท่องเที่ยวที่ผูกโยงกับสุขภาพ (Medical Tourism) และการแข่งขันของไทยเปรียบเทียบกับประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์” การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ได้ทวีบทบาทต่อวงการท่องเที่ยวในประเทศต่างๆ นอกจากจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีช่องทางเพิ่มมากขึ้นแล้ว ยังเป็นการสนับสนุนบทบาทของการบริการด้านสุขภาพของไทยอีกด้วย วิจัยนี้ได้ศึกษารายละเอียดของนักท่องเที่ยวในการเข้ามาเที่ยวประเทศไทยที่ผูกโยงกับบริการสุขภาพและความเชื่อมโยงต่อการท่องเที่ยวไทย ศึกษาวิเคราะห์

ความสามารถในการแข่งขันของไทยกับประเทศคู่แข่งที่สำคัญอีก 2 ประเทศ ได้แก่ มาเลเซีย และสิงคโปร์ ผลการวิจัยวิเคราะห์ได้ว่า ประเทศไทยมีศักยภาพในการแข่งขันที่ได้เปรียบมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับอีก 2 ประเทศ เนื่องจากสาเหตุของความสามารถตอบสนองวัตถุประสงค์หลักได้อย่างน่าพึงพอใจด้วยบริการที่เป็นเลิศ และในราคาที่ย่อมค่ารวมทั้งความเพียบพร้อมของปัจจัยเสริมในเรื่องของความหลากหลายและครบถ้วนในการให้บริการ โดยเฉพาะด้านทัศนธรรมและศัลยกรรมความงาม ซึ่งยังคงมีความพร้อมที่มากกว่ามาเลเซียอยู่พอสมควร ทั้งในด้านชื่อเสียงและจำนวนสถานพยาบาลที่มีให้เลือกใช้บริการ และการศึกษายังพบว่าศักยภาพในการแข่งขันของไทย เกิดขึ้นจากการขับเคลื่อนของภาพเอกชนเองเป็นหลัก โดยมีภาครัฐคอยเป็นผู้ให้การสนับสนุนในองค์ประกอบเกื้อกูลอื่นๆ ด้วยแนวทางส่งเสริมต่างๆ ที่หลากหลาย อาทิ ในการผลักดันและสนับสนุนการจัดตั้งศูนย์การฝึกอบรม และการปรับการให้ visa เพื่อเอื้ออำนวยการเข้ามาใช้บริการที่เหมาะสมมากขึ้น จากการวิจัยนี้ได้ชี้ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพนั้นมีความประสบผลสำเร็จสูง

สาริกา คำสุวรรณ และรศชงพร โกมลเสวิน (2557) “ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวที่ผูกโยงกับสุขภาพของประเทศไทยในมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวตะวันตก” พบว่า วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาประเทศไทยคือ การรับบริการ/ตรวจรักษาสุขภาพ (ร้อยละ 40.26) รองลงมาคือเดินทางท่องเที่ยว (ร้อยละ 31.60) และเป็นผู้เข้ารับการตรวจรักษาสุขภาพ (ร้อยละ 23.81) ตามลำดับ การวิจัยชี้ให้เห็นว่านักท่องเที่ยวชาวตะวันตกส่วนใหญ่เลือกมาเดินทางมาประเทศไทยเพื่อรับบริการทางด้านสุขภาพมากที่สุด

ความหมายของความพึงพอใจ

Oskamps (1984, อ้างในอรวรรณเมฆทัศน์, 2543, น. 3) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ 3 นัยคือ 1) ความพึงพอใจหมายถึงสถานการณ์ที่เป็นผลจากการปฏิบัติการจริงได้เป็นไปตามที่บุคคลที่คาดหวังไว้ 2) ความพึงพอใจหมายถึง ระดับของความสำเร็จที่เป็นไปตามความต้องการ 3) ความพึงพอใจ หมายถึงการทำงานได้เป็นไปตามหรือสนองต่อคุณค่าของบุคคล

อุทัยพรรณ สุดใจ (2545, น. 7) ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจจะเป็นไปในเชิงประเมินค่าว่าความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด นั้นเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ

อัญชร มาขำ (2543, น. 29) ได้ให้ความหมายว่าความพึงพอใจ หมายถึงทัศนคติหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้นๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับ ระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้นๆสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

Tiffin and McCormick (1965, อ้างใน ลดาวัลย์ ทรัพย์อยู่, 2543, น. 9) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน (basic needs) ที่มีความหมาย เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจ (incentive) และพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่า “พึง” หมายความว่าถึงสิ่ง ที่ควรจะเป็นการยอมตามความจำเป็น คำว่า“พอใจ” หมายความว่าถึงควรแก่ความต้องการเต็มที่เท่าที่จำเป็นสมใจดังนั้นความหมายของความพึงพอใจ

ซึ่งสรุปได้ว่าความพึงพอใจคือสิ่งที่ควรจะเป็นไปตามความต้องการ ความพึงพอใจจึงเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับ อาจจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ถ้าเมื่อใดสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุ จุดมุ่งหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบเป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน และสร้างชุดการฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน โดยการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้างนี้ คือพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับมาตรฐานสากลของสถานพยาบาลจากประเทศสหรัฐอเมริกา JCI (Join Commissioner International) และเปิดรับบริการผู้ป่วยชาวตะวันออกกลาง

ปัจจุบันมีโรงพยาบาลที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน JCI กว่า 300 แห่งจาก 39 ประเทศทั่วโลก สำหรับในประเทศไทยมีโรงพยาบาลที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน JCI ทั้งหมด 43 แห่ง และโรงพยาบาลที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมี 20 แห่ง ได้แก่

- 1) โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ (Bumrungrad Hospital)
- 2) โรงพยาบาลกรุงเทพ (Bangkok Hospital)
- 3) โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ (Samitivej Srinakarin Hospital)
- 4) โรงพยาบาลเวชธานี (Vejthani Hospital)
- 5) โรงพยาบาลยันฮี (Yanhee Hospital)
- 6) โรงพยาบาลรามคำแหง (Ramkhamhaeng Hospital)
- 7) โรงพยาบาลบีเอ็นเอช (BNH Hospital)

- 8) โรงพยาบาลเจ้าพระยา (Chaophya Hospital)
  - 9) โรงพยาบาลสินแพทย์ (Synphaet Hospital)
  - 10) โรงพยาบาลพระราม 9 (Praram 9 Hospital)
  - 11) โรงพยาบาลสมิติเวชสุขุมวิท (Samitivej Sukhumvit Hospital)
  - 12) โรงพยาบาลศิครินทร์ (Sikarin Hospital)
  - 13) โรงพยาบาลวิภาวดี (Vibhavadi Hospital)
  - 14) โรงพยาบาลนวมินทร์ 9 (Navamin 9 Hospital)
  - 15) โรงพยาบาลเซ็นทรัลเอนเนอรัล (Central General Hospital)
  - 16) โรงพยาบาลบางปะกอก 9 อินเตอร์เนชั่นแนล (Bangpakok 9 International Hospital)
  - 17) โรงพยาบาลศิริราชปิยมหาราชการุณย์ (Siriraj Piyamaharajkarun Hospital)
  - 18) โรงพยาบาล พญาไท 2 (Phyathai 2 international hospital)
  - 19) โรงพยาบาลกมล (Kamol Cosmetic Hospital)
  - 20) โรงพยาบาลกล้วยน้ำไท (kluaynamthai Hospital)
- *ข้อมูล รายชื่อสถานพยาบาลในประเทศไทยที่ผ่านการรับรอง

มาตรฐานสากล JCI (Joint Commision International Accreditation) อัจฉริยะ (26 มกราคม 2559) <https://www.facebook.com/aimmitr/posts/1666955446888234> สืบค้น มีนาคม 2559

1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การเลือกโรงพยาบาลในวิจัยเรื่อง”การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสอนภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ครั้งนี้พิจารณา ดังนี้

- 1) เป็นโรงพยาบาลที่มีขนาดจำนวนเตียง 400 เตียงขึ้นไป
- 2) เป็นโรงพยาบาลที่ได้รับความนิยมจากคนไข้ชาวอาหรับในการเดินทางมารักษาพยาบาลมากที่สุด
- 3) เป็นโรงพยาบาลที่มีบริการล่ามภาษาอาหรับตั้งแต่ 20 คนขึ้นไป
- 4) เป็นโรงพยาบาลที่มีข้อตกลงการันตีรับผิชอบค่ารักษาพยาบาลให้กับคนไข้ในกลุ่มประเทศ รัฐอ่าวอาหรับ 6 ประเทศ ได้แก่ ราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย รัฐคูเวต ราชอาณาจักรบาห์เรน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ รัฐกาตาร์ รัฐสุลต่านโอมาน

โรงพยาบาลที่เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าวมี 4 แห่งดังนี้

- 1) โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์
- 2) โรงพยาบาลกรุงเทพ
- 3) โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์
- 4) โรงพยาบาลเวชธานี

1.1.3 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล 4 แห่ง ที่มีหน้าที่ให้บริการและติดต่อโดยตรงกับคนไข้ชาวอาหรับได้แก่

- 1) พยาบาลที่ให้บริการดูแลสุขภาพในแผนกผู้ป่วยนอก ประจำคลินิกตรวจสุขภาพ คลินิกอายุรกรรม คลินิกเวชศาสตร์ฟื้นฟูและกายภาพบำบัด คลินิกเด็ก และพยาบาลในแผนกผู้ป่วยในประจำศูนย์ดูแลผู้ป่วยชาวอาหรับหรือตะวันออกกลาง
- 2) พนักงานในโรงพยาบาลคือกลุ่มงานสนับสนุนบริการโรงพยาบาล ได้แก่ ผู้ช่วยพยาบาล พนักงานต้อนรับและลูกค้าสัมพันธ์ พนักงานเวชระเบียน พนักงานเวรเปล พนักงานในห้องเอ็กซเรย์ และเจ้าหน้าที่ยานยนต์

ในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการ ผู้วิจัยเลือกจากกลุ่มประชากรที่เป็นพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล 4 แห่ง ด้วยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และคำนวณเพื่อกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วน (ตาราง Krejcie and Morgan, 1970) จากประชากรจำนวนทั้งหมด 1,400 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 302 คน

ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

โรงพยาบาล	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์	470	101
โรงพยาบาลกรุงเทพ	490	106
โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์	250	54
โรงพยาบาลเวชธานี	190	41
รวม	1,400	302

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1.2.1 เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชน 4 แห่งในกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ การทำงาน ความรู้ด้านภาษาอาหรับ

ตอนที่ 2 สภาพความรู้ทักษะภาษาอาหรับของพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชน ได้แก่ พื้นฐานความรู้ทักษะการสื่อสารภาษาอาหรับ (การพูดและการฟัง) ต่อการปฏิบัติงาน เป็นลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 3 ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหรับกับผู้ป่วย หรือลูกค้าชาวต่างชาติ และการให้คำแนะนำด้านสุขภาพ เป็นลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 4 ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ เป็นลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 5 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นลักษณะของคำถามปลายเปิด

1.2.2 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการ มีดังนี้

1) กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อสภาพปัญหาในการสื่อสารกับคนไข้ชาวอาหรับ โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอื่นๆ นำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานครให้ครอบคลุมนิยามศัพท์เฉพาะ

2) ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือบทความ วิทยานิพนธ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบถึงประเด็นต่างๆ ในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ เพื่อใช้เป็นแบบสอบถาม

3) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4) ผู้จัดทำนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้กับ กลุ่มทดสอบซึ่งมีคุณสมบัติตรงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น และหาค่า Reliability Analysis เป็นเทคนิคใช้วิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของ

การวัด เพื่อพิจารณาว่าคำถามใดบ้างในแบบสอบถามที่สัมพันธ์กัน และควรตัดคำถามใดออก ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.734 ซึ่งหมายความว่าแบบสอบถามชุดนี้มีความน่าเชื่อถือ

1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

ขั้นที่ 1 จัดทำหนังสือบันทึกข้อความเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม ส่งหนังสือถึงแผนกพัฒนาการบุคลากรและการศึกษาต่อเนื่องโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ โรงพยาบาลกรุงเทพ โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ และโรงพยาบาลเวชธานี

ขั้นที่ 2 ผู้ศึกษาดำเนินการนำแบบสอบถามไปอธิบายและแจกกลุ่มเป้าหมายจำนวน 320 ชุด

ขั้นที่ 3 นัดหมายเก็บแบบสอบถามคืน ภายในเวลาประมาณ 2 สัปดาห์

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยดังนี้

1.4.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ ถูกต้องของคำตอบในแบบสอบถาม

1.4.2 จัดหมวดหมู่ของแบบสอบถามและรวบรวมข้อมูลเพื่อหาสถิติ

1.4.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ในการแปลความหมายการประมาณค่า

ตอนที่ 2 การสร้างชุดฝึกอบรม

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากการศึกษาสภาพปัญหาของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนร่วมกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี นำมาสังเคราะห์สร้างเป็นชุดการฝึกอบรม มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การสร้างชุดฝึกอบรม

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาอาหรับด้านการสนทนา ทั้งด้านวัตถุประสงค์ และเนื้อหาแล้วนำมา กำหนดจุดประสงค์และเนื้อหาในการสร้างชุดฝึกอบรม ให้สอดคล้องกับความจำเป็นในการเรียนรู้ การวิเคราะห์เนื้อหา และแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการเรียนรู้ย่อยๆ

2.1.2 ศึกษากลุ่มเป้าหมาย คือใคร จะใช้สถานการณ์ เงื่อนไขอะไรกับผู้เรียน มีกิจกรรมอะไรบ้าง ที่จะส่งเสริมให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและเจตคติผู้เรียน ผู้เรียนทำได้เพียงใดจึงจะบรรลุตามเกณฑ์ ที่กำหนดขึ้น

2.1.3 เขียนจุดประสงค์ของแต่ละแผนการเรียน โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาแต่ละแผนในรูปแบบจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถแสดงความรู้ ทักษะ ปรากฏเด่นชัดภายหลังสิ้นสุดการฝึกอบรม สามารถวัดและสังเกตได้ตามจุดประสงค์

2.1.4 สร้างใบงานเป็นข้อทดสอบ เพื่อประเมินผลการเรียนตามเนื้อหาของแผน
นั้นๆ

2.1.5 ชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานใน
โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย เนื้อหา 10 บทเรียน ดังนี้

บทที่ 1 มารยาท วัฒนธรรมและการออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ

บทที่ 2 การทักทายและประโยคที่ใช้บ่อย

บทที่ 3 แผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล

บทที่ 4 การบอกทาง

บทที่ 5 ตัวเลขและการบอกเวลา

บทที่ 6 การลงทะเบียนและนัดหมาย

บทที่ 7 อวัยวะร่างกาย

บทที่ 8 ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย

บทที่ 9 ชักประวัติเบื้องต้น

บทที่ 10 การให้คำแนะนำและเยี่ยมอาการคนไข้

2.1.6 จัดทำสื่อการเรียน เลือกกิจกรรมการเรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และ
เนื้อหา เช่น การสอนในรูปแบบของการสนทนา เอกสาร รูปภาพ การ์ตูน และแบบฝึกหัด

2.1.7 จัดทำแบบทดสอบ ก่อน-หลังเรียน

2.1.8 สร้างชุดฝึกอบรมโดยนำเอาข้อมูลและรายละเอียดตั้งแต่ข้อ 1-5 มาจัด
เรียงลำดับประกอบเป็นชุดฝึกอบรมซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

1) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน

2) เนื้อหาชุดฝึกอบรม 10 บท

3) สื่อการเรียน ประกอบด้วย แผ่นภาพ เทปบันทึกการออกเสียง เครื่องฉาย

โปรเจ็กเตอร์

4) ใบความรู้

5) ใบงาน

6) แบบทดสอบหลังเรียนแต่ละบท

2.2 หากคุณภาพของชุดฝึกอบรม

2.2.1 ผู้วิจัยนำชุดฝึกอบรมที่สร้างขึ้นปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.2.2 นำชุดฝึกอบรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ผู้วิจัยทำหนังสือเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาชุดฝึกอบรม และสร้างแบบตรวจสอบคุณภาพของแผนการสอน เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ดร. ทรงศักดิ์ หัมดีสะและ อาจารย์ประจำสาขาภาษาอาหรับ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เชี่ยวชาญด้านภาษาอาหรับ, ดร. ยามีละห์ โตะแม อาจารย์ประจำ สาขาวิชาการสอนอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา เชี่ยวชาญด้านอิสลามศึกษาและการสอน, อาจารย์รพพงษ์ เจริญวงษ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาอิสลามศึกษาเพื่อการพัฒนา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี เชี่ยวชาญด้านอิสลามศึกษา ภาษาอาหรับและระเบียบวิธีวิจัย, ตรวจสอบแก้ไขและประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของเนื้อหา ภาษาและกิจกรรม เพื่อให้เกิดความถูกต้องและครอบคลุมมากขึ้น

2.2.3 ผลการวิเคราะห์ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เกี่ยวกับความเหมาะสมของชุดฝึกอบรม ได้ค่า IOC ความเหมาะสมและความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) เฉลี่ย 0.84

2.2.4 ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาแก้ไขปรับปรุงชุดฝึกอบรมแล้วนำไปทดลองกับกลุ่มเป้าหมายกลุ่มอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย 3 คน ซึ่งเป็นผู้ช่วยพยาบาล แล้วนำข้อค้นพบมาปรับปรุงก่อนที่จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย 30 คน

ตอนที่ 3 ทดลองใช้และประเมินผลชุดฝึกอบรม

3.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเจาะจง 30 คน เป็นพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ 10 คน โรงพยาบาลกรุงเทพ 10 คน โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ 5 คน และโรงพยาบาลเวชธานี 5 คน ตามความสมัครใจเข้าร่วมอบรม เพื่อทดลองชุดฝึกอบรมสนทนาภาษาอาหรับ จัดอบรมที่โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด (พัฒนาการ 49) เป็นระยะเวลา 3 เดือน

3.2 เครื่องมือในการประเมิน ประกอบด้วย

3.2.1 ชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

3.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบตามลำดับขั้นดังนี้

1) ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบที่ดี และวิธีหาความเที่ยงตรง อำนาจจำแนกความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 50-100) ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้โดยละเอียด

2) พัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 1 ฉบับ จำนวน 50 ข้อ

3) ขึ้นประเมินแบบทดสอบ โดยดำเนินการดังนี้

(1) นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตามรายชื่อในหัวข้อ 2.1.5 ประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กับแบบทดสอบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

-1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

(2) วิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOC ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.67-1

(3) นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบไปทดลองใช้กับผู้เข้าฝึกอบรม ซึ่งเป็นพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน และนำคะแนนจากแบบทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้ค่าครอนบาล์คแอลฟา ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.81

4) ขึ้นสรุปผล โดยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มาแก้ไขปรับปรุงตามข้อบกพร่องที่พบและนำมาจัดพิมพ์ ให้เป็นฉบับสมบูรณ์

3.2.3 แบบประเมินความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1) ขึ้นศึกษา โดยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความพึงพอใจและวิธีการสร้างแบบประเมินจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของบุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 50-100)

2) ขั้นตอนออกแบบและพัฒนา โดยแบ่งประเด็นที่จะประเมินทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไป, ตอนที่ 2 ระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจต่อการเข้าร่วมฝึกอบรม, ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆในการจัดอบรมครั้งต่อไป

พัฒนาแบบประเมินความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วน โดยสร้างเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3) ขั้นตอนตรวจสอบ โดยนำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและการใช้ภาษา ปรับปรุงตามคำแนะนำผู้เชี่ยวชาญและจัดทำแบบประเมินความพึงพอใจเป็นฉบับสมบูรณ์

3.3 การทดลองใช้ชุดฝึกอบรม

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้ชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ในขั้นตอนของการทดลองใช้จะเป็นแบบวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design) โดยมีแผนแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนฝึกอบรมและทดสอบหลังฝึกอบรม (One Group Pretest and Posttest Design)

T1 $\bar{X}$ T2

เมื่อ T2 หมายถึง มีการสอบวัดก่อนใช้ชุดฝึกอบรม

$\bar{X}$ หมายถึง ได้รับการทดลองใช้ชุดฝึกอบรม

T1 หมายถึง มีการสอบวัดหลังใช้ชุดฝึกอบรม

โดยในขั้นตอนนี้แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การจัดกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ที่ได้โดยความสมัครใจ

ขั้นตอนที่ 2 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วยเครื่องมือ 3 ประเภท คือ

1. ชุดฝึกอบรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับผู้เข้ารับการอบรม
2. แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม
3. แบบประเมินความพึงพอใจ

ขั้นตอนที่ 3 ดำเนินการทดลองใช้ชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้ชุดฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้น ดังนี้

1. การวางแผนก่อนการดำเนินการทดลอง
  - 1.1 การเตรียมความพร้อมของสถานที่ฝึกอบรม
  - 1.2 เตรียมความพร้อมของชุดฝึกอบรม และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ดำเนินการทดลองใช้ชุดฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นในช่วงเดือนกันยายน 2557 โดยดำเนินการทดลองใช้กับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล จำนวน 30 คน ดังนี้
  - 2.1 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมศึกษาเอกสารจากชุดฝึกอบรม
  - 2.2 ประเมินความรู้โดยใช้แบบทดสอบก่อนการอบรม
  - 2.3 ดำเนินการวิจัยโดยจัดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับ 10 บทสำหรับพยาบาลและพนักงาน 30 คน โดยใช้สถานที่ของโรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด (พัฒนาการ 49) กรุงเทพฯ, ใช้ระยะเวลาฝึกอบรม 30 ชั่วโมง, เวลาเรียนสัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลาฝึกอบรม 3 เดือน
  - 2.4 เมื่อสิ้นสุดการดำเนินการฝึกอบรม ให้ผู้เข้ารับการอบรมทำแบบทดสอบหลังการอบรม และให้ผู้เข้ารับการอบรมทำแบบประเมินความพึงพอใจหลังการอบรม

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบก่อนการอบรมและหลังการอบรม โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังฝึกอบรม ด้วยการเทียบค่าเฉลี่ยสถิติ t-test
- 3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยพิจารณาจากคะแนนพัฒนาการก่อนเรียนและหลังการฝึกอบรม
- 3.4.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจ โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยเกณฑ์การให้คะแนนจากแบบสอบถามความพึงพอใจ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49 หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49 หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00 หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สภาพปัญหาและความต้องการการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

ตอนที่ 3 การสร้างชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน

ตอนที่ 4 ผลการทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	100	33.1
	หญิง	202	66.9
	รวม	302	100
ตำแหน่ง	พยาบาล	127	42.05
	พนักงาน	175	57.95
	รวม	302	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนปีที่ทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน		
น้อยกว่า 1 ปี	40	13.2
1-5 ปี	122	40.4
6-10 ปี	90	29.8
11-15 ปี	40	13.2
มากกว่า 15 ปี	10	3.3
รวม	302	100
ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	232	76.8
สูงกว่าปริญญาตรี	70	23.2
รวม	302	100
จำนวนผู้ป่วยชาวต่างชาติที่ท่านให้บริการ		
0 – 5 ราย	62	20.5
6 - 10 ราย	80	26.5
11 - 15 ราย	110	36.4
มากกว่า 15 ราย	50	16.6
รวม	302	100
กลุ่มลูกค้าชาวต่างชาติของท่าน		
ชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร (native speakers of English) เช่น ชาวอเมริกันอังกฤษ หรือ ออสเตรเลีย เป็นต้น	110	36.4
ชาวต่างชาติที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร (native speakers of English) เช่น ชาวเอเชีย ชาว ตะวันออกกลาง ฯลฯ	192	63.6
รวม	302	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนผู้ที่มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับมาก่อน		
มี	44	14.56
ไม่มี	258	85.44
รวม	302	100
ระยะเวลาที่ได้เรียนภาษาอาหรับมาก่อน		
1-6 เดือน	40	13.24
1-2 ปี	4	1.32
ไม่เคยเรียน	258	85.44
รวม	302	100
จำนวนผู้ที่กำลังศึกษาภาษาอาหรับเพิ่มเติม		
ศึกษาเพิ่มเติม	92	30.5
ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม	210	69.5
รวม	302	100

จากตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 302 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 66.90 เพศชาย จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 33.10 เป็นพยาบาล จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 42.05 และเป็นพนักงาน จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 57.95 ทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน 1-5 ปี จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 76.80 จำนวนผู้ปายต่างชาติที่อยู่ในความดูแล 11-15 ราย จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 มีกลุ่มลูกค้ำเป็นชาวต่างชาติที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร (native speakers of English) เช่น ชาว เอเชีย ชาว ตะวันออกกลาง ฯลฯ จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 63.60 ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับและไม่เคยเรียนภาษาอาหรับมาก่อน จำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 85.44 ผู้ที่เคยเรียนภาษาอาหรับ 1-6 เดือน มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 13.24 และไม่ได้ศึกษาภาษาอาหรับเพิ่มเติม จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 69.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 สภาพปัญหาและความต้องการการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

2.1 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสาร ภาษาอาหรับการให้คำแนะนำด้านสุขภาพกับผู้ป่วยชาวอาหรับ

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของสภาพความรู้ทักษะภาษาอาหรับ
ของพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชน

พื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. พื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับ	1.35	0.56	น้อยที่สุด
2. ระดับทักษะการฟังภาษาอาหรับ	2.39	1.02	น้อย
3. ระดับทักษะการพูดภาษาอาหรับ	1.53	0.69	น้อย
4. ระดับทักษะการสื่อสารภาษาอาหรับ (การพูดและการฟัง) ต่อการปฏิบัติงาน	2.45	1.04	น้อย
5. ความสามารถในการใช้คำทักทายภาษาอาหรับ	3.45	0.93	ปานกลาง
6. ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอาหรับเกี่ยวกับ อวัยวะร่างกาย	1.98	1.07	น้อย
7. ความรู้คำศัพท์ภาษาอาหรับเกี่ยวกับชื่อโรค	1.42	0.65	น้อยที่สุด
8. ความสามารถในการซักอาการเจ็บป่วยของคนไข้ชาว อาหรับ	2.58	1.08	ปานกลาง
รวม	2.14	0.88	น้อย

จากตารางที่ 4.2 สภาพความรู้ทักษะภาษาอาหรับของพยาบาลในภาพรวมอยู่ในระดับระดับน้อย ($\bar{X}=2.14$, S.D.=0.88) โดยมีรายละเอียดดังนี้ พยาบาลและพนักงานมีความสามารถในการใช้คำทักทายภาษาอาหรับในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.45$, S.D.=0.93) รองลงมาคือ ความสามารถในการซักอาการเจ็บป่วยของคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=2.58$, S.D.=1.08) มีทักษะการสื่อสารภาษาอาหรับ (การพูดและการฟัง) ต่อการปฏิบัติงานในระดับน้อย ($\bar{X}=2.45$, S.D.=1.04) รองลงมาคือ ทักษะการฟังภาษาอาหรับ ($\bar{X}=2.39$, S.D.=1.02) รองลงมาคือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอาหรับเกี่ยวกับอวัยวะร่างกาย ($\bar{X}=1.98$, S.D.=1.07) รองลงมาคือ ทักษะการพูดภาษา

อาหารับ ($\bar{X}=1.53$, S.D.=0.69) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่พื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหารับ ($\bar{X}=1.35$, S.D.=0.56) รองลงมาคือ ความรู้คำศัพท์ภาษาอาหารับเกี่ยวกับชื่อ โรค ($\bar{X}=1.42$, S.D.=0.65) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหารับ นำเสนอผลวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหารับเพื่อให้คำแนะนำ ด้านสุขภาพกับผู้ป่วยชาวอาหารับ

ปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหารับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. ปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหารับเนื่องจากไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ป่วยพูดหรือต้องการสื่อสารได้	2.95	0.99	ปานกลาง
2. ปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหารับ เนื่องจากไม่ทราบว่าจะตั้งคำถามอย่างไร	3.38	1.34	ปานกลาง
3. ปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหารับ เนื่องจากไม่สามารถพูดโต้ตอบเป็นภาษาอาหารับได้	3.32	1.39	ปานกลาง
4. ปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหารับ เนื่องจากผู้ป่วยไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูดหรือต้องการสื่อสาร	3.38	1.20	ปานกลาง
5. ปัญหาในการฟังภาษาอาหารับ เนื่องจากข้อจำกัดในด้านคำศัพท์ เช่นรู้ศัพท์น้อยหรือไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ผู้ป่วยใช้	3.66	1.31	มาก
6. ปัญหาในการฟังภาษาอาหารับ เนื่องจากการออกเสียงคำศัพท์ของผู้พูด	3.44	1.15	ปานกลาง
7. ปัญหาในการฟังภาษาอาหารับ เนื่องจากสำเนียงของผู้พูด	3.92	1.05	มาก
8. ปัญหาในการฟังภาษาอาหารับ เนื่องจากผู้พูด พูดเร็ว จับใจความไม่ทัน	3.79	1.20	มาก
9. ปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหารับ เนื่องจากขาดความรู้ในด้านการสนทนาภาษาอาหารับ	4.49	0.74	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
10. ปัญหาในการนัดหมายกับคนไข้ชาวอาหรับ	1.11	0.42	น้อยที่สุด
11. ปัญหาในการบอกทางไปแผนกต่างๆกับคนไข้ชาวอาหรับ	3.15	1.20	ปานกลาง
12. ปัญหาในการเปิดแฟ้มลงทะเบียนคนไข้ชาวอาหรับ	1.19	0.39	น้อยที่สุด
13. ปัญหาในการซักประวัติคนไข้ชาวอาหรับ	2.42	1.10	น้อย
14. ปัญหาในการให้คำแนะนำแก่คนไข้ชาวอาหรับ	3.59	1.21	มาก
15. ปัญหาในการให้คำแนะนำข้อมูลสุขภาพกับคนไข้ชาวอาหรับ	3.54	1.20	มาก
16. ปัญหาในการบอกข้อควรปฏิบัติกับคนไข้ชาวอาหรับ	2.96	1.21	ปานกลาง
17. ปัญหาในการแนะนำการใช้ยาและเวชภัณฑ์กับคนไข้ชาวอาหรับ	2.54	1.24	ปานกลาง
รวม	3.11	0.96	ปานกลาง

จากตาราง 4.3 ปัญหาที่พบบ่อยและเจ้าหน้าที่พบในการสื่อสารภาษาอาหรับในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.11$, S.D.=0.69) โดยปัญหาที่พบมากที่สุด คือปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับ เนื่องจากขาดความรู้ในด้านการสนทนาภาษาอาหรับ ($\bar{X}=4.49$, S.D.=0.74) และปัญหาที่มีระดับมาก คือปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากสำเนียงของผู้พูด ($\bar{X}=3.92$, S.D.=1.05) รองลงมา คือปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากผู้พูด พูดเร็ว จับใจความไม่ทัน ($\bar{X}=3.79$, S.D.=1.20) รองลงมา คือปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากข้อจำกัดในด้านคำศัพท์ เช่นรู้ศัพท์น้อยหรือไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ผู้ป่วยใช้ ($\bar{X}=3.66$, S.D.=1.31) รองลงมา คือปัญหาในการให้คำแนะนำแก่คนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=3.59$, S.D.=1.21) รองลงมา คือปัญหาในการให้คำแนะนำข้อมูลสุขภาพกับคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=3.54$, S.D.=1.20) และปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากสำเนียงของผู้พูด ($\bar{X}=3.44$, S.D.=1.15) รองลงมา คือปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากไม่ทราบว่าตั้งคำถามอย่างไร ($\bar{X}=3.38$, S.D.=1.34) รองลงมา คือปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากผู้ป่วยไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูดหรือต้องการสื่อสาร ($\bar{X}=3.38$, S.D.=1.20) รองลงมา คือปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากไม่สามารถพูดได้ด้อย

เป็นภาษาอาหรับได้ ($\bar{X}=3.32$, S.D.=1.39) รองลงมา คือปัญหาในการบอกทางไปแผนกต่างๆ กับคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=3.15$, S.D.=1.20) รองลงมา คือปัญหาในการบอกข้อควรปฏิบัติกับคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=2.96$, S.D.=1.21) รองลงมา คือปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหรับเนื่องจากไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ป่วยพูดหรือต้องการสื่อสารได้ ($\bar{X}=2.95$, S.D.=0.99) รองลงมา คือปัญหาในการแนะนำการใช้จ่ายและเวชภัณฑ์กับคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=2.54$, S.D.=1.24) และปัญหาที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ปัญหาในการซักประวัติคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=2.42$, S.D.=1.10) และปัญหาที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ ปัญหาในกาเปิดแฟ้มลงทะเบียนคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=1.19$, S.D.=0.39) รองลงมา คือปัญหาในการนัดหมายกับคนไข้ชาวอาหรับ ($\bar{X}=1.11$, S.D.=0.42) ตามลำดับ

2.2 ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ เพื่อใช้ในการให้บริการด้านสุขภาพ ในสถานพยาบาลแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ เพื่อใช้ในการให้บริการด้านสุขภาพ ในสถานพยาบาลแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ

ความต้องการเรียนรู้ภาษาอาหรับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
1. ความต้องการใช้ภาษาอาหรับในสถานพยาบาล	3.77	0.71	มาก
2. ความต้องการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพเบื้องต้น	3.52	0.81	มาก
3. ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ	3.81	0.80	มาก
4. ความต้องการเรียนรู้ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมของชาวอาหรับ	3.40	0.55	ปานกลาง
รวม	3.63	0.72	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับของพยาบาลและเจ้าหน้าที่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.63$, S.D.=0.72) โดยมีรายละเอียดดังนี้ ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ ($\bar{X}=3.81$, S.D.=0.80) รองลงมา คือความต้องการใช้ภาษาอาหรับในสถานพยาบาล ($\bar{X}=3.77$, S.D.=0.71) รองลงมา คือความต้องการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพเบื้องต้น ($\bar{X}=3.52$, S.D.=0.81) และพบว่า ระดับความต้องการเรียนรู้ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมของชาวอาหรับอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.40$, S.D.=0.55)

ข้อมูลปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาล
เอกชนในการสื่อสารภาษาอาหรับ นำเสนอผลวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 4.5 จำนวนพยาบาลและพนักงานที่ระบุปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ปัญหาในการฟัง	จำนวนคน
- ฟังไม่ทัน	20
- ฟังไม่เป็นคำ	14
- ไม่คุ้นกับสำเนียง	6
ปัญหาในการพูด	
- พูดภาษาอาหรับท้องถิ่นไม่ได้	18
ข้อเสนอแนะ	
- ควรจัดอบรมการการใช้ภาษาอาหรับแก่พนักงานทั่วไป	7

จากตาราง 4.5 พบว่า พยาบาลและเจ้าหน้าที่ ประสบปัญหาในการฟังมากที่สุด คือ การฟังไม่ทัน ฟังไม่เป็นคำ รองลงมาคือปัญหาในการพูด เนื่องจากพูดภาษาอาหรับท้องถิ่นไม่ได้ และมีข้อเสนอแนะว่า ควรจัดอบรมการการใช้ภาษาอาหรับแก่พนักงานทั่วไป

ตอนที่ 3 ชุดฝึกอบรม “การสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานใน โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร”

มีองค์ประกอบดังนี้ 1) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน 2) เนื้อหาชุดฝึกอบรม 3) สื่อเสริมชุดฝึกอบรม และ 4) กิจกรรมชุดฝึกอบรม

3.1 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน

เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ 100 คะแนน

3.2 เนื้อหาชุดฝึกอบรม

ชุดฝึกอบรมนี้ใช้ระยะเวลา 30 ชั่วโมง อบรมสัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 ชั่วโมง คิดเป็นระยะเวลาอบรมทั้งหมด 10 สัปดาห์ เนื้อหาประกอบด้วย 10 บทเรียน ดังนี้

บทที่ 1 มารยาท วัฒนธรรมและการออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ ประกอบด้วย ความรู้ทั่วไปด้านภาษาและวัฒนธรรม ประเทศที่ใช้ภาษาอาหรับ มารยาททางสังคมและวัฒนธรรมอาหรับ การออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ ตัวอย่างคำศัพท์เบื้องต้น และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 2 การทักทายและประโยคที่ใช้บ่อย ประกอบด้วยประโยคกล่าวคำทักทาย และการตอบคำทักทายในสถานการณ์ต่างๆ บทสนทนาการทักทายและทำความรู้จัก ตัวอย่างคำศัพท์และประโยคต่างๆที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 3 แผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล ประกอบด้วยคำศัพท์เกี่ยวกับชื่อแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล คำศัพท์เอกสารการแพทย์ ตัวอย่างประโยคตัวอย่างง่ายๆ และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 4 การบอกทาง ประกอบด้วยคำศัพท์เรื่องการบอกตำแหน่ง คำสั่งที่ใช้ในการบอกทางและตัวอย่างประโยคง่ายๆ และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 5 ตัวเลขและการบอกเวลา ประกอบด้วยคำศัพท์เรื่องตัวเลข คำศัพท์เรื่องนาฬิกา ตัวอย่างรูปประโยคง่ายๆ และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 6 การลงทะเบียนและนัดหมาย ประกอบด้วย คำศัพท์และรูปประโยคการสอบถามข้อมูลคนไข้เบื้องต้น คำศัพท์เกี่ยวกับวันในสัปดาห์ ตัวอย่างประโยคการบอกนัดง่ายๆ และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 7 อวัยวะร่างกาย ประกอบด้วยความรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะร่างกาย ความรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะภายใน ตัวอย่างประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 8 ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย ประกอบด้วย 4.1 คำศัพท์ชื่อโรคและตัวอย่างรูปประโยคง่ายๆ คำศัพท์อาการเจ็บป่วยเบื้องต้น ตัวอย่างประโยคคำถามและคำสั่งที่ใช้ในการดูแลคนไข้ และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 9 การซักประวัติเบื้องต้น ประกอบด้วยประโยคที่ใช้ในการซักประวัติคนไข้ ประโยคคำสั่ง การให้คำแนะนำเบื้องต้น และแบบฝึกหัดหลังเรียน

บทที่ 10 การให้คำแนะนำและเยี่ยมอาการคนไข้ ประกอบด้วยประโยคที่ใช้เมื่อเข้าเยี่ยมอาการคนไข้ การให้คำแนะนำและการบอกขั้นตอนการปฏิบัติต่อคนไข้ และแบบฝึกหัดหลังเรียน

3.3 สื่อเสริมชุดฝึกอบรมประกอบด้วย

3.3.1 แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

3.3.2 เนื้อหา 10 บท

3.3.3 ใบความรู้

3.3.4 ใบงาน และแบบทดสอบหลังเรียน

3.3.5 เทปบันทึกการออกเสียง

3.3.6 การนำเสนอข้อมูลผ่านเครื่องฉายโปรเจกเตอร์

3.4 กิจกรรมชุดฝึกอบรม

การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนชุดฝึกอบรม ดังนี้

3.4.1 ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบก่อนอบรม

3.4.2 ครูนำเข้าสู่บทเรียนและแจ้งจุดประสงค์ในการเรียน

3.4.3 ครูอธิบายวิธีการใช้ชุดฝึกอบรมให้ผู้เข้าฝึกอบรมเข้าใจ และเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับวิธีการฝึกอบรม ขั้นตอนการฝึกอบรม หรือบทบาทของผู้เข้าฝึกอบรม ตลอดจนข้อสงสัยอื่นๆ

3.4.4 ก่อนเรียนชุดฝึกอบรมแต่ละชุด ต้องให้ผู้เข้าฝึกอบรมบทบาทบทเรียนที่ผ่านมา

3.4.5 ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน โดยให้แจกชุดผู้เข้าฝึกอบรมในแต่ละครั้ง ประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงานทดสอบหลังเรียน

3.4.6 ให้ผู้เข้าฝึกอบรมมีส่วนร่วมในการออกเสียงภาษาอาหรับอย่างถูกต้อง ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ตามเวลาที่กำหนดอย่างเคร่งครัด

3.4.7 ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียน เวลาไม่เกิน 10 นาที และต้องตรวจกระดาษคำตอบทันทีเพื่อที่นักเรียนจะได้ทราบคะแนนพัฒนาของตนในแต่ละครั้ง

3.4.8 ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังอบรม

ตอนที่ 4 ผลการทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรม

4.1 ประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม

ตารางที่ 4.6 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม

จำนวนผู้เข้า ฝึกอบรม (คน)	คะแนนระหว่างฝึกอบรม 10 บท (คะแนนเต็ม 100 คะแนน)		คะแนนหลังฝึกอบรม (คะแนนเต็ม 100 คะแนน)	
	$\bar{X}$	E_1 (ร้อยละ)	$\bar{X}$	E_2 (ร้อยละ)
30	74.93	74.93	78.47	78.47

จากตารางที่ 4.6 แสดงคะแนนเฉลี่ยและร้อยละ ของคะแนนทดสอบระหว่างฝึกอบรม E_1 และหลังฝึกอบรม E_2 ได้ผลคะแนนระหว่างฝึกอบรมร้อยละ 74.93 และคะแนนหลังการฝึกอบรมร้อยละ 78.47 ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเรื่อง “การสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานใน โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ($E_1/E_2 = 70/70$)

4.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.7 ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน

รายละเอียด	$\bar{X}$	S.D.	t
คะแนนก่อนฝึกอบรม	18.80	7.44	29.36*
คะแนนหลังฝึกอบรม	78.47	9.38	

*แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตาราง 4.7 พบว่าการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เข้าฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกอบรมเท่ากับ 18.80 คะแนน และหลังฝึกอบรมเท่ากับ 78.47 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของผู้เข้าฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

4.3 ผลการประเมินความพึงพอใจ

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการอบรม

รายละเอียด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านวิทยากร			
1.1 ความเหมาะสมด้านเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายของการอบรม	3.12	1.03	ปานกลาง
1.2 ความรู้ของผู้อภิปราย/ผู้บรรยาย	3.44	1.20	มาก
1.3 การเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมอบรมแสดงความคิดเห็น	3.13	1.10	ปานกลาง

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

รายละเอียด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านวิทยากร (ต่อ)			
1.4 การตอบข้อซักถาม ตรงประเด็น เข้าใจง่าย	3.05	0.91	ปานกลาง
1.5 ความเหมาะสมของเวลาในการอภิปราย/ตอบ คำถาม	3.27	0.98	ปานกลาง
1.6 ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเป็นประโยชน์ต่อ การปฏิบัติงานของท่านแค่ไหน	3.20	0.82	ปานกลาง
รวม	3.20	1.01	ปานกลาง
2. ด้านความรู้ความเข้าใจต่อชุดฝึกอบรม			
2.1 ความยากง่ายของบทสนทนา	3.28	0.89	ปานกลาง
2.2 เนื้อหาการฝึกอบรม	3.68	1.10	มาก
2.3 ระยะเวลาในการอบรมมีความเหมาะสม	3.37	0.99	ปานกลาง
2.4 การประชาสัมพันธ์การจัดอบรม	3.14	1.22	ปานกลาง
รวม	3.37	1.05	ปานกลาง
3. ด้านการนำความรู้ไปใช้			
3.1 สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการ ปฏิบัติงานได้	3.43	1.20	มาก
3.2 สามารถนำความรู้ไปเผยแพร่/ถ่ายทอดได้	3.12	1.09	ปานกลาง
3.3 สามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้	3.03	0.90	ปานกลาง
3.4 มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไป ใช้ได้	3.27	0.98	ปานกลาง
รวม	3.21	1.04	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.26	1.03	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึงพอใจเกี่ยวกับการอบรม การสนทนาภาษาอาหารสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลในภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ในด้านวิทยากร ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.20$, S.D.=1.01) โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือความรู้ของผู้อภิปราย/ผู้บรรยาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.44$, S.D.=1.20) รองลงมาคือความเหมาะสมของเวลาในการอภิปราย/ตอบคำถาม ($\bar{X}=3.27$, S.D.=0.98) ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน ($\bar{X}=3.20$, S.D.=0.82) การเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมอบรมแสดงความคิดเห็น ($\bar{X}=3.13$, S.D.=1.10) ความเหมาะสมด้านเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายของการอบรม ($\bar{X}=3.12$, S.D.=1.03) และการตอบข้อซักถาม ตรงประเด็น เข้าใจง่าย ($\bar{X}=3.05$, S.D.=0.91)

ในด้านความรู้ความเข้าใจต่อชุดฝึกอบรม ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.12$, S.D.=1.03) โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือเนื้อหาการฝึกอบรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.68$, S.D.=1.10) รองลงมาคือ ระยะเวลาในการอบรมมีความเหมาะสม ($\bar{X}=3.27$, S.D.=0.99) ความยากง่ายของบทสนทนา ($\bar{X}=3.28$, S.D.=0.89) และการประชาสัมพันธ์การจัดอบรม ($\bar{X}=3.14$, S.D.=1.22)

ในด้านการนำความรู้ไปใช้ ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.21$, S.D.=1.04) โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.43$, S.D.=1.20) รองลงมาคือ มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้ ($\bar{X}=3.27$, S.D.=0.98) สามารถนำความรู้ไปเผยแพร่/ถ่ายทอดได้ ($\bar{X}=3.12$, S.D.=1.09) และสามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้ ($\bar{X}=3.03$, S.D.=0.90) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

1.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

1.2 เพื่อสร้างชุดการฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน

1.3 เพื่อทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชน

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนเอกชนในกรุงเทพ 4 แห่ง คือ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ โรงพยาบาลกรุงเทพ โรงพยาบาลสมิติเวชศรีนครินทร์ และโรงพยาบาลเวชธานี ได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่าย กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากรจำนวนทั้งหมด 1,400 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 302 คน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ

1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 1 จัดทำหนังสือบันทึกข้อความเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ขั้นที่ 2 ดำเนินการนำแบบสอบถามไปอธิบายและแจกกลุ่มเป้าหมาย
จำนวน 320 ชุด

ขั้นที่ 3 นัดหมายเก็บแบบสอบถามคืน ภายในเวลาประมาณ 2 สัปดาห์

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องของแบบสอบถาม จัดหมวดหมู่และ
รวบรวมข้อมูลเพื่อหาสถิติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency)
ค่าเฉลี่ย (Mean) ในการแปลความหมายการประมาณค่า

ตอนที่ 2 การสร้างชุดฝึกอบรม

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 ร่วมกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี นำมา
สังเคราะห์สร้างเป็นชุดการฝึกอบรม ประกอบด้วย

- 1) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน
- 2) เนื้อหาชุดฝึกอบรม 10 บท
- 3) สื่อการเรียน เป็นแผ่นภาพ เทปบันทึกการออกเสียง และเครื่องฉายโปร

เจ็ทเตอร์

- 4) ใบความรู้
- 5) ใบงาน
- 6) แบบทดสอบหลังเรียนแต่ละบท

เมื่อสร้างเสร็จนำไปหาประสิทธิภาพด้วยการนำชุดฝึกอบรมไปให้
ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ 3 ท่าน และนำข้อเสนอแนะมาแก้ไขปรับปรุงชุดฝึกอบรมแล้วนำไปทดลอง
กับกลุ่มเป้าหมายกลุ่มอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย 3 คน จากนั้นนำข้อค้นพบ
มาปรับปรุงก่อนที่จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

ตอนที่ 3 ทดลองใช้และประเมินผลชุดฝึกอบรม

3.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเจาะจง 30 คน เป็นพยาบาล
และพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง เข้าร่วมอบรมเพื่อทดลองชุดฝึกอบรม
สนทนาภาษาอาหรับ ที่โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด (พัฒนาการ 49) เป็นระยะเวลา 3
เดือน

3.2 เครื่องมือในการประเมิน ประกอบด้วย ชุดฝึกอบรม แบบทดสอบ
ก่อนและหลังเรียน แบบประเมินความพึงพอใจ

3.3 การทดลองใช้ชุดฝึกอบรม ดำเนินการจัดกลุ่มทดลองได้แก่ พยาบาล และพนักงานในโรงพยาบาลจำนวน 30 คน เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย ชุดฝึกอบรม แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม และแบบประเมินความพึงพอใจ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังฝึกอบรม ด้วยการเทียบค่าเฉลี่ยสถิติ t-test วิเคราะห์ความพึงพอใจ โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1. สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 202 คน ทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน 1-5 ปี จำนวน 122 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 232 คน จำนวนผู้ป่วยต่างชาติที่อยู่ในความดูแล 11-15 ราย มีจำนวน 110 คน มีกลุ่มลูกค้าเป็นชาวต่างชาติที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร เช่น ชาว เอเชีย ชาวตะวันออกกลาง ฯลฯ จำนวน 192 คน ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับ และไม่เคยเรียนภาษาอาหรับมาก่อน จำนวน 258 คน ส่วนผู้ที่เคยเรียนภาษาอาหรับ 1-6 เดือน มีจำนวน 40 คน และไม่ได้ศึกษาภาษาอาหรับเพิ่มเติม จำนวน 210 คน

ตอนที่ 2 สภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

2.1 สภาพปัญหาความรู้ทักษะภาษาอาหรับของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน พบว่า มีทักษะความรู้ภาษาอาหรับในระดับน้อย และปัญหาที่พยาบาลและเจ้าหน้าที่พบในการสื่อสารภาษาอาหรับในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับ เนื่องจากขาดความรู้ในด้านการสนทนาภาษาอาหรับ ส่วนปัญหาที่มีระดับมาก คือปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากสำเนียงของผู้พูด ปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากผู้พูด พูดเร็ว จับใจความไม่ทัน และปัญหาในการให้คำแนะนำข้อมูลสุขภาพกับคนไข้ชาวอาหรับ ส่วนปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ เนื่องจากสำเนียงของผู้พูด ปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากไม่ทราบว่าควรตั้งคำถามอย่างไร ปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากผู้ป่วยไม่เข้าใจสิ่งที่พนักงานพูดหรือต้องการสื่อสาร และปัญหาที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ปัญหาในการซักประวัติคนไข้ชาวอาหรับ และปัญหาที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ ปัญหาในการเปิดแฟ้ม

ลงทะเบียนคนไข้ชาวอาหรับ ปัญหาในการนัดหมายกับคนไข้ชาวอาหรับ เนื่องจากขั้นตอนการบริการใช้เป็นเอกสาร

2.2 ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับของพยาบาลและเจ้าหน้าที่เพื่อใช้ในการให้บริการด้านสุขภาพ ในสถานพยาบาลแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ คำศัพท์ภาษาอาหรับที่ใช้ในสถานพยาบาล และการดูแลสุขภาพเบื้องต้น ส่วนความต้องการเรียนรู้ขนมธรรมเนียมและวัฒนธรรมของชาวอาหรับอยู่ในระดับปานกลาง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหรับ พบว่า ปัญหาที่พยาบาลและเจ้าหน้าที่ประสบปัญหาในการฟังมากที่สุด คือการฟังไม่ทัน ฟังไม่เป็นคำ รองลงมาคือปัญหาในการพูดเนื่องจากพูดภาษาอาหรับท้องถิ่นไม่ได้

ตอนที่ 3 ชุดฝึกอบรม ประกอบไปด้วย

1) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน 2) เนื้อหาชุดฝึกอบรม 3) สื่อเสริมชุดฝึกอบรม และ 4) กิจกรรมชุดฝึกอบรม

3.1 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ 100 คะแนน

3.2 เนื้อหา 10 บท คือ 1) มารยาทวัฒนธรรมและการออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ เป็นการศึกษาเบื้องต้นด้านวัฒนธรรมของชนชาติอาหรับ 2) การทักทายและประโยคที่ใช้บ่อยฝึกใช้ประโยคทักทายด้วยกับภาษาท้องถิ่น (ภาษาอาหรับ) 3) แผนกต่างๆในโรงพยาบาล การรู้จักโรงพยาบาลนั้นสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อบริการให้ข้อมูลกับลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ 4) การบอกทางถือเป็นการอำนวยความสะดวกรวดเร็วในการบริการอย่างถูกต้องได้ 5) ตัวเลขและการบอกเวลาให้ได้บริการในด้านการนัดหมาย หรือการจัดการค่าใช้จ่ายได้อย่างถูกต้องและเข้าใจกันมากขึ้น 6) การลงทะเบียนและนัดหมาย 7) อวัยวะร่างกาย เป็นศัพท์พื้นฐานที่ต้องรู้เพื่อเข้าใจและสื่อสารได้ถูกต้อง 8) โรคและอาการเจ็บป่วย เพื่อช่วยในการสอบถามอาการก่อนเข้าพบแพทย์ 9) การซักประวัติเบื้องต้น เพื่อคัดกรองคนไข้ให้ได้รับบริการได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว 10) การให้คำแนะนำและเยี่ยมอาการคนไข้ เพื่อเตรียมข้อมูลในการดูแล และรักษา และแบบฝึกหัดหลังเรียน

3.3 สื่อเสริมชุดฝึกอบรมประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงาน และแบบทดสอบหลังเรียน เทปบันทึกการออกเสียง และการนำเสนอข้อมูลผ่านเครื่องฉายโปรเจ็กเตอร์

3.4 กิจกรรมชุดฝึกอบรม 1) ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบก่อนอบรม 2) ครุณาเข้าสู่บทเรียนและแจ้งจุดประสงค์ในการเรียน 3) ครูอธิบายวิธีการใช้ชุดฝึกอบรมให้ผู้

ฝึกอบรมเข้าใจ และเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับวิธีการฝึกอบรม ขั้นตอนการฝึกอบรม หรือ บทบาทของผู้เข้าฝึกอบรม ตลอดจนข้อสงสัยอื่นๆ 4) ก่อนเรียนชุดฝึกอบรมแต่ละชุด ต้องให้ผู้เข้า ฝึกอบรมทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา 5) ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน โดยให้แจกชุดฝึกอบรมในแต่ละครั้ง ประกอบด้วย ใบความรู้ ใบงานทดสอบหลังเรียน 6) ให้ผู้เข้าฝึกอบรมมีส่วนร่วมในการออกเสียง ภาษาอาหรับอย่างถูกต้อง ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ตามเวลาที่กำหนดอย่างเคร่งครัด 7) ผู้เข้า ฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียน 8) ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังอบรม

ตอนที่ 4 การหาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม ผลการทดลองใช้ชุดฝึกอบรม

4.1 ผลการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม

จากตาราง 4.6 แสดงคะแนนเฉลี่ยและร้อยละ ของคะแนนทดสอบ ระหว่างฝึกอบรม E_1 และหลังฝึกอบรม E_2 ได้ผลคะแนนระหว่างฝึกอบรมเฉลี่ย 74.93 และคะแนน หลังการฝึกอบรมเฉลี่ย 78.47 ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเรื่อง “การสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ตามเกณฑ์ที่กำหนด ($E_1/E_2 = 70 / 70$)

4.2 ผลการทดลองใช้และประเมินชุดฝึกอบรม

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน จากตาราง 4.7 พบว่า คะแนนหลังเข้าร่วมฝึกอบรม มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนก่อนฝึกอบรม โดยคะแนนก่อนฝึกอบรมมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.80 ส่วนคะแนนหลังเข้าร่วมฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 78.47 และเมื่อเปรียบเทียบ ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของผู้เข้าฝึกอบรมสูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

4.3 ความพึงพอใจของผู้เข้าฝึกอบรม

ผู้เข้าร่วมฝึกอบรม มีความพึงพอใจเกี่ยวกับการอบรมการสนทนาภาษา อาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานใน โรงพยาบาลในภาพรวมอยู่ในระดับกลาง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.3.1 ด้านวิทยากร ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือความรู้ของผู้อภิปราย/ผู้บรรยาย อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือความเหมาะสมของเวลาในการอภิปราย/ตอบคำถาม ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเป็น ประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน มีความเหมาะสมด้านเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายของการอบรม

4.3.2 ด้านความรู้ความเข้าใจต่อชุดฝึกอบรม ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึง พอใจในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือเนื้อหาการฝึกอบรมอยู่ในระดับ มาก ส่วนความยากง่ายของบทสนทนา และการประชาสัมพันธ์การจัดอบรมอยู่ในระดับปานกลาง

4.3.3 ด้านการนำความรู้ไปใช้ ผู้เข้าฝึกอบรม มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับมาก และข้อที่อยู่ในระดับปานกลาง คือความมั่นใจในการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้ และสามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้

2. การอภิปรายผลการวิจัย

2.1 สภาพปัญหาและความต้องการ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” มีประเด็นที่จะนำอภิปรายดังนี้

ผลการศึกษาสภาพพื้นฐานความรู้ของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีความรู้ทักษะภาษาอาหรับในระดับน้อย

ส่วนปัญหาที่พยาบาลและเจ้าหน้าที่พบมากที่สุด คือปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับ เนื่องจากขาดความรู้ในด้านการสนทนาภาษาอาหรับ และปัญหาที่มีระดับมาก คือปัญหาในการฟังภาษาอาหรับ

ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับของพยาบาลและเจ้าหน้าที่อยู่ในระดับมาก โดยต้องการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพเบื้องต้นเพื่อใช้ในสถานพยาบาล

การใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก สอดคล้องกับหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 เรื่อง “ความสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ” ว่าในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, น. 2)

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านหรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม(สำนักวิชาการและมาตรฐาน การศึกษา, 2551, น. 3)

และด้วยโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาและภาษาอาหรับในประเทศไทย จัดการเรียน การสอนเน้นรับเฉพาะผู้นับถือศาสนาอิสลามเพื่อเรียนรู้และเข้าใจหลักศาสนาเท่านั้น จึงไม่สามารถ ผลิตนักเรียนนักศึกษาที่สามารถสื่อสารภาษาอาหรับด้านงานบริการได้ สอดคล้องกับ “เอกสาร สรุปผลการเรียนรู้เรื่อง:เทคนิคการสอนภาษาอาหรับระดับอุดมศึกษา” (2556) ของมหาวิทยาลัย นราธิวาสราชนครินทร์ อ้างถึง ดร. มุฮัมมัดม วาเล็ง ที่ได้กล่าวว่า เป้าหมายของการศึกษาภาษา อาหรับโดยทั่วไปคือต้องการที่จะเข้าใจคัมภีร์อัลกุรอานและหะดิษ เพราะฉะนั้นจึงทำให้มีการศึกษา วิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอย่างกว้างขวาง และลึกซึ้ง โดยไม่เน้นที่จะเรียนภาษาโดยตรง เรียน เป็นสิบๆปี ก็พูดภาษาอาหรับไม่ได้ แต่มีความเข้าใจที่อธิบายอัลกุรอานหรือภาษาอาหรับได้ ดังนั้น การที่จะเรียนจะสอนจึงต้องอยู่ที่เป้าหมายเป็นสำคัญด้วย ซึ่งบางที่อาจจะต้องให้ความสำคัญกับทั้ง สองส่วนประกอบกัน คือ ทั้งการเรียนรู้ภาษาและวิชาอื่นๆที่เกี่ยวกับภาษา

2.2 ชุดฝึกอบรมประกอบด้วย เนื้อหา 10 บท คือ 1) มารยาทวัฒนธรรมและการออก เสียงอักษรภาษาอาหรับ เป็นการศึกษาเบื้องต้นด้านวัฒนธรรมของชนชาติอาหรับ 2) การทักทาย และประโยคที่ใช้บ่อย ฝึกใช้ประโยคทักทายด้วยกับภาษาท้องถิ่น (ภาษาอาม) 3) แผนกต่างๆใน โรงพยาบาล การรู้จักโรงพยาบาลนั้นสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อบริการให้ข้อมูลกับลูกค้า ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ 4) การบอกทาง ถือเป็นกรอำนวยความสะดวกเร็วในการบริการอย่างถูกต้องได้ 5) ตัวเลขและการบอกเวลา ให้ได้บริการในด้านการนัดหมาย หรือการจัดการค่าใช้จ่ายได้อย่าง ถูกต้องและเข้าใจกันมากขึ้น 6) การลงทะเบียนและนัดหมาย 7) อวัยวะร่างกาย เป็นศัพท์พื้นฐานที่ ต้องรู้เพื่อเข้าใจและสื่อสารได้ถูกต้อง 8) ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย เพื่อช่วยในการสอบถามอาการ ก่อนเข้าพบแพทย์ 9) การซักประวัติเบื้องต้น เพื่อคัดกรองคนไข้ให้ได้รับบริการได้อย่างสะดวกและ รวดเร็ว 10) การให้คำแนะนำและเชื่อมอาการคนไข้ เพื่อเตรียมข้อมูลในการดูแล และรักษา

ผลการประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม E_1/E_2 ได้ผลระหว่างฝึกอบรมเฉลี่ย 74.93 และได้คะแนนทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังการฝึกอบรมค่าเฉลี่ย 78.47 ดังนั้นประสิทธิภาพของ สื่อการเรียนการสอน E_1/E_2 เท่ากับ 74.93/78.47 ซึ่งพบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนของผู้เข้า ฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ชุดการสอนภาษาอาหรับนี้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 สอดคล้องกับขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชัยขงค์ พรหมวงส์ (2556) ที่กล่าวถึงการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน แบบกลุ่ม (1:10) (แต่ละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

ด้านความพึงพอใจของผู้เข้าอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล พบว่าด้านเนื้อหาการฝึกอบรมได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับความหมายว่าความพึงพอใจ ของอัญชร มาขำ (2543, น. 29) ที่ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ หมายถึงทัศนคติหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมต่างๆซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้นๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้นๆสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้

ดังนั้นการจัดการอบรมที่เอื้อต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถเป็นประเด็นที่สำคัญที่ควรนำมาพิจารณาในการจัดการศึกษาในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและภาษาที่สำคัญอื่นๆ เช่น ภาษาอาหรับ เพื่อให้โรงพยาบาลสามารถรองรับคนไข้ได้ในทุกกรณี สิ่งสำคัญในการดูแลและให้การพยาบาลคือการสื่อสาร ความเข้าใจและความพร้อมในการดูแล รวมถึงความอดทนที่จะอธิบายการรักษาเพราะจากบุคลิกของชาวอาหรับ เป็นผู้ที่ชอบถามซ้ำๆ เดิมๆ ต้องเข้าใจและต้องอธิบาย มีล่ามเพื่อช่วยในการสื่อสาร และเจ้าหน้าที่ต้องเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของชาวอาหรับเพื่อให้การพยาบาลได้อย่างเข้าใจและบรรลุการรักษา ผ่านล่ามหรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอาหรับได้ เมื่อต้อนรับ / ทักทายผู้ป่วย, ญาติผู้ให้บริการเป็นภาษาอาหรับจะทำให้ประทับใจ เกิดความไว้วางใจ ทำให้ผู้รับบริการให้ความร่วมมือในการรักษาได้ง่าย

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 โรงพยาบาลทั้ง 4 แห่ง ควรนำชุดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาล โดยประเมินผลการอบรมกับผลการปฏิบัติในสถานการณ์จริง

3.1.2 ในการใช้ชุดฝึกอบรม ควรนำวิทยากรที่เชี่ยวชาญด้านภาษาอาหรับ และมีประสบการณ์การให้บริการแก่คนไข้ชาวอาหรับ

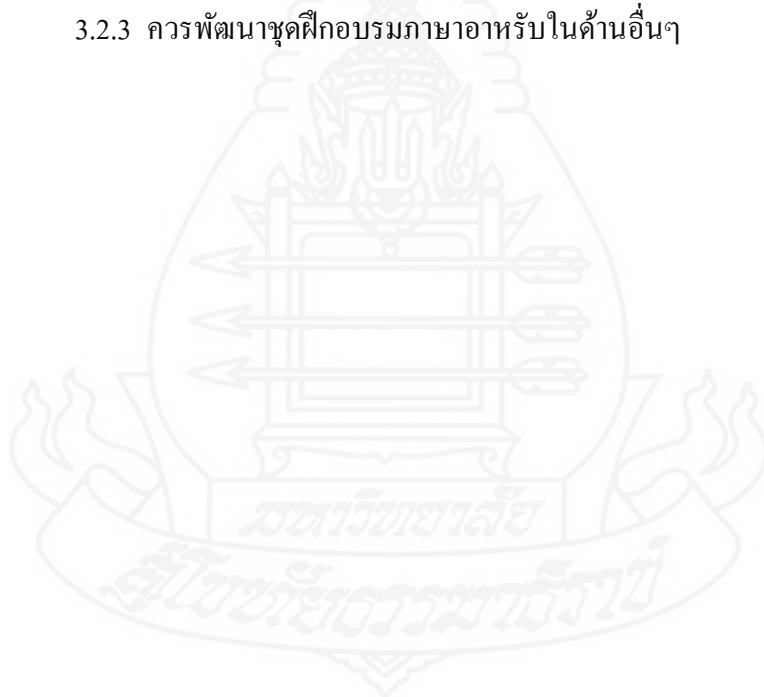
3.1.3 ควรเพิ่มแรงจูงใจให้พยาบาลและเจ้าหน้าที่ ให้มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาสนทนาภาษาอาหรับมากขึ้น เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ปฏิบัติงานและคุณภาพการให้บริการ

3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

3.2.1 ควรศึกษาปัจจัยภายในสถานพยาบาลต่างๆเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาชุดฝึกอบรม การสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร ให้เป็นชุดฝึกอบรมที่เน้นสื่อสิ่งพิมพ์จึงควรมีการวิจัยโดยพัฒนาเป็นสื่อประเภทอื่นๆ โดยเฉพาะสื่ออิเล็กทรอนิกส์

3.2.2 ควรมีการวิจัยในลักษณะของการพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานครเช่นเดียวกัน แต่อาจเน้นในส่วนของสาระร่วมสมัยอื่นๆ

3.2.3 ควรพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอาหรับในด้านอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2533). *เทคโนโลยีการศึกษา ทฤษฎีและการวิจัย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชัยยงค์ พรมวงศ์. (2526). *เทคโนโลยีและการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.
- ณัฐสุดา เมตตาประเสริฐ. (2554, 23 เมษายน). *มารู้จักภาษาอาหรับ*. สืบค้นจาก
(http://sameaf.mfa.go.th/th/country/middle-east/tips_detail.php?ID=841)
- นิพนธ์ สุขปรีดี. (2537). *ชุดฝึกอบรม*. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการ
ฝึกอบรม*. หน่วยที่ 11. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2550, 8 พฤษภาคม). *โรงพยาบาลเอกชนไทยแห่ขอใบรับรอง JCI โรงพยาบาล
เอกชน ระบุนโยบายรัฐชัดเจน*. ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นจาก
(<http://www.manager.co.th/iBizChannel/ViewNews.aspx?NewsID=9500000052356>).
- พิศุทธา อารีราษฎร์. (2549). *การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา*. มหาสารคาม: คณะวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ไพฑูรย์ ไกรพรศักดิ์. (2557). *การศึกษาการท่องเที่ยวที่ผูกโยงกับสุขภาพและการแข่งขันของไทย
เปรียบเทียบกับประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์: การสำรวจนักท่องเที่ยวจากในประเทศ
ไทย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์นโยบายโลกมุสลิม คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพโรจน์ คะเชนทร์. (2554). *บทความสาระวิชาการเรื่องชุดฝึกอบรม*. สืบค้นจาก
<http://kachen.esy.es>.
- เลิศนที ภูมีสุข. (2554). *ศูนย์กลางบริการทางการแพทย์เพื่อชาวตะวันออกกลาง*. นครพนม:
มหาวิทยาลัยนครพนม.
- วัชรวิศา สามาลย์. (2545). *การพัฒนาชุดการฝึกอบรมการวิจัยชั้นเรียน ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา*.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ศิริพรรณ สายหงษ์ และสมประสงค์ วิทย์เกียรติ. (2534). การผลิตและการใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อ
การศึกษานอกระบบ. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาและการใช้สื่อการศึกษา
นอกระบบ*. หน่วยที่14. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์.
- สาริกา คำสุวรรณ และรสขงพร โกมลเสวิน. (2557). *ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวที่ผูกโยงกับ
สุขภาพของประเทศไทยในมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวตะวันตก*. กรุงเทพฯ:
ศูนย์นโยบายโลกมุสลิม คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). *การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน การสร้างแบบฝึก*. ชัยนาท:
ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2528). *เทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าพระนครเหนือ.
- หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (2555, 19 กุมภาพันธ์). *อาหรับเร่งพัฒนาการแพทย์ หวังคนป่วยเลิกใช้
บริการเอเชีย*. *กรุงเทพธุรกิจ*. สืบค้นจาก
http://www.hiso.or.th/health/data/html/shownews.php?news_id=339&names=13
- อรทัย ศักดิ์สูง. (2543). *การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างทฤษฎี แอนดราโกยี (Andragogy)
ของ มัลคอล์ โนลส์ กับวิธีการสอนในหลักสูตรผู้บริหารสถานศึกษาระดับสูง*.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาชัญญา รัตนอุบล. (2542). *เงื่อนไขการเรียนรู้ของผู้ใหญ่และแนวทางการสอนผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อับดุลเลาะ หนุ่มสุข. (ม.ป.ป.). *บทสัมภาษณ์ออนไลน์*. สืบค้นจาก
<http://www.islammore.com/view/264>
- สถาบันอิสลามและอาหรับศึกษา มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. (2556). *เอกสารสรุปผลการ
เรียนรู้เรื่อง: เทคนิคการสอนภาษาอาหรับระดับอุดมศึกษา*. สืบค้นจาก
http://aias-pnu.in.th/images_pnuweb/file_upload/20140529075654_4.pdf
- Fonseca, C. (1999). *The Computer in Costa Rica: A New Door to Educational and Social
Opportunities*. Retrieve from [http://www.microworlds.com/support/logo-philosophy-
costa-rica.html](http://www.microworlds.com/support/logo-philosophy-costa-rica.html)
- Health-Tourism. (ed.) *Thailand: 18 JCI accredited hospitals are listed*. Retrieve from
<https://www.health-tourism.com/jci-accredited-medical-centers>

Knowles, Malcolm S. (1980). *The Modern Practice of Adult Education: From Pedagogy to Andragogy*. New York: Cambridge, The Adult Education Company.

Kozberg, G. &Tempel. (1991). *The Saint Paul Logo Project: An American Experience in Logo Philosophy and Implementation*, LCSII, pp. 22 – 47.

Malcolm Shepherd Knowles. 1913 – 1997. (<http://www.slideshare.net/elearningindustry/the-adult-learning-theory-andragogy-of-malcolm-knowles>.)

Pareek, Udai and Roa T. Venkateswera. (1980). *Training of Education Managers: A draft Handbook for Trainers in Planning and Management of Education*. Unesco, Bangkok: Thailand

Siam Intelligence. (2555, 1 มีนาคม). โรงพยาบาลกรุงเทพกับประสบการณ์ทำธุรกิจในโลกอาหรับ. *Siam Intelligence*. สืบค้นจาก <http://www.siamintelligence.com/bangkok-hospital-arab-business-experience/>

Wipa Pinkaew. (2556, 7 เมษายน). โรงพยาบาลกรุงเทพ รุกขยายฐานลูกค้าชาวอาหรับ. *Voicetv*. สืบค้นจาก <http://news.voicetv.co.th/thailand/67180.html>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรบการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร”

1. ดร. ทรงศักดิ์ หมดสะและ

สถานที่ทำงาน สาขาภาษาอาหรับ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วุฒิการศึกษา Ph.D. (Arabic Language and Linguistics),
The English and Foreign Languages University, India

ประสบการณ์หรือความชำนาญ ภาษาอาหรับ

2. ดร. ยามีละห์ โตะแม

สถานที่ทำงาน สาขาวิชาการสอนอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

วุฒิการศึกษา Ph.D.(Islamic Civilization),
ศศ.ม. (อิสลามศึกษา),
ศศ.บ. (อิสลามศึกษา)

ประสบการณ์หรือความชำนาญ อิสลามศึกษา การสอน

3. อาจารย์วรพงษ์ เจริญวงศ์

สถานที่ทำงาน สาขาวิชาอิสลามศึกษาเพื่อการพัฒนา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

วุฒิการศึกษา MA (Civilization Studies),
ศศ.บ. (อิสลามศึกษา) เกียรตินิยมอันดับ 1

ประสบการณ์หรือความชำนาญ อิสลามศึกษา ภาษาอาหรับ ระเบียบวิธีวิจัย

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการ

แบบสอบถาม

เรื่อง สภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงาน
โรงพยาบาลเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร
คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยในการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ แขนงวิชาการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย วิชาเอกบริหารการศึกษา
นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ
เรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน ในเขต
กรุงเทพมหานคร โดยมุ่งเน้นการศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษา
อาหรับ ที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหรับกับผู้ป่วย
หรือลูกค้ำชาวต่างชาติ โดยเฉพาะในการซักประวัติของผู้ป่วย และการให้คำแนะนำด้านสุขภาพ

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 สภาพความรู้ทักษะภาษาอาหรับของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

ส่วนที่ 3 ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษา
อาหรับกับผู้ป่วย หรือลูกค้ำชาวต่างชาติ และการให้คำแนะนำด้านสุขภาพ

ส่วนที่ 4 ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ

ส่วนที่ 5 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

โปรดตอบแบบสอบถามตามที่ท่านเห็นว่าสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่ท่านพบจริง
ในการปฏิบัติงานมากที่สุด โดยผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามไปประมวลผล
และวิเคราะห์เพื่อการศึกษาของผู้วิจัย และเป็นประโยชน์ต่อการสำรวจสภาพปัญหาและ
ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน ใน
เขตกรุงเทพมหานคร เพื่อใช้เป็นแนวทางการพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับต่อไป
ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน มา ณ โอกาสนี้

นางวัชรีย์ เต็ดดวง

แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในกลุ่มพยาบาลและ
พนักงานโรงพยาบาลเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างหน้าข้อความที่ตรงตามความเป็นจริงเกี่ยวกับ
ตัวท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. เพศ

ชาย หญิง

2. ตำแหน่ง

พยาบาล พนักงาน

3. จำนวนปีที่ท่านทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน

น้อยกว่า 1 ปี 1-5 ปี 6-10 ปี 11-15 ปี มากกว่า 15 ปี

4. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

ปริญญาตรี
 สูงกว่าปริญญาตรี

5. จำนวนผู้ป่วยชาวต่างชาติที่ท่านให้บริการด้านการปรึกษาด้านสุขภาพ ในสถานพยาบาล ต่อวัน

0 - 5 ราย
 6 - 10 ราย
 11 - 15 ราย
 มากกว่า 15 ราย

6. กลุ่มลูกค้าชาวต่างชาติของท่านจัดอยู่ในกลุ่มใด

ชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร (native speakers of English) เช่น
ชาวอเมริกัน อังกฤษ หรือ ออสเตรเลีย เป็นต้น
 ชาวต่างชาติที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร (native speakers of
English) เช่น ชาวเอเชีย ชาวตะวันออกกลาง

7. ท่านมีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับมาก่อนหรือไม่

มี ไม่มี

8. ระยะเวลาที่ท่านเคยศึกษาภาษาอาหรับมาก่อน

1-6 เดือน 1-2 ปี ไม่เคยเรียน

9. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาภาษาอาหรับเพิ่มเติมหรือไม่

กำลังศึกษาเพิ่มเติม ไม่ได้ศึกษาภาษาเพิ่มเติม

ส่วนที่ 2 สภาพความรู้ทักษะภาษาอาหรับของพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชน

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / และเติมข้อมูลลงในช่องคำตอบที่สอดคล้องกับปัญหา
การฟังภาษาอาหรับของท่าน

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

พื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับ	5	4	3	2	1
1. ท่านมีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอาหรับในระดับใด					
2. ท่านคิดว่าทักษะการฟังภาษาอาหรับของท่านอยู่ในระดับใด					
3. ท่านคิดว่าทักษะการพูดภาษาอาหรับของท่านอยู่ในระดับใด					
4. ท่านคิดว่าทักษะการสื่อสารภาษาอาหรับ (การพูดและการฟัง) ของท่านเพียงพอต่อการปฏิบัติงานมากเพียงใด					
5. ท่านสามารถใช้คำทักทายภาษาอาหรับหรือไม่					
6. ท่านสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอาหรับเกี่ยวกับอวัยวะร่างกายหรือไม่					
7. ท่านรู้จักคำศัพท์ภาษาอาหรับเกี่ยวกับชื่อโรคหรือไม่					
8. ท่านสามารถซักอาการเจ็บป่วยของคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					

ส่วนที่ 3 ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในการสื่อสารภาษาอาหรับ เพื่อให้คำแนะนำด้านสุขภาพกับผู้ป่วยชาวอาหรับ

ปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับ	5	4	3	2	1
1. ท่านมีปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ป่วยพูด หรือต้องการสื่อสารได้					
2. ท่านมีปัญหาในการซักประวัติผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากไม่ทราบว่าจะตั้งคำถามอย่างไร					
3. ท่านมีปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากไม่สามารถพูดโต้ตอบเป็นภาษาอาหรับได้					

ปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับ	5	4	3	2	1
4. ท่านมีปัญหาในการให้บริการและให้คำแนะนำด้านสุขภาพแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ เนื่องจากผู้ป่วยไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูดหรือต้องการสื่อสาร					
5. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอาหรับเนื่องจากข้อจำกัดในด้านคำศัพท์ เช่น รู้ศัพท์น้อย หรือไม่เข้าใจคำศัพท์ ที่ผู้ป่วยใช้					
6. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอาหรับเนื่องจากการออกเสียงของคำศัพท์ของผู้พูด					
7. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอาหรับเนื่องจากสำเนียงของผู้พูด					
8. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอาหรับเนื่องจากผู้พูดๆ เร็ว จับใจความไม่ทัน					
9. ท่านมีปัญหาในการสื่อสารภาษาอาหรับเนื่องจากขาดความรู้ในด้านการสนทนาภาษาอาหรับ					
10. ท่านมีปัญหาในการนัดหมายกับคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
11. ท่านมีปัญหาในการบอกทางไปแผนกต่างๆกับคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
12. ท่านมีปัญหาในการเปิดแฟ้มลงทะเบียนคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
13. ท่านมีปัญหาในการซักประวัติคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
14. ท่านมีปัญหาในการให้คำแนะนำแก่คนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
15. ท่านมีปัญหาในการให้คำแนะนำข้อมูลสุขภาพกับคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
16. ท่านมีปัญหาในการบอกข้อควรปฏิบัติกับคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					
17. ท่านมีปัญหาในการแนะนำการใช้จ่ายและเวชภัณฑ์กับคนไข้ชาวอาหรับหรือไม่					

ส่วนที่ 4 ความต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับ เพื่อใช้ในการให้บริการด้านสุขภาพ ใน
สถานพยาบาลแก่ผู้ป่วยชาวอาหรับ

ความต้องการเรียนรู้ภาษาอาหรับ	5	4	3	2	1
1. ท่านมีความต้องการใช้ภาษาอาหรับในสถานพยาบาลในระดับใด					
2. ท่านต้องการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพเบื้องต้นในระดับใด					
3. ท่านต้องการเรียนรู้การสนทนาภาษาอาหรับในระดับใด					
4. ท่านต้องการเรียนรู้ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมของชาวอาหรับในระดับใด					

ส่วนที่ 5 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1. ท่านประสบปัญหาในการฟังอย่างไรมากที่สุด

.....

.....

.....

2. ท่านประสบปัญหาในการพูดอย่างไรมากที่สุด

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
(ก่อนเรียน – หลังเรียน)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ก่อน- หลังเรียน)
 มาตรการเรียนรู้ ชุดฝึกอบรวมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
 ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร
 ปีการศึกษา 2557
 ณ. โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด กรุงเทพฯ

คำแนะนำของผู้เข้าสอบ

1. ห้ามเปิดแบบทดสอบก่อนได้รับอนุญาต
2. ข้อสอบฉบับนี้มี 1 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ
 ก่อนทำอ่านคำสั่งให้ละเอียด เลือกคำตอบที่สุดเพียงข้อเดียว และทำเครื่องหมาย X
 ลงในช่อง ก ข ค ง ถ้าต้องการเปลี่ยนคำตอบให้ทำเครื่องหมาย = ทับแล้วนำ
 เครื่องหมาย X ลงในช่องใหม่ ตัวอย่าง

ข้อ	ก. A	ข. B	ค. C	ง. D
111	X		~~X~~	

3. เขียนชื่อ –นามสกุล ด้วยตัวบรรจง ให้ถูกต้องชัดเจน
4. โปรดอย่าเขียน หรือทำเครื่องหมายใดๆ ลงในกระดาษข้อสอบ
5. เมื่อทำแบบทดสอบเสร็จแล้วให้ส่งกระดาษคำตอบพร้อมข้อสอบแก่กรรมการกำกับการสอบ
6. ห้ามคัดลอกหรือนำกระดาษออกนอกห้องสอบ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ก่อน-หลังเรียน)

<p>1. ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการในกี่ประเทศ?</p> <p>ก. 12 ประเทศ ข. 18 ประเทศ ค. 20 ประเทศ ง. 22 ประเทศ</p> <p>2. ข้อใดเป็นสิ่งที่ชาวอาหรับถือว่าไม่สุภาพ?</p> <p>ก. ผู้หญิงสวมกางเกงขาสั้น ข. ชายชมภรรยาคนไข้อาหรับว่าเธอสวย ค. การกล่าวทักทายต่างเพศ ง. การก้มหน้าในขณะที่สนทนา</p>	<p>8. “เฟน” แปลว่า..?</p> <p>ก. อะไร ข. อย่างไร ค. ที่ไหน ง. เท่าไหร่</p> <p>9. “ฉันไม่เข้าใจ” พูดว่า..?</p> <p>ก. อนา มา อะอริฟ ข. มุชฮาซา ค. อนามุช ฟาอิม ง. ลา ติลอับ</p> <p>10. “แฟ้มของฉัน” ใช้คำว่า..?</p> <p>ก. มลัฟฟีก ข. มลัฟฟีค ค. มลัฟฟี ง. มลัฟฟาฮา</p>
<p>3. “อินตา” แปลว่า..?</p> <p>ก. คุณ ข. เขา ค. ฉัน ง. เรา</p> <p>4. “อิดฟัฎฎอล” มีความหมายว่า..?</p> <p>ก. เชิญค่ะ ข. พอแล้ว ค. ไม่ได้ ง. สักครู</p> <p>5. “อาซิฟ” ใช้พูดเมื่อใด?</p> <p>ก. ดีใจ ข. เสียใจ ค. ขอความกรุณา ง. ปลอบใจ</p>	<p>11. “กิสม์ อัตตัศจีล” คือแผนกอะไร?</p> <p>ก. ประชาสัมพันธ์ ข. พยาบาล ค. เวชระเบียน ง. การเงิน</p> <p>12. “กิสม์ อีสติอูลามาต” คือแผนกอะไร?</p> <p>ก. ประชาสัมพันธ์ ข. พยาบาล ค. เวชระเบียน ง. การเงิน</p>
<p>6. “มอัสสลามะห์” ใช้ในสถานการณ์ใด?</p> <p>ก. ตอนพบเจอ ข. ตอนบอกลา ค. ตอนแนะนำตัว ง. ตอนค้า</p> <p>7. ฉันเป็น”พยาบาล”คือคำใด?</p> <p>ก. มุรรวีเราะหะหุ ข. คอบีบ ค. มุตรญีม ง. มุคิร</p>	<p>13. “อิซาบาด”คือแผนกอะไร?</p> <p>ก. ประชาสัมพันธ์ ข. พยาบาล ค. เวชระเบียน ง. การเงิน</p> <p>14. “ตะฮ์คิดี มาอิด” หมายถึงอะไร?</p> <p>ก. ทำนัด ข. ยกเลิกนัด ค. เบิกยา ง. จ่ายเงิน</p>

<p>15. “ใบรับรองแพทย์” คือข้อใด?</p> <p>ก. นະติจะห์ ข. ซาฮาคะห์ ติบบียะห์ ค. อาชีอะห์ ง. กัซฟีติบบี</p>	<p>23. “ฟาตุรอ”คืออะไร?</p> <p>ก. ใบตรวจ ข. ใบเสร็จ ค. ใบราคา ง. ใบภาษี</p>
<p>16. “ข้างขวา” ใช้คำว่า...?</p> <p>ก. ยามีน ข. ยาซาร์ ค. โฟก ง. ตะฮ์ต</p>	<p>24. “นุชซาอา” แปลว่าอะไร?</p> <p>ก. ครึ่งชั่วโมง ข. หนึ่งชั่วโมง ค. 2 ชั่วโมง ง. 15 นาที</p>
<p>17. “ข้างบน” ใช้คำว่า...?</p> <p>ก. ยามีน ข. ยาซาร์ ค. โฟก ง. ตะฮ์ต</p>	<p>25. “รูบอซาอา” แปลว่าอะไร?</p> <p>ก. ครึ่งชั่วโมง ข. หนึ่งชั่วโมง ค. 2 ชั่วโมง ง. 15 นาที</p>
<p>18. ลิฟท์อยู่ด้านหน้าค่ะ คำว่า“ลิฟท์”เรียกว่า?</p> <p>ก. ซุลลัม ข. มิสอัค ค. ตอริก ง. มะฮัล</p>	<p>26. “หนังสือเดินทาง” เรียกว่า...?</p> <p>ก. จาวาสอซซาฟร์ ข. อัลอุมร์ ค. อัลจินซียา ง. อาชีบ</p>
<p>19. อยู่ใกล้กับบันไดค่ะ คำว่า“บันได”เรียกว่า?</p> <p>ก. ซุลลัม ข. มิสอัค ค. ตอริก ง. มะฮัล</p>	<p>27. “สัญชาติ” เรียกว่า...?</p> <p>ก. จาวาสอซซาฟร์ ข. อัลอุมร์ ค. อัลจินซียา ง. อาชีบ</p>
<p>20. “มัดอัม” หมายถึงอะไร?</p> <p>ก. ห้องน้ำ ข. ห้องอาหาร ค. ห้องตรวจ ง. ห้องเอ็กซ์เรย์</p>	<p>28. “สถานภาพโสด” เรียกว่า...?</p> <p>ก. จาวาสอซซาฟร์ ข. อัลอุมร์ ค. อัลจินซียา ง. อาชีบ</p>
<p>21.เลข“เจ็ด” เรียกว่า...?</p> <p>ก. ซิตตา ข. ซับฮา ค. ซามานยา ง. ติชฮา</p>	<p>29. “โยมอัลอิชเนน” คือวัน...?</p> <p>ก. วันจันทร์ ข. วันอังคาร ค. วันพุธ ง. วันพฤหัสบดี</p>
<p>22. เลข 9 คือข้อใด?</p> <p>ก. ซิตตา ข. ซับฮา ค. ซามานยา ง. ติชฮา</p>	<p>30. “โยมอัลคอมีส” คือวัน...?</p> <p>ก. วันจันทร์ ข. วันอังคาร ค. วันพุธ ง. วันพฤหัสบดี</p>

ใบเฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ก่อน-หลังเรียน)
 ตารางการเรียนรู้ ชุดฝึกอบรบการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
 ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ใบที่ 1

ข้อ	เฉลย
1	ง
2	ข
3	ก
4	ก
5	ข
6	ข
7	ก
8	ค
9	ค
10	ค

ข้อ	เฉลย
11	ค
12	ก
13	ง
14	ก
15	ข
16	ก
17	ค
18	ข
19	ก
20	ข

ข้อ	เฉลย
21	ข
22	ง
23	ข
24	ก
25	ง
26	ก
27	ค
28	ง
29	ก
30	ง

ใบเฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ก่อน-หลังเรียน)
สาระการเรียนรู้ ชุดฝึกอบรบการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ใบที่ 2

ข้อ	เฉลย	ข้อ	เฉลย
31	ง	41	ง
32	ก	42	ก
33	ค	43	ง
34	ข	44	ค
35	ง	45	ค
36	ข	46	ค
37	ก	47	ข
38	ค	48	ข
39	ก	49	ก
40	ก	50	ค

คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ก่อน-หลังเรียน)

ข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน

ลำดับที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	28	70
2	18	72
3	18	80
4	30	70
5	20	70
6	20	70
7	10	72
8	20	72
9	30	90
10	8	66
11	20	80
12	20	80
13	30	80
14	18	86
15	20	70
16	12	74
17	10	90
18	20	92
19	16	92
20	40	98
21	12	96
22	12	76
23	10	74
24	20	66

คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (ก่อน-หลังเรียน)

ข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน

ลำดับที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน
25	20	88
26	24	66
27	20	80
28	18	72
29	10	84
30	10	78

ภาคผนวก ง
แบบประเมินความพึงพอใจ

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล

โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด

อาทิตย์ที่ 26 ตุลาคม 2557 เวลา 09:00 - 12:00 น.

ณ 2509 ซอยพัฒนาการ 49 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร

คำอธิบาย แบบประเมินฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ขอให้ผู้ตอบแบบประเมินตอบให้ครบทั้ง 3 ตอน เพื่อให้การดำเนินโครงการเป็นไปตามวัตถุประสงค์และเพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ต่อไป

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความ

1. เพศ หญิง ชาย

2. สังกัด คณะ/หน่วยงาน .....

ตอนที่ 2 ระดับความพึงพอใจ / ความรู้ความเข้าใจ / การนำไปใช้ ต่อการเข้าร่วมโครงการ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจ / ความรู้ความเข้าใจ / การนำไปใช้ของท่านเพียงระดับเดียว

ประเด็นความคิดเห็น	ระดับความพึงพอใจ / ความรู้ความเข้าใจ / การนำความรู้ไปใช้				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านวิทยากร					
1. ความเหมาะสมด้านเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายของการอบรม					
2. ความรู้ของผู้อภิปราย/ผู้บรรยาย					
3. การเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมอบรมแสดงความคิดเห็น					
4. การตอบข้อซักถาม ตรงประเด็น เข้าใจง่าย					
5. ความเหมาะสมของเวลาในการอภิปราย/ตอบคำถาม					
6. ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของท่านแค่ไหน					

ประเด็นความคิดเห็น	ระดับความพึงพอใจ / ความรู้ความเข้าใจ / การนำความรู้ไปใช้				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านความรู้ความเข้าใจ					
1. ความยากง่ายของบทสนทนามีความเหมาะสม					
2. เนื้อหาการฝึกอบรม					
3. ระยะเวลาในการอบรมมีความเหมาะสม					
4. การประชาสัมพันธ์การจัดอบรม					
ด้านการนำความรู้ไปใช้					
1. สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้					
2. สามารถนำความรู้ไปเผยแพร่/ถ่ายทอดได้					
3. สามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้					
4. มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

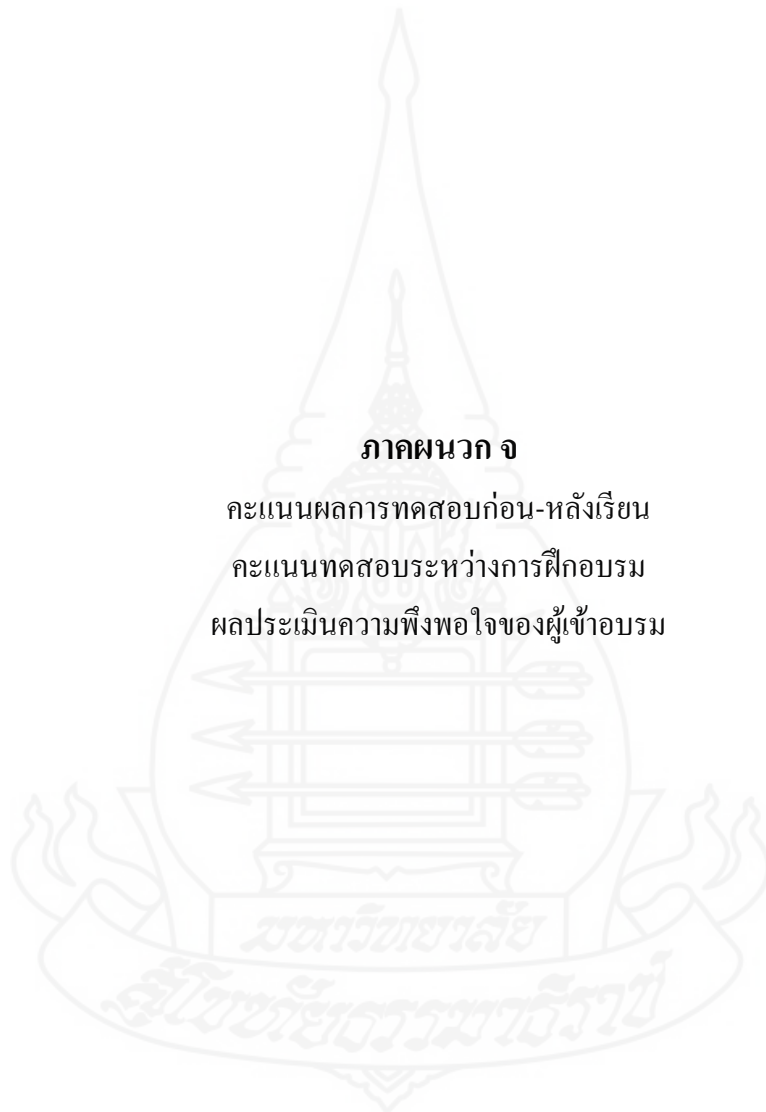
ในการอบรมครั้งต่อไปท่านต้องการให้จัดอบรม/ในหัวข้อใด.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก จ

คะแนนผลการทดสอบก่อน-หลังเรียน
คะแนนทดสอบระหว่างการฝึกอบรม
ผลประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าอบรม

ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ผู้เข้าฝึกอบรมคนที่	คะแนนทดสอบก่อนฝึกอบรม 100 คะแนน 50 ข้อ	คะแนนทดสอบหลังฝึกอบรม 100 คะแนน 50 ข้อ
1	28	70
2	18	72
3	18	80
4	30	70
5	20	70
6	20	70
7	10	72
8	20	72
9	30	90
10	8	66
11	20	80
12	20	80
13	30	80
14	18	86
15	20	70
16	12	74
17	10	90
18	20	92
19	16	92
20	40	98
21	12	96
22	12	76
23	10	74
24	20	66
25	20	88

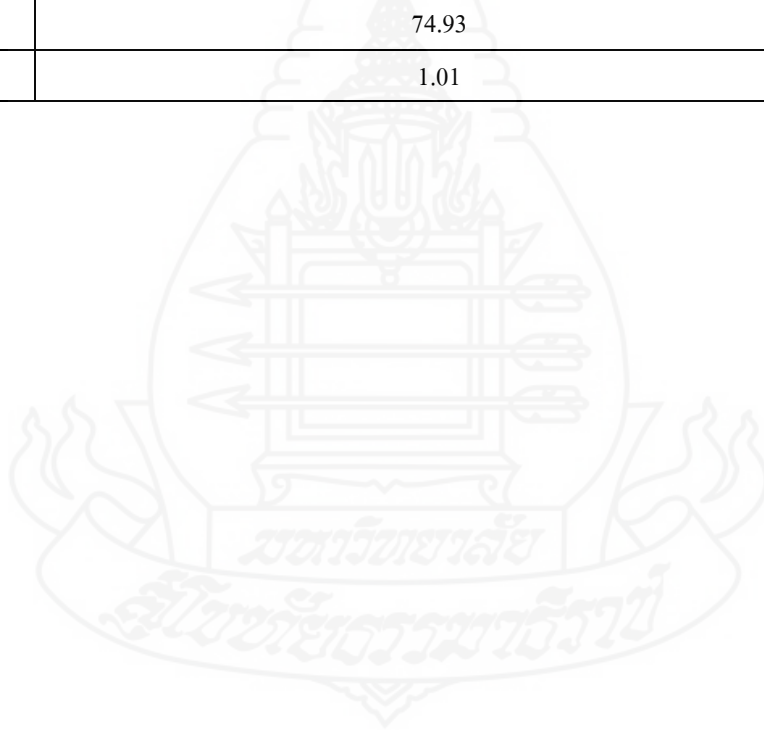
ผู้เข้าฝึกอบรมคนที่	คะแนนทดสอบก่อนฝึกอบรม 100 คะแนน 50 ข้อ	คะแนนทดสอบหลังฝึกอบรม 100 คะแนน 50 ข้อ
26	24	66
27	20	80
28	18	72
29	10	84
30	10	78
ΣX	564	2534
$\bar{X}$	18.80	78.47
ร้อยละ	18.80	78.47
SD	7.44	9.38

ผลคะแนนทดสอบระหว่างฝึกรวม

ผู้เข้า ฝึกรวมคน ที่	คะแนนทดสอบระหว่างฝึกรวม										ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	บทที่ 9	บทที่ 10	
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	
1	6	8	8	6	8	6	6	6	10	6	74.93 / 78.47
2	8	8	8	6	8	6	8	8	6	6	
3	8	8	8	6	8	10	10	6	8	6	
4	8	8	8	6	8	8	8	8	10	10	
5	6	6	8	6	8	10	6	8	8	6	
6	6	8	8	6	8	8	8	6	8	6	
7	6	8	8	6	8	6	6	8	8	6	
8	8	8	8	6	8	8	10	6	8	8	
9	10	8	8	6	8	10	8	6	10	8	
10	6	8	8	6	10	6	6	6	10	8	
11	6	6	6	6	8	8	10	8	10	8	
12	6	6	8	8	8	10	8	8	10	10	
13	6	8	8	6	8	10	6	8	6	10	
14	6	8	8	6	8	8	10	6	6	10	
15	6	8	8	6	10	10	6	6	6	10	
16	6	8	6	6	10	8	10	6	6	6	
17	6	6	6	6	10	6	6	6	6	8	
18	6	6	8	6	8	10	8	6	6	10	
19	6	6	6	6	8	8	10	6	6	6	
20	10	8	8	10	8	6	6	8	10	8	
21	8	8	6	8	8	10	8	6	8	10	
22	8	8	8	8	8	8	10	6	10	8	
23	6	8	6	8	8	10	6	6	8	10	
24	6	8	6	6	8	6	8	6	10	8	
25	6	8	6	6	8	8	10	6	8	6	

ผู้เข้า ฝึกอบรมคน ที่	คะแนนทดสอบระหว่างฝึกอบรม										ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	บทที่ 9	บทที่ 10	
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	
26	6	8	6	6	8	10	6	6	6	10	74.93 / 78.47 (ต่อ)
27	8	6	8	6	8	8	8	6	6	8	
28	6	6	8	6	8	6	10	6	8	10	
29	6	6	6	6	8	10	6	8	10	10	
30	6	6	6	6	8	10	8	8	8	8	
ΣX	202	220	218	192	248	248	236	200	240	244	
$\bar{X}$	6.73	7.33	7.27	6.40	8.27	8.27	7.87	6.67	8.00	8.13	
ร้อยละ	74.93										
SD	1.01										

ผลประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับ
พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล
โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด
อาทิตย์ที่ 26 ตุลาคม 2557 เวลา 09:00 - 12:00 น.
ณ 2509 ซอยพัฒนาการ 49 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 1 เพศของผู้ตอบแบบประเมิน

เพศ	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
ชาย	13	43.33
หญิง	17	56.67
รวม	30	100.0

จากตารางที่ 1 จำนวนผู้ตอบแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลทั้งหมด 30 คน พบว่า ผู้ตอบแบบประเมินส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 56.67 ส่วนเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 43.33

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปรผลระดับความพึงพอใจ

รายการประเมิน	ค่าสถิติและการแปรผล			
	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	SD	แปรผล
ด้านวิทยากร				
1. ความเหมาะสมด้านเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายของการอบรม	4.71	94.2	0.63	มากที่สุด
2. ความรู้ของผู้อภิปราย/ผู้บรรยาย	4.66	93.2	0.60	มากที่สุด
3. การเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมอบรมแสดงความคิดเห็น	4.16	83.2	0.57	มาก
4. การตอบข้อซักถาม ตรงประเด็น เข้าใจง่าย	4.34	86.8	0.70	มากที่สุด
5. ความเหมาะสมของเวลาในการอภิปราย/ตอบคำถาม	4.13	82.6	0.79	มาก
6. ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน	4.66	93.2	0.54	มากที่สุด
ผลรวมรายด้านวิทยากร	4.44	88.87	0.64	มากที่สุด

รายการประเมิน	ค่าสถิติและการแปรผล			
	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	SD	แปรผล
ด้านความรู้ความเข้าใจที่ได้รับ				
1. ความง่ายของบทสนทนาที่มีความเหมาะสม	4.37	87.4	0.70	มากที่สุด
2. เนื้อหาการฝึกอบรม	4.31	86.2	0.82	มากที่สุด
3. ระยะเวลาในการอบรมมีความเหมาะสม	4.56	91.20	0.66	มากที่สุด
4. การประชาสัมพันธ์การจัดอบรม	4.60	92.00	0.49	มากที่สุด
ผลรวมรายด้านความรู้ความเข้าใจที่ได้รับ	4.46	89.2	0.67	มากที่สุด
ด้านการนำความรู้ไปใช้				
1. สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้	4.26	85.20	0.61	มากที่สุด
2. สามารถนำความรู้ไปเผยแพร่/ถ่ายทอดได้	4.52	86.40	0.59	มากที่สุด
3. สามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้	4.47	89.40	0.73	มากที่สุด
4. มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้	4.34	86.80	0.71	มากที่สุด
ผลรวมรายด้านการนำความรู้ไปใช้	4.40	86.95	0.66	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า ความพึงพอใจของผู้เข้าอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาล จากผู้ตอบแบบประเมิน จำนวน 30 คน ในภาพรวม พบว่าด้านสถานที่ ระยะเวลา อาหาร และการประชาสัมพันธ์มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.46$) รองลงมา ได้แก่ ด้านวิทยากร ($\bar{X}=4.44$) และ ด้านการนำความรู้ไปใช้ ($\bar{X}=4.40$) ตามลำดับ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

จากผลการประเมินความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ปรากฏผลดังนี้

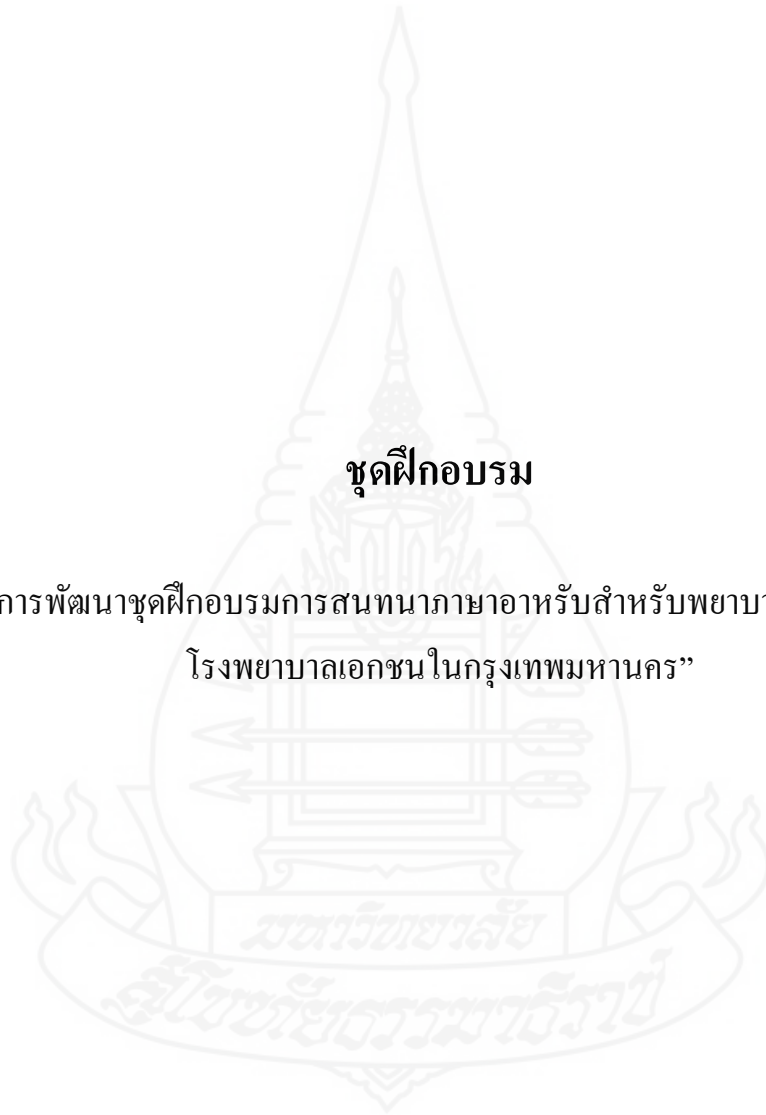
- ควรเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมอบรมแสดงความคิดเห็นในการจัดหัวข้อการอบรมครั้งต่อไป
- ควรจะเพิ่มระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมในชั้นเรียนและการจัดอบรม
- ควรจัดอบรมการสนทนาภาษาอาหรับในโรงพยาบาล ปีละ 1-2 ครั้ง

ภาคผนวก จ
ชุดฝึกอบรม

ชุดฝึกอบรม

เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร”

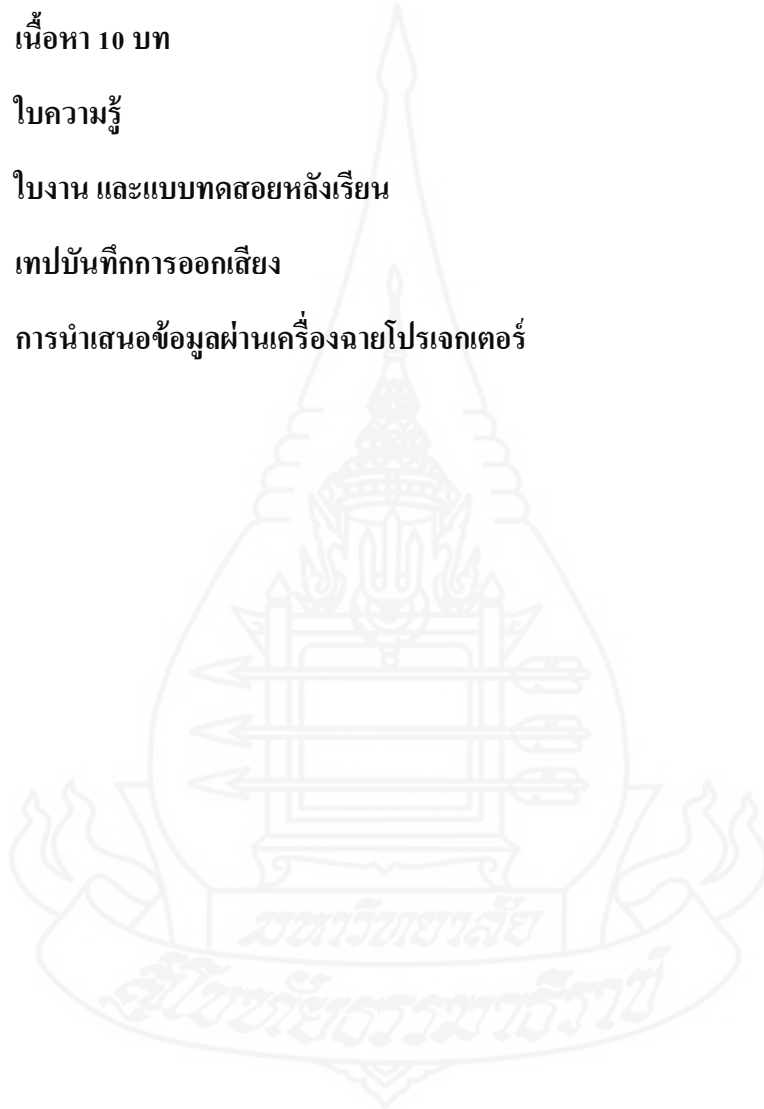

คำอธิบาย

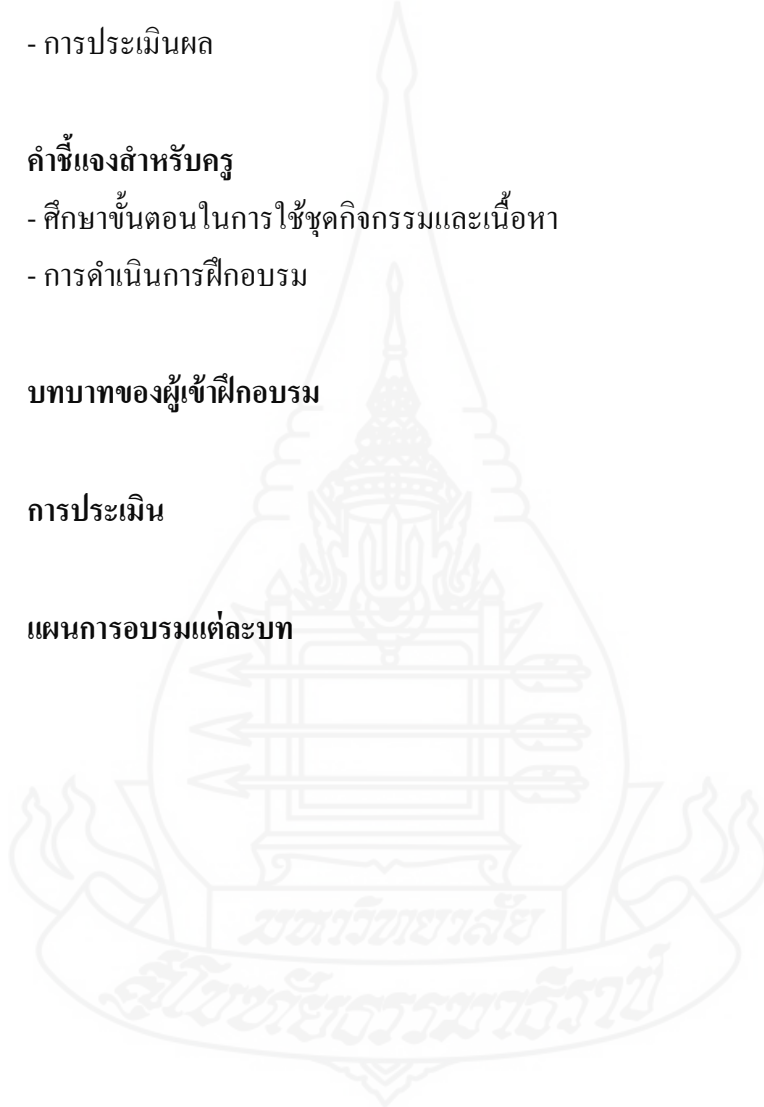
ชุดอบรมประกอบด้วย

1. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
2. เนื้อหา 10 บท
3. ใบความรู้
4. ใบงาน และแบบทดสอบหลังเรียน
5. เทปบันทึกการออกเสียง
6. การนำเสนอข้อมูลผ่านเครื่องฉายโปรเจกเตอร์

ชุดฝึกอบรม

1. ขั้นตอนการฝึกอบรม
  - ชั้นเตรียมการสอน
  - ชั้นดำเนินการกิจกรรมการเรียนการสอน
  - การประเมินผล
2. คำชี้แจงสำหรับครู
  - ศึกษาขั้นตอนในการใช้ชุดกิจกรรมและเนื้อหา
  - การดำเนินการฝึกอบรม
3. บทบาทของผู้เข้าฝึกอบรม
4. การประเมิน
5. แผนการอบรมแต่ละบท

**ชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงาน
ในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร**

ระยะเวลาในฝึกอบรม

30 ชั่วโมง

พื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานด้านภาษาอาหรับมาก่อน

ผลการเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

1. เข้าใจภาษาอาหรับพื้นฐาน และใช้ภาษาอาหรับในงานบริการ
2. มีทักษะในการฟัง และพูด
3. เข้าใจสภาพสังคม และพื้นฐานวัฒนธรรมของชาวอาหรับ

ระยะเวลาเรียน

ฝึกอบรมสัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 ชั่วโมง

คิดเป็นระยะเวลา ฝึกอบรม 10 สัปดาห์

รวม 30 ชั่วโมง

**เนื้อหาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนใน
กรุงเทพมหานคร**

ประกอบด้วย เนื้อหา 10 บทเรียน ดังนี้

- 1) มารยาท วัฒนธรรมและการออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ
- 2) การทักทายและประโยคที่ใช้บ่อย
- 3) อวัยวะร่างกาย
- 4) ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย
- 5) แผนกต่างๆในโรงพยาบาล
- 6) การบอกทาง
- 7) ตัวเลขและการบอกเวลา
- 8) การลงทะเบียนและนัดหมาย

- 9) การชักประวัติเบื้องต้น
- 10) การให้คำแนะนำและเชื่อมอาการคนไข้

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. ผู้เข้าฝึกอบรมเข้าใจภาษาอาหรับพื้นฐาน และใช้ภาษาอาหรับในงานบริการ
2. ผู้เข้าฝึกอบรมเข้าใจมารยาทและวัฒนธรรมของชาวอาหรับ
3. ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถทักทายและสื่อสารเบื้องต้นกับคนไข้อาหรับได้
4. ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถชักประวัติเบื้องต้นกับคนไข้อาหรับได้
5. ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถให้คำแนะนำเบื้องต้นกับคนไข้อาหรับได้
6. ผู้เข้าฝึกอบรมทำการนัดหมายกับคนไข้อาหรับได้

สำหรับการใช้แผนการอบรมประกอบการเรียนการสอน

การจัดทำแผนการอบรมเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ประกอบไปด้วย

1. สาระสำคัญ
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. สาระการเรียนรู้

แผนการฝึกอบรมนี้ใช้ระยะเวลา 30 ชั่วโมง อบรมสัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 ชั่วโมง คิดเป็นระยะเวลาอบรมทั้งหมด 10 สัปดาห์

การใช้แผนการอบรม

1. ชั้นเตรียมการสอน

1.1 ศึกษาโครงสร้าง สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้

1.2 ศึกษาแผนการสอน เนื้อหาและกิจกรรม

1.3 ตรวจสอบเอกสารประกอบแผนการสอนและอุปกรณ์ในการเรียนการสอนให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ตัวอย่างสม่ำเสมอ

2. ชั้นดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนควรดำเนินไปตามแผนการเรียนที่กำหนดซึ่งมีจำนวน 10 แผนตามลำดับ การสอนนี้จัดขึ้นเพื่อเน้นทักษะการฟังและการพูดภาษาอาหรับ ผู้สอนจะต้องทบทวนบทเรียนและตรวจสอบการฝึกของผู้เรียนที่ได้เรียนในคาบเรียนที่ผ่านมาทุกครั้ง และประเมินผลทักษะระหว่างเรียน เพื่อให้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

3. การประเมินผล

3.1 การประเมินผล เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบขอบเขตเนื้อหาที่ทำการประเมิน

3.2 การประเมินในแต่ละครั้งของการเรียนการสอน ผู้สอนควรเตรียมคำถามเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละครั้ง เพื่อประเมินความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหาการเรียนการสอน ประเมินผลด้วยแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอาหรับ

1. คำชี้แจงเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

แผนการสอนนี้สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร จะแบ่งการประเมินออกเป็น 4 ส่วน คือ

1. การทดสอบก่อนเรียน ทำการทดสอบพื้นฐานความรู้การสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร และจัดบันทึกระดับคะแนน
2. การทดสอบระหว่างการฝึกอบรม เป็นการทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอนจบในแต่ละบท เพื่อประเมินพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เข้าฝึกอบรม
3. การทดสอบหลังเรียน ทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอนครบทุกแผนจัดการเรียนรู้ โดยประเมินผลการทดสอบทักษะการสนทนาภาษาอาหรับและทำการรวมคะแนนที่สะสมไว้ทั้งหมด

การใช้แบบสำรวจความพึงพอใจเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนคาบเรียนสุดท้ายของบทที่ 10 ผู้สอนสำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อชุดฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร โดยให้ผู้เรียนตอบแบบสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียน

2. คำชี้แจงสำหรับครู

- ศึกษาขั้นตอนในการใช้ชุดกิจกรรมนี้ให้เข้าใจ และแบ่งเวลาเรียนอย่างเหมาะสม
- ชุดฝึกอบรมนี้ “การสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ประกอบด้วย เนื้อหา 10 บทเรียน ดังนี้
- 1) มารยาท วัฒนธรรมและการออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ
  - 2) การทักทายและประโยคที่ใช้บ่อย
  - 3) แผนกต่างๆในโรงพยาบาล
  - 4) การบอกทาง
  - 5) ตัวเลขและการบอกเวลา
  - 6) การลงทะเบียนและนัดหมาย
  - 7) อวัยวะร่างกาย
  - 8) ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย
  - 9) การช้กประวัติเบื้องต้น
  - 10) การให้คำแนะนำและเยี่ยมอาการคนไข้

- การดำเนินการฝึกอบรม

1. ครุณาเข้าสู่บทเรียนและแจ้งจุดประสงค์ในการเรียน
2. ครูอธิบายวิธีการใช้ชุดฝึกอบรมให้ผู้ฝึกอบรมเข้าใจ และเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับวิธีการฝึกอบรม ขั้นตอนการฝึกอบรม หรือบทบาทของผู้เข้าฝึกอบรม ตลอดจนข้อสงสัยอื่น ๆ
3. ก่อนเรียนชุดฝึกอบรมแต่ละชุด ต้องให้ผู้เข้าฝึกอบรมทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา
4. ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน โดยให้แจกชุดผู้เข้าฝึกอบรมในแต่ละครั้ง ประกอบด้วย
  1. ใบความรู้ 2. ใบงานทดสอบหลังเรียน
5. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมมีส่วนร่วมในการออกเสียงภาษาอาหรับอย่างถูกต้อง ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ตามเวลาที่กำหนดอย่างเคร่งครัด
6. นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน เวลาไม่เกิน 10 นาที และต้องตรวจกระดาษคำตอบทันทีเพื่อที่นักเรียนจะได้ทราบคะแนนพัฒนาของตนในแต่ละครั้ง

3. บทบาทของผู้เข้าฝึกอบรม

- ทำแบบทดสอบก่อนเรียน
- ศึกษาคำศัพท์ในใบความรู้และใบงาน
- ฝึกออกเสียงภาษาอาหรับให้ถูกต้อง
- ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความตั้งใจ
- ร่วมปรึกษาหารือและสรุปผลจากการปฏิบัติกิจกรรมภายในกลุ่ม
- ทำแบบทดสอบหลังเรียน

4. การประเมินผล

1. ประเมินผลจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – แบบทดสอบหลังเรียน
2. ประเมินจากการท่องจำคำศัพท์จากใบงาน
3. ประเมินจากกิจกรรมฝึกการสนทนาในแต่ละคาบเรียน
4. สังเกตพฤติกรรมการสื่อสารเป็นภาษาอาหรับ
5. ประเมินผลจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 1

เรื่อง มารยาท วัฒนธรรม และการออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ (จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

การศึกษาภาษาเบื้องต้นควรศึกษาวัฒนธรรมและมารยาทเบื้องต้นของภาษานั้น ซึ่งชนชาติอาหรับเป็นชนชาติที่นับถือศาสนาอิสลาม ยึดถือปฏิบัติตามหลักศาสนา ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมเฉพาะของแต่ละประเทศ การเข้าสังคมมีการแยกหญิงชาย และมีวิถีทักทายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมเข้าใจมารยาทและวัฒนธรรมของชาวอาหรับ
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมรู้จักอักษรภาษาอาหรับและสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจมารยาทและวัฒนธรรมของชาวอาหรับได้
- 3.2 รู้จักอักษรภาษาอาหรับและสามารถออกเสียงได้

4. สาระการเรียนรู้

ความรู้ทั่วไปด้านภาษาและวัฒนธรรม

- 4.1 ประเทศที่ใช้ภาษาอาหรับ
- 4.2 มารยาททางสังคมและวัฒนธรรมอาหรับ
- 4.3 การออกเสียงอักษรภาษาอาหรับ และตัวอย่างคำศัพท์

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน ประกอบด้วย

- ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้โดยอธิบายงานที่ต้องทำในคาบเรียน และการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่คาบเรียนถัดไปในแต่ละครั้ง ลักษณะการเรียน กฎ กติกา ข้อตกลงในการเรียนดังนี้

  1. สมาชิกในห้องเรียนต้องให้เกียรติ ขอมรับซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งจะรับฟังความคิดเห็น และให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

แผนการเรียนรู้

2. การขาดเรียน อนุญาตให้ขาดได้ 1 ครั้งเท่านั้น โดยจะทำการทบทวนบทเรียนที่ขาดไปในคาบ โดยผู้เรียนต้องตามสาระในบทที่ขาดไปก่อนเข้าเรียนในคาบถัดไปให้เรียบร้อย
3. เตรียมความพร้อมในการท่องคำศัพท์และวลีภาษาอาหรับให้แม่นยำ เนื่องจากการสื่อสารที่ผิดพลาดหรือการออกเสียงผิดเพี้ยนอาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้
4. เตรียมความพร้อมที่จะฝึกฝนการใช้คำศัพท์ทบทวนในแต่ละบทเรียน และต้องกล้าแสดงออกเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง
5. ทุกคนต้องพัฒนาให้สามารถสื่อความหมายได้ดี เช่น นักเรียนต้องช่วยเหลือเพื่อนให้รู้เนื้อหาอย่างถ่องแท้ และ นักเรียนไม่สามารถศึกษาเนื้อหาจบคนเดียวโดยที่เพื่อนในกลุ่มไม่เข้าใจ ถ้าหากไม่เข้าใจควรปรึกษาเพื่อนในกลุ่มก่อน ถ้ายังไม่ได้ค่อยปรึกษาคูครู
6. แจกแบบทดสอบความรู้ก่อนเรียน เพื่อวัดพื้นฐานความรู้ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับการสนทนาภาษาอาหรับ

ขั้นที่ 2 การทดสอบก่อนฝึกอบรม

ให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ก่อนฝึกอบรม “สาระการเรียนรู้ ชุด ฝึกอบรมการสนทนาภาษาอาหรับสำหรับพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร” เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

ขั้นที่ 3 การนำเสนอบทเรียนและกิจกรรมการเรียนรู้

ประกอบด้วยความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาอาหรับ ความแตกต่างของภาษาหนังสือ”พูซฮะห์”และภาษาท้องถิ่น”อาม” และนำผู้เข้าบทเรียน มืองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 และเปิดสไลด์โปรเจกเตอร์ เรื่องความสำคัญของภาษาอาหรับและประเทศที่ใช้ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ
2. นำเสนอความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหรับ มารยาททางสังคม และการแต่งกาย
3. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องตัวอักษรภาษาอาหรับและการออกเสียงเทียบอักษรไทยตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอาหรับของราชบัณฑิตยสถาน โดยอ่านออกเสียงตัวอักษรภาษาอาหรับทั้ง 28 ตัว พร้อมตัวอย่างให้ชัดเจน
4. ฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง ทวนการออกเสียงซ้ำๆ และให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงด้วยตนเอง สลับตัวอักษรกันไปมา

แผนการเรียนรู้

5. แจกใบงานที่ 1 เป็นคำศัพท์ภาษาอาหรับเบื้องต้น ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้องพร้อมทวนความหมายซ้ำๆ
6. ให้ผู้เรียนฝึกการใช้คำศัพท์เบื้องต้นด้วยการสร้างประโยคสั้นๆ คนละ 5 ประโยค
7. ฝึกการใช้คำศัพท์โดยครู บอกประโยคเป็นภาษาไทยและให้ผู้เรียนประกอบคำศัพท์เป็นภาษาอาหรับขึ้นมา

ขั้นตอนที่ 4 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียน โดยทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่ละคนตามที่ได้เรียนไป เช่น ให้นักเรียนอธิบายเกี่ยวกับมารยาท สังคม วัฒนธรรมอาหรับเบื้องต้น, เล่าประสบการณ์ตนเองที่มีเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวต่อชาวอาหรับ, อธิบายเกี่ยวกับประเทศที่ใช้ภาษาอาหรับ และความสำคัญของภาษาอาหรับในปัจจุบัน, อธิบายความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียน และการออกเสียงตัวอักษร, บอกคำศัพท์ภาษาอาหรับเบื้องต้น
- ให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 1 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกอบรม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน และแบบทดสอบหลังเรียน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง
- 6.4 นำเสนอข้อมูลผ่านเครื่องฉายโปรเจกเตอร์

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้

- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
- 7.2 การทำใบงานและแบบทดสอบ หลังเรียน
- 7.3 สังเกตทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

ปัญหา/อุปสรรค

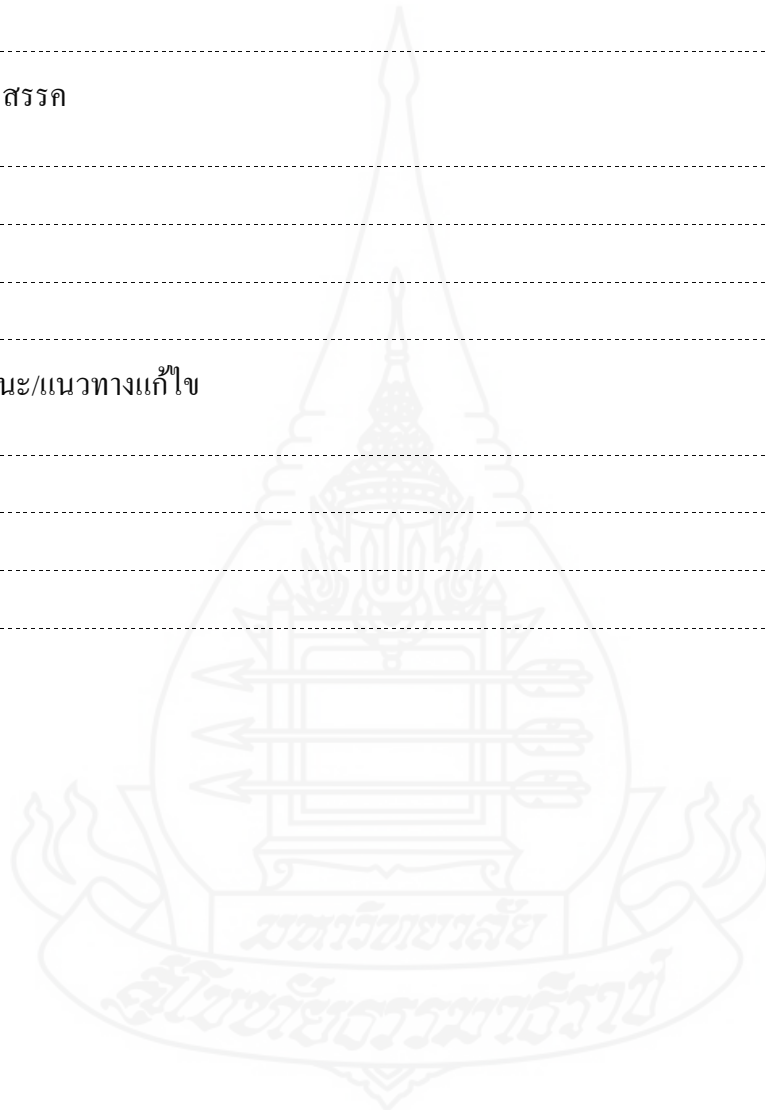

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ใบความรู้ที่ 1

วัฒนธรรมของชาวอาหรับ

ARABIAN CULTURE
วัฒนธรรมชาวอาหรับ

www.nasaarab.com

โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด
Almunjid Arabic School

Contents

- 1 ภาษาและสำเนียง
- 2 การแต่งกาย
- 3 มารยาททางสังคม
- 4 สังคมอิสลาม
- 5 ประเพณีพิธีของชาวอาหรับ

ประเทศที่ใช้ภาษาอาหรับ

1.Saudi Arabia	2.Sudan	3.Yemen
4.Iraq	5.Kuwait	6.Bahrain
7.United Arab Emirates		
8.Qatar	9.Oman	10.Lebanon
11.Algeria	12.Morocco	13.Jordan
14.Egypt	15.Libya	16.Syria
17.Tunisia	18.Palestine	19. Somalia
20.Jabuuti/Djibouti	21.Comoros	22. Mauritania

ภาษาและสำเนียง

- ❖ ภาษาอาหรับ (العربية, อะรอเบียะหฺ; อังกฤษ: Arabic Language) เป็นภาษากลุ่มเซมิติก ที่มีผู้พูดมากที่สุด ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดพอควรกับภาษาฮีบรูและภาษาอราเมอิก โดยพัฒนามาจากภาษาเดียวกันคือภาษาเซมิติกดั้งเดิม
- ❖ ภาษาอาหรับสมัยใหม่ถือว่าเป็นภาษาขนาดใหญ่ แบ่งเป็นสำเนียงย่อยได้ถึง 27 สำเนียง ในระบบ ISO 639-3 ความแตกต่างของการใช้ภาษาพบได้ทั่วโลกอาหรับ โดยมีภาษาอาหรับมาตรฐานซึ่งใช้ในหมู่ผู้นับถือศาสนาอิสลาม ภาษาอาหรับสมัยใหม่มาจากภาษาอาหรับคลาสสิกซึ่งเป็นภาษาเดียวที่เหลืออยู่ในภาษากลุ่มอาหรับเหนือโบราณ เริ่มพบในพุทธศตวรรษที่ 11 และกลายเป็นภาษาทางศาสนาของศาสนาอิสลามตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 12 เป็นภาษาของคัมภีร์อัลกุรอาน และภาษาของการนมาซและบทวิงวอนของชาวมุสลิมทั่วโลก ชาวมุสลิมจะเริ่มศึกษาภาษาอาหรับตั้งแต่วัยเด็ก เพื่ออ่านอัลกุรอานและทำการนมาซ

ภาษาและสำเนียง

- ❖ ภาษาอาหรับเป็นแหล่งกำเนิดของคำยืมจำนวนมากในภาษาที่ใช้โดยมุสลิมและภาษาส่วนใหญ่ในยุโรป ภาษาอาหรับเองก็มีการยืมคำจากภาษาเปอร์เซียและภาษาสันสกฤตด้วย ในช่วงยุคกลาง ภาษาอาหรับเป็นภาษาหลักในการขับเคลื่อนวัฒนธรรมโดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และปรัชญา จึงทำให้ภาษาในยุโรปจำนวนมากยืมคำไปจากภาษาอาหรับ โดยเฉพาะภาษาสเปนและภาษาโปรตุเกส ทั้งนี้เพราะอารยธรรมอาหรับเคยแผ่ขยายไปถึงคาบสมุทรไอบีเรีย
- ❖ เอกสารของภาษาอาหรับดั้งเดิมหรือภาษาอาหรับเหนือโบราณคือจารึกที่อาซานเอียนที่พบทางตะวันออกเฉียงของซาอุดีอาระเบียมีอายุราว 257 ปีก่อนพุทธศักราช เขียนด้วยอักษรอาระเบียได้ หลักฐานในยุคต่อมาคือจารึกซาไฟติกอายุราว พ.ศ. 443 และชื่อเฉพาะภาษาอาหรับที่พบในจารึกภาษานาบาทาเอียน

ภาษาและสำเนียง

กลุ่มสำเนียงหลักๆของภาษาอาหรับ

- ❖ ภาษาอาหรับอียิปต์ มีผู้พูด 77 ล้านคนในอียิปต์ และอาจเป็นสำเนียงที่มีผู้เข้าใจมากที่สุดเนื่องจากความนิยมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์จากอียิปต์
- ❖ ภาษาอาหรับแบบมักรับ ได้แก่ ภาษาอาหรับแอลจีเรีย โมร็อกโก ตูนิเซีย มอลตา และลิเบียตะวันตก สำเนียงแอลจีเรียและโมร็อกโกมีผู้พูดราว 20 ล้านคน
- ❖ ภาษาอาหรับเลอวานต์ ได้แก่ ในซีเรียตะวันตก เลบานอน ปาเลสไตน์ จอร์แดนตะวันตก และภาษาอาหรับมาโรไนต์ในไซปรัส
- ❖ ภาษาอาหรับอิรักและภาษาอาหรับคูเวตอาน มีความแตกต่างระหว่างสำเนียงลึกลงไปได้และสำเนียงบาลดูทางเหนือที่มีลักษณะอนุรักษนิยมมากกว่า
- ❖ ภาษาอาหรับตะวันออก ในซาอุดีอาระเบียตะวันออก (อญาซี, นัจญ์ลี) เยเมน อิรักตะวันตก ซีเรียตะวันออก จอร์แดน และบางส่วนของไอมาน
- ❖ ภาษาอาหรับอ่าว ในบาห์เรน จังหวัดซาอุดีตะวันออกคูเวต สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ กาตาร์และไอมาน
- ❖ ภาษาอาหรับซูลาน รวมสำเนียงที่ใช้ในซูลด้วย

การแต่งกาย

- ❖ นิยมแต่งชุดประจำชาติ มีลวดลาย เรียบร้อย ถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลาม
- ❖ ให้ความสำคัญเป็นเรื่องสำคัญ โดยดูตามกาลเทศะ การนุ่งกางเกงขาสั้นหลายๆ หรือผู้ชายที่ไม่ใส่เสื้อในที่สาธารณะ เป็นการไม่สุภาพ
- ❖ การแต่งกายของชาวอาหรับมีความหลากหลาย ซึ่งเป็นผลมาจากวัฒนธรรมต่างถิ่น เราจะพบวัฒนธรรมแบบตุรกีในพื้นที่ ๆ ที่เคยอยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรออตโตมาน วัฒนธรรมแบบเปอร์เซีย-อินเดียในประเทศอิหร่าน และบทที่เรน การนุ่งผ้าโสร่งในหมู่บ้านชาวประมง ชายฝั่งของประเทศเยเมน โอมาน และสหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมแบบอินเดีย
- ❖ สำหรับเครื่องแต่งกายของชาวบคูอินซึ่งเป็นการแต่งกายแบบดั้งเดิม ประกอบด้วย เสื้อเชิ้ตที่ทามาจากผ้าฝ้ายเนื้อหยาบ สวมทับด้วยเสื้อคลุมไม่มีแขน ส่วนศีรษะจะคลุมด้วยผ้าที่สีกกับหมวกคันตรงกันข้ามเข้าหากันให้เป็นรูปสามเหลี่ยมคลุมศีรษะ แล้วรัดด้วยเชือก
- ❖ สำหรับสีและการประดับเครื่องแต่งกายมีความแตกต่างกันไปตามพื้นที่ เช่นเดียวกับการใช้เข็มขัด และมีคทก (Khinjar) การใช้รองเท้าหุ้มส้นและรองเท้าบูทในพื้นที่แถบชายฝั่งก็เป็นสิ่งที่แสดงถึงวัฒนธรรมต่างถิ่น

การแต่งกาย

การแต่งกายของผู้ชาย

การแต่งกาย

การแต่งกายของชาวอาหรับในกลุ่มประเทศแถบอ่าวเปอร์เซีย

การแต่งกายของชาวโรมาน

การแต่งกาย

การแต่งกายของชาวซาอุดี

การแต่งกายของชาวอเมริกัน

การแต่งกายของชาวเยอรมัน

การแต่งกาย

การแต่งกายของผู้หญิง

หญิงแคว้นเปอร์เซีย

หญิงซาอุฯ

หญิงอเมริกา

การแต่งกาย

หญิงโอมาน

แฟชั่นการแต่งกาย

มารยาททางสังคม

- ❖ ควรยืนขึ้นเมื่อมีคนเข้ามาในห้อง
- ❖ ถ้าเราเป็นผู้เข้ามาในห้องให้จับมือกับทุกคน โดยเริ่มจากคนที่อยู่ทางขวามือของเราก่อน
- ❖ ผู้ชายไม่ควรยื่นมือเพื่อจับมือกับผู้หญิงอาหาร นอกจากว่าฝ่ายหญิงยื่นมือให้ก่อน หากฝ่ายหญิงไม่ยื่นมือให้ก่อน ให้หลีกเลี่ยงด้วยวาจาที่ถือว่าเหมาะสมแล้ว
- ❖ ผู้ชายไม่ควรชม ภรรยา, น้องสาว, และ ลูกสาวของชาวอาหารว่า สวย หรือ น่ารัก เพราะจะถือว่าเป็นการไม่สุภาพ
- ❖ ชายมุสลิมบางคน จะไม่จับมือกับผู้หญิงที่ไม่อยู่ในครอบครัวของเขา
- ❖ ชาวมุสลิมจะปฏิบัติตัวแบบอนุรักษ์นิยมในการเข้าสังคม (Conservative Behavior) และถือความเป็นส่วนตัว (Privacy)
- ❖ การแสดงความรักระหว่างสามี-ภรรยา จะไม่ทำในที่สาธารณะ
- ❖ ในการเข้ากลุ่มสังคม, การพูดคุย หยอกส้อ และ หัวเราะ จะกระทำด้วยเสียงที่เบาไม่รบกวนผู้อื่น

มารยาททางสังคม

- ❖ หากมีข้อโต้แย้งในครอบครัว หรือ กับญาติ และ เพื่อนฝูง จะไม่ได้เสียงกันต่อหน้าฝูงชนหรือผู้อื่น
- ❖ อย่าใช้มือซ้าย รับประทานอาหาร, ถือถ้วยชา-กาแฟ, หรือ ส่งของต่อให้ผู้อื่น
- ❖ ส่วนมากเจ้าภาพ หรือ เจ้าของบ้านชาวอาหารจะจัดที่นั่งเป็นวงกลมเพื่อให้ง่ายแก่การมองเห็นกันทุกคน ไม่มีใครต้องมองหลังผู้อื่น
- ❖ การนั่ง อาจจะนั่งบนพื้นที่ถูกปูด้วยพรมเปอร์เซีย หรือ อาจนั่งบนเก้าอี้ แล้วแต่ธรรมเนียมของเจ้าภาพและ ความเหมาะสม
- ❖ ชาวอาหารจำนวนมากจะเริ่มการประชุม หรือพบปะเจรจาต่างๆ ในครั้งแรกๆ ด้วยการพูดคุยเพียงเล็กน้อยก่อน เพื่อทำความคุ้นเคยกันก่อน หากอีกฝ่ายเริ่มรุกอย่างรวดเร็วที่เจรจาทางธุรกิจ ในทันที อาจออกต่อต้าน หรือ ถอยหนีเพราะความอึดอัดในการเจรจา
- ❖ เป็นเรื่องปกติที่ชาวอาหารจะไม่กล่าวคำว่า “ขอบคุณ” บ่อยๆ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้สึกขอบคุณเราอยู่
- ❖ นักท่องเที่ยวหญิงไม่ควรสบตาชายอาหาร เพราะจะถูกลองว่าไม่สุภาพ
- ❖ การแสดงความขอบคุณในของขวัญให้ทำแบบเรียบง่าย และ ไม่ต้องให้ยืดเยื้อ อย่าแกะห่อของขวัญต่อหน้าผู้ให้

มารยาททางสังคม

การรับรองแขก และการจัดอาหาร

- ❖ น้ำผลไม้สด
- ❖ ดื่มน้ำด้วยอาหารว่าง
- ❖ เสริฟอาหารหนัก
- ❖ ของหวาน และผลไม้
- ❖ ชา-กาแฟ

มารยาททางสังคม

ชา-กาแฟ (ละทิ้ง)

- ❖ ในงานเลี้ยง ผู้ถูกเชิญควรอยู่ที่อีดขวลา ชา-กาแฟที่ขมมีดี มีละนั้นจะถือว่าไม่สุภาพ
- ❖ การปฏิเสธไม่รับชา-กาแฟที่เจ้าภาพเสนอถือว่าไม่สุภาพ
- ❖ ชา-กาแฟ จะถูกรินใส่อ้วดเล็ก ๆ เครื่องอ้วด การดื่มชา-กาแฟ ไม่ควรกิน 3 อ้วด เมื่อเมื่อทอแล้ว ควรส่งอ้วดเล็กน้อย เพื่อให้พนักงานมาคั่นอ้วด

มารยาททางสังคม

วัฒนธรรมการใช้เครื่องหอม

ปัจจุบันการใช้เครื่องหอมได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมอาหรับที่ไม่สามารถแยกออกจากวิถีชีวิตของพวกเขาได้ ทั้งนี้เนื่องจากการใช้เครื่องหอมเป็นสิ่งสำคัญของการต้อนรับแขกของชาวอาหรับ ซึ่งเป็นประเพณีที่ชาวอาหรับได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาอย่างยาวนาน เครื่องหอมที่นำมาใช้ได้มาจากวัตถุดิบต่างๆ เช่น ไม้หอมกฤษณา ดอกไม้แห้ง

สังคมอิสลาม

สังคมอิสลามเป็นสังคมที่อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่

มีวิถีชีวิตเรียบง่าย รักสันติ ใฝ่เรียนรู้ ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ยอมรับในลัทธิของพระเจ้า และดำเนินชีวิตตามครรลองของหลักศาสนา

- ❖ แยกชายหญิงอย่างชัดเจน เว้นแต่มาจากครอบครัวเดียวกัน เช่น พ่อแม่ พี่น้อง และญาติที่สนิท จำต้องมาอยู่ในสถานที่เดียวกัน ก็จะมีการแยกโซน ครอบครัวส่วนครอบครัว หญิงส่วนหญิง ชายส่วนชาย เป็นต้น
- ❖ ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้ตั้งแต่ 1-4 คน จำสามารถดูแลได้อย่างเท่าเทียมคนดิฉัน
- ❖ ผู้หญิงจะคลุมศีรษะเมื่อออกจากบ้าน
- ❖ แต่ละวันจะต้องทำศาสนกิจ 5 เวลาคือวัน 1. รุ่งอรุณ 2. ยามบ่าย 3. ยามเย็น 4. ยามพลบค่ำ 5. ยามค่ำคืน แต่จำเป็นว่าวันศุกร์ผู้ชายจะทำศาสนกิจในมัสยิดและทั้งคำสอนจากผู้ที่โอวาทจึงเป็นการรวมตัวกันอย่างมีคุณประโยชน์
- ❖ ในเดือนรอมฎอนเป็นเทศกาลถือศีลอด ซึ่งเป็นเดือนที่ชาวมุสลิมจะละหมาดและทำความเมตตาต่อมนุษย์ที่ล้นเกินกว่าและเป็นเดือนที่ขอพรจากพระเจ้าถือว่าเป็นเดือนประเสริฐของทุกปี

สังคมอิสลาม

วันสำคัญในศาสนาอิสลาม

- ❖ ศักราชอิสลาม
- ❖ ตรุษฮีด คือเทศกาลเฉลิมฉลองของชาวมุสลิม ซึ่งมีปีละ 2 ครั้ง คือตรุษฮีดไตรี เป็นฮีดหลังจบเดือนรอมฎอน และฮีดอัลอัฎฮา เป็นฮีดหลังจบพิธีฮัจญ์

ปฏิสัมพันธ์ของชาวอาหรับ

- ทักทายด้วยการจับมือระหว่างเพศเดียวกัน พูดคุยเสียงดัง หอมแก้มหรือศรีษะหรือไหล่ และอาจมีการทักทายด้วยการชนจมูกซึ่งแสดงถึงความสนิทสนม

- ชอบการพูดคุย ชอบถามซ้ำๆ ใจร้อน

ปฏิสัมพันธ์ของชาวอาหรับ

ภาษากาย

รอสักครู้

ด้วยความยินดี

ขอบคุณ

ทักมือ-เรียกให้มา

ลิ้มรส

โอด

ทอ-อย่า

LOGO

Thank You !

โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด
ALMUNJID ARABIC SCHOOL

ใบความรู้ที่ 2

การออกเสียงตัวอักษรในภาษาอาหรับ

ตัวอย่าง	เสียงอื่นที่ออก ได้	การออก เสียงเทียบ อักษรไทย		คำ อ่าน	ตัวอักษร	
อนา , อรئاب	أنا ، أرنب	-	-	อ	อลิฟ	أ
เบต , บะห์	بيت ، بحر	-	-	บ	บ๊า	ب
ตมูร , ตาญ์	تمر ، تاج	-	-	ต	ต๊า	ت
ชะลับ , โฆร	ثعلب ، ثور	ต	ต	ษ	ษ๊า	ث
ญามูซ	جاموس	ฆ	ฆ	ญ	ญีม	ج
ฮารอมี่ , ฮิลวะห์	حرامي ، حلوة	-	-	ฮ- / -ห	ห๊า	ح
เคมะห์ , คัล	خيمة ، خل	-	-	ค	ค๊า	خ
คดู , คับบูซ	دلو ، دبّوس	-	-	ด	ดาล	د
ชะฮับ/คะฮับ	ذهب	ด	ด	ษ	ษาล	ذ
รอมล	رمل	-	-	ร	ร๊า	ر
ชะรอพะห์	زرافة	ซ	ซ	ซ	ซัย	ز
ชะมา , ชุก	سما ، سوق	-	-	ซ	ซีน	س
ซัมซี , ชะจะรอห์	شمس ، شجرة	-	-	ซ	ซีน	ش
สอูน	صابون	-	-	ศ	ศ็อ	ص
ฏอญะห์	ضجة	ด	ด	ฎ	ฎ็อ	ض
ฏะรอบิชะห์ , ฏอกิยะห์	طرا بيزة ، طاقيه	ต	ต	ฏ	ฏ็อ	ط
ซอर्फ , ซิล	ظرف ، ظل	ซ	ซ	ซ	ซ็อ	ظ
เอน	عين	-	-	อ	อัยน์	ع
ฆอซาล	غزال	-	-	ฆ	ฆน	غ
ฟาร์ , ฟะรอซา	فار ، فراشة	-	-	ฟ	ฟ๊า	ف
การูเราะห์ , กิรด์	قارورة ، قرد	อ / ฆ	อ , ฆ	ก	ก็อ	ق
กะซ , อีสมัค/มัญญู	كاس ، إسمك	ญ	จ	ก	ก๊า	ك
ลัมบะห์	لمبة	-	-	ล	ลาม	ل
มัคฺรอชะห์	مدرسة	-	-	ม	มีม	م

ตัวอย่าง		เสียงอื่นที่ออก ได้		การออก เสียงเทียบ อักษรไทย	คำ อ่าน	ตัวอักษร
นาร	نار	-	-	น	นูน	ن
ฮุดฮุด , ฮะรอม	هدد , هرم	-	-	ฮ	ฮ่า	هـ
เวิร์ดะห์	وردة	-	-	ว	วาว	و
ยาซมีน	ياسمين	-	-	ย	ย่า	ي

ใบงานที่ 1

ให้ออกเสียงและท่องจำคำศัพท์ภาษาอาหรับเบื้องต้น

ความหมาย	คำอ่าน	คำศัพท์
ฉัน	อนา	أنا
เรา	อิฮ์นา	إحنا
คุณ (ช)	อินตา	إنت
คุณ (ญ)	อินตี	إنتي
พวกคุณ	อินตุ	إنتو
เขา (ช)	ฮูวา	هو
เธอ, หล่อน	ฮียา	هي
พวกเขา	ฮุมมา	هم
อันนี้ สิ่งนี้ คนนี้	ฮาชา / ฮาชีฮ์	هذه / هذا
ใช่ (คำตอบรับ)	นอัม / อีวา	نعم / إيوه
ไม่ ไม่ใช่	ลา / ละอะ	لا / لأه
จบ เสร็จ เรียบร้อย	คอลลาส	خلاص
ยัง	ลิชชา	لسه
พอ	บัส / กิฟายา	بس / كفاية
มี / ไม่มี	ฟี / มาฟี	في / مافي
นิดหน่อย	ฮุวัยยา	شوية
มาก เยอะ	วาฮิด / กาดิร	وايد / كثير
ไม่เป็นไร ขอภัย	มะเลช	ماعليش
คือว่า หมายถึง	ยะนี	يعني
เชิญ	อิตฟิฏฏอล	إتفضل
สักครู่	ละฮ์เซาะฮ์	لحظة
รอ	อิสตันนา / อินตาซีร	إستنن / إنتظر
ไปกัน	ฮัยยา / ยัลลา	هيا / ياللا
ตรงนี้ ที่นี่	ฮินา	هنا

ความหมาย	คำอ่าน	คำศัพท์
ตรงนั้น ที่นั้น	ฮินากา	هناك
ตอนนี้ ขณะนี้	อัลเฮน	الحين
ที่หลัง ถัดจากนั้น	บะเดน	بعدين
อีก	กามาน	كمان
ถูกต้อง	เซาะฮ / ซอเฮียะหุ	صح / صحيح
ผิด	คอเตาะ / หมอลัด	خطأ / غلط
บ่อยๆ เสมอๆ	คายมัน	دائماً
บางครั้ง	อะฮ์ยานัน	أحياناً
ตกลง	มูวาฟีก	موافق
บางส่วน	บะอฎ์	بعض
ทั้งหมด	กุลลุฮ์	كله
ค่อยๆ	บิรรอฮา	بالراحة
แรงๆ	บิลกุวาา	بالقوة
ดี	ตอยยิบ / จัยยิด / เซน	طيب / جيد / زين
อาจจะ	ยิมกิน	يمكن
เป็นไปได้	มุมกิน	ممکن
เพิ่มเติม	ชียาดา	زيادة
เพิ่ม	ฮิดอฟา	إضافة
ขอโทษ เสียใจ	อาซิฟ	أسف
ว่าง (ไม่ยุ่ง)	ฟาติ	فاضي
ไม่ว่าง (ยุ่ง)	มัชฆูล	مشغول
เต็ม	มัลยาน	مليان
ได้โปรด กรุณา	เลาะซะมะฮ์ต	لو سمحت
ได้โปรด กรุณา	มินฟัดลัก	من فضلك
มา (เป็นคำเรียก)	ตาอาลา	تعال
ไป	รูวฮ์	روح

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 1

ตอนที่ 1 ทดสอบโดยการเขียน

เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดไม่ควรปฏิบัติกับชาวอาหรับ
  - ก. ถ่ายรูปในที่สาธารณะ
  - ข. ผู้ชายอยู่ตามลำพังกับหญิงชาวอาหรับ
  - ค. ทานข้าวร่วมกันทั้งหญิงชายในวันอาหาร

2. ข้อใดเป็นสิ่งที่ชาวอาหรับถือว่าไม่สุภาพ
  - ก. พนักงานชายชมภรรยาคนใจอาหรับว่าเธอสวย
  - ข. การกล่าวทักทายต่างเพศ
  - ค. การก้มหน้าในขณะสนทนา

3. ข้อใดผิด
  - ก. ผู้ชายไม่ควรยื่นมือเพื่อจับมือกับผู้หญิงอาหรับ
  - ข. ผู้ชายที่การนุ่งกางเกงขาสั้นมากๆ หรือไม่ใส่เสื้อในที่สาธารณะ เป็นการไม่สุภาพ
  - ค. การใช้มือขวาหรือซ้ายในการรับประทานอาหาร, ถือถ้วยชา-กาแฟ, หรือ ส่งของต่อให้ผู้อื่นเป็นเรื่องปกติ

1. ให้บอกความหมายคำศัพท์ต่อไปนี้

- อดฟัดคอลล	- มินฟัดลัก
- อนา	- บิรรอฮา
- อัลฮีน	- มัชฆูล

ตอนที่ 2 ทดสอบโดยการปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายความรู้ทั่วไปด้านมารยาท วัฒนธรรม และการทักทายเบื้องต้น	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 2

เรื่อง การทักทายและประโยคที่ใช้บ่อย

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

การใช้ภาษาอาหรับในการอ่าน-เขียน กับการพูดในชีวิตประจำวัน มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งแยกออกเป็นภาษาฟุซฮะห์(ภาษาหนังสือ) และภาษาอาม(ท้องถิ่น), ในการทำงานจึงใช้ภาษาท้องถิ่นหรือภาษาพูดเป็นหลักในการสื่อสารเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการให้บริการ คำศัพท์และการออกเสียงจึงแตกต่างจากภาษาเขียนอย่างมาก และต้องฝึกฝนให้ออกเสียงได้ถูกต้องเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมใช้คำทักทายภาษาอาหรับเบื้องต้นได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถบอกคำศัพท์และประโยคที่ใช้บ่อยได้
- 2.3 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจคำทักทายภาษาอาหรับในสถานการณ์ต่างๆ
- 3.2 เข้าใจคำศัพท์และประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 ประโยคกล่าวคำทักทายและการตอบคำทักทายในสถานการณ์ต่างๆ
- 4.2 บทสนทนาการทักทายและทำความรู้จัก
- 4.3 คำศัพท์และประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว

- ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมา ชื่อ เพื่อเป็นคู่ทดสอบบทเรียนที่ 1 โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามคำศัพท์ และให้เพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ตอบความหมาย
- จากนั้นเล่นเกมสืบความหมายคำศัพท์ โดยให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคำไปไว้ในกล่องฉลาก คำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมา ใบ แล้วไปให้เพื่อนๆบอกความหมายเป็นภาษาอาหรับของคำศัพท์นั้นๆจนกว่าจะครบทุกคน

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องประโยคตกทายในสถานการณ์ต่างๆ โดยครูอธิบายความสำคัญของสังคมอาหรับในการเอาใจใส่คนที่รู้จักกัน
2. ฝึกการออกเสียง ทวนประโยคที่ใช้ในการตกทายในสถานการณ์ต่างๆ ซ้ำๆ
3. จับคู่ตกทายกันระหว่างผู้เรียน สลับถามตอบไปเรื่อยๆจนครบ
4. แจกใบความรู้ที่ 2 บทสนทนาเรื่องการตกทายและทำความรู้จัก อ่านออกเสียงให้ถูกต้อง และเรียนส่วนประกอบของประโยคแบบง่ายๆ เช่นเรียนรู้การเปลี่ยนคำนามที่บ่งชี้ถึงชายและหญิงในคำศัพท์ตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้อง
5. ฝึกทักษะการฟังและการพูด โดยจับคู่สนทนากันไปมาระหว่างเพื่อนในห้องเรียน
6. ฝึกการใช้คำศัพท์ประกอบเรื่องตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้อง โดยเปลี่ยนชื่อตำแหน่งงานในบทสนทนาแต่ละครั้ง
7. แจกใบความรู้ที่ 3 เรื่องคำศัพท์และประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วย : ประโยคคำถาม, ประโยคคำปฏิเสธ, การใช้สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ และตัวอย่างประโยคง่ายๆ
8. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่2 เป็นการเติมคำศัพท์ในช่องว่างให้ถูกต้อง และให้เปลี่ยนสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของจากคำศัพท์ที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคนตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกรวมอธิบายและยกตัวอย่างประโยคตกทายในสถานการณ์ต่างๆ
- ครูจับฉลากชื่อผู้เข้าฝึกรวม เพื่อเป็นคู่ทดสอบบทสนทนา โดยครูถามและให้ผู้เข้าฝึกรวมตอบ เป็นภาษาอาหรับทั้งสิ้น
- ให้ผู้เข้าฝึกรวมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่2 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกรวม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้

- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
- 7.2 การทำใบงาน
- 7.3 สังเกตทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ใบความรู้ที่ 1

ประโยคทักทายในโอกาสต่างๆ

โอกาส/ สถานการณ์	คำกล่าวทัก	คำกล่าวตอบ
สวัสดีตอนเช้า	ขอบาอิลเคร صباح الخير	ขอบาอินนูร์ صباح النور
สวัสดีตอนเย็น	มาซาอิลเคร مساء الخير	มาซาอินนูร์ مساء النور
ราตรีสวัสดิ์	ดิซบาร้ออาลาเคร تصبح على خير	وانت من أهله วินตา/วินติ มินอะห์ลุฮ์
เมื่อพบเจอ	أهلاً وسهلاً / يا هلا ويامر حب อะห์ลันวาซะห์ลัน / ยาฮาลาวายามร์ฮับ	อะห์ลันบิก / ฮาลา هلا / أهلاً بك
เมื่อจากลา	مع السلامة / إلى اللقاء มอัสสลามะห์ / อิลลลิกออ	مع السلامة / إلى اللقاء มอัสสลามา / อิลลลิกออ
เมื่อออกเดินทาง	في أمان الله / بالسلامة ฟือมานิลลาฮ์ / บิสสลามา	بإذن الله / إن شاء الله บือชนิลลาฮ์ / อินชาอัลลอฮ์
เมื่อเดินทางกลับ มาถึงบ้าน	الحمد لله على السلامة อัลฮัมดุลิลลาฮ์ อาลัสสลามา	الحمد لله อัลฮัมดุลิลลาฮ์
ขอบคุณ	شكراً / شكراً جزيلاً / جزاكم الله خيراً ซุกรอน / ซุกรอนญาซีตัน / ญาซาถู มุลลอส	عفواً / العفو / لا شكر على واجب อ์ฟวัน / อัลอ์ฟว / ลาซุกรออ อาลาวายิบ
อวยพรให้โชคดี	بالتوفيق / وفقكم الله บิตเตาฟีก / วัพฟาอกุมมุลลอส	إن شاء الله / شكراً อินชาอัลลอฮ์ / ซุกรอน
แสดงความยินดี	مبروك มับรูก	الله يبارك فيك อัลลอสยิบารอกฟีก

ใบความรู้ที่ 2

บทสนทนา”การทักทายและการทำความรู้จัก”

พนักงาน : สวัสดีค่ะ โรงพยาบาล..... ยินดีต้อนรับค่ะ
 صباح الخير، مستشفى ..... ترحب بكم (ขอบาฮิลเคร มุสตัซฟา.....ศุรอฮิบ บิคุม)

ลูกค้า : สวัสดีครับ
 صباح النور (ขอบาฮินนูร์)

พนักงาน : เชิญทางนี้ค่ะ ฉันชื่อ.... เป็นพนักงานประชาสัมพันธ์ค่ะ
 إتفضل من هنا ، أنا إسمي ..... موظفة الإستعلامات
 (อิตฟัดคอลลมินฮีนา อนาอิสมี.....มุวัชชอฟาอัลอิสติลามาท)

ลูกค้า : ยินดีต้อนรับครับ
 أهلاً وسهلاً (อะห์ลันวาชะห์ลัน)

พนักงาน : ยินดีค่ะ, ขอชื่อคนไข้ด้วยค่ะ? / คุณชื่ออะไรคะ?
 أهلاً بك ، من فضلك إسم المريض / شو إسمك?
 (อะห์ลันบิก, มินฟัดลัก อิสมีอัลมารีฎ / ชูอิสมีก)

ลูกค้า : ผมชื่ออุมร์
 أنا إسمي عمر (อนาอิสมีอุมร์)

พนักงาน : ยินดีต้อนรับค่ะ ยินดีที่ด้รู้จักค่ะ
 أهلاً وسهلاً ، نشرفنا (อะห์ลันวาชะห์ลัน ตาซร์รอฟนา)

ลูกค้า : ยินดีที่ด้รู้จักครับ
 نشرفنا (ตาซร์รอฟนา)

พนักงาน : คุณมาจากประเทศอะไรคะ?

(มินอัยยิ เคาละห์?) من أي دولة؟

ลูกค้า : จากคูเวต

(มินอัลคูเวต) من الكويت

พนักงาน : คุณพูดภาษาอังกฤษได้ไหมคะ?

(ติรอฟติดกัถลิมลุมออิงกิลีชียะห์) تعرف تتكلم لغة إنجليزية؟

ลูกค้า : ได้ครับ / ได้เล็กน้อยครับ

(อิว่า ชูวัยยา) إيوة ، شوية

คำศัพท์

ความหมาย	คำอ่าน	คำศัพท์
พนักงาน	มัวซ์ซอฟ	موظف
พยาบาล	มุมร์รีฎะฮะหุ	ممرضة
นายแพทย์	ตอบีบ	طبيب
หมอ	ค็อกโต๊ร	دكتور
ผู้รับผิดชอบ	มัสอูล	مسؤول
ล่ามแปลภาษา	มุฏ์รญิม	مترجم
ผู้ประสานงาน	มุณัสสิก	منسق
ผู้ช่วย	มุซาอิด	مساعد
ผู้จัดการ/ผู้บริหาร	มุฎีร	مدير
หัวหน้า	รออีส	رئيس

ใบความรู้ที่ 3

คำศัพท์และประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน

ประโยคคำถาม

คำศัพท์	คำอ่าน	ความหมาย
إيش / شنو / شو	เอช / ชิน/ชู	
ليش	เลช	
فين / وين	เฟน /เวน	
متى	มิตา	
كيف	เกฟ	
أي / أية	อัยยิ / อัยยัต	
مين	มีน	
كم	กัม	
بكم	บิกัม	

- إيش هذا؟ (เอชฮาซา)

- ليش تأخرت؟ (เลช ตาอัคคอร์ต)

- فينك؟ (เฟนัค)

- متى الموعد؟ (มิตา อัลเมาอิด)

- كيف وصلت؟ (เกฟ วาซอลต์)

- أي دور؟ (อัยยิ โดร)

- مين المريض؟ (มีน อัลมารีค)

- كم شخص؟ (กัม ชัคส์)

- بكم السعر؟ (บิกัม อัจชือร)

ประโยคปฏิเสธ

คำ	ความหมาย	ข้อสังเกต
มา ما	ไม่, ไม่มี, ไม่ได้	เข้ากับคำนาม, คำกริยา, คำบุพบท
มุข/มู مش/مو	ไม่, ไม่มี, ไม่ใช่	เข้ากับคำนาม, คำบุพบท
ลา لا	ไม่, อย่า	คำกริยา

(มา อะอฺริฟ) ما أعرف -

(มา อินดี ฟลุส) ما عندي فلوس -

(มุข ฟาฮิม) مش فاهم -

(มู ฮาซา) مو هذا -

(ลา มานีอ) لا مانع -

(ลา คิลอับ) لا تلعب -

- สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ

ฉัน	เรา	ท่าน ช.	ท่าน อ.	พวกท่าน	เขา	หล่อน	พวกเขา
...ตี	...นา	...อັก	...อิก	...กุม	...อูส์	...ฮา	...ฮุม

เช่น- เบท (บ้าน)   บินต์ (ลูกสาว)   กอลัม (ปากกา)

เบตี / เบทานา / เบทัก / เบทิก / เبتากุม / เบทุฮ์ / เبتาฮา / เبتาฮุม

บินตี / บินตานา / บินตัก / บินติก / บินตากุม / บินตุฮ์ / บินตาฮา / บินตาฮุม

กอลามี่ / กอลามัก / กอลามัก / กอลามิก / กอลามกุม / กอลามูฮ์ / กอลามฮา / กอลามฮุม

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 2

1. การเติมคำถามในช่องว่างให้ถูกต้อง
  - ..... ดีรูวส์? (คุณไปทำไม)
  - ..... ดิบคอะ อัลฮัฟลา (เริ่มงานเมื่อไหร่)
  - ..... อิซตารัต อัสซัยยารอ (คุณซื้อรถมาในราคาเท่าไหร่)

2. จงปฏิเสธรูปประโยคต่อไปนี้
  - อนา ฟาฎี (ฉันว่าง)
  - สุวา มัชหุล (เขายุ่ง)
  - อินดี มิซวาร์ (ฉันมีธุระ)

3. จงเปลี่ยนสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของทั้ง 8 ตัวจากคำศัพท์ที่กำหนด
  - มลัฟ (แฟ้ม)
  - ชุรพะห์ (ห้อง)
  - อิลาจ (การรักษา)
  - เมอาอิด (นัดหมาย)
  - ซาอะห์ (นาฬิกา)

ตารางแสดงแบบประเมินฝึกปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายคำศัพท์และประโยคที่ใช้บ่อย, ชื่ออวัยวะร่างกาย	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 3

เรื่อง แผนกต่างๆ ใน โรงพยาบาล

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

โรงพยาบาล เป็นสถานที่รักษาพยาบาลและดูแลคนไข้ พยาบาลและพนักงานโรงพยาบาล จำเป็นต้องรู้จักสถานที่ทำงานของตน ที่ประกอบไปด้วย แผนก คลินิก และห้องต่างๆ เพื่อบริการให้ข้อมูลแก่ลูกค้าและผู้มาติดต่อเบื้องต้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกชื่อแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาลได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเอกสารการแพทย์ได้
- 2.3 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่คนไข้ได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจคำศัพท์ชื่อแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาลและออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.2 เข้าใจเอกสารเบื้องต้นที่ใช้ในโรงพยาบาล

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 คำศัพท์เกี่ยวกับชื่อแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล
- 4.2 คำศัพท์เอกสารการแพทย์ และประโยคตัวอย่างง่ายๆ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้
<p>ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมา ชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ - ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากันไปจนกว่าจะครบทุกคน

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องคำศัพท์ชื่อแผนกต่างๆในโรงพยาบาล โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงตามซ้ำๆ
2. ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้องและ ฝึกการใช้คำศัพท์โดยครู บอกประโยคเป็นภาษาไทย และให้ผู้เรียนประกอบคำศัพท์เป็นภาษาอาหารับขึ้นมา
3. ครูนำแผ่นรูปภาพเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย เพื่อให้ผู้เข้าฝึกอบรมบอกชื่อแผนกที่เกี่ยวข้องกับภาพนั้นๆ
4. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวข้อง โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงตามซ้ำๆ
5. ฝึกการใช้คำศัพท์โดยครู บอกประโยคเป็นภาษาไทยและให้ผู้เรียนบอกคำศัพท์เป็นภาษาอาหารับ
6. ฝึกทักษะการฟังและการพูด โดยแบ่งกลุ่มผู้เข้าฝึกอบรมเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มจัดรายชื่อตัวแทนกลุ่มมา 3 คน เพื่อแข่งขันกับกลุ่มตรงข้าม เป็นการจับคู่สนทนาถาม-ตอบกันคนละ 1 รอบ ภายในเวลาดำหนด คิดคะแนนคำตอบละ 1 คะแนน จนกว่าจะแข่งขันครบ
7. แจกแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 3 เป็นการสอบทักษะการสื่อสารภาษาอาหารับ ให้แปลความหมายประโยคที่กำหนดและตอบสดเป็นรายบุคคล

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคน ตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายและยกตัวอย่างการใช้คำศัพท์เกี่ยวกับชื่อแผนกต่างๆในโรงพยาบาลเป็นภาษาอาหารับตามที่ครูชี้ในภาพโปสเตอร์ โดยการตั้งคำถามและตอบเป็นภาษาอาหารับทั้งสิ้น
- ชิ้นวัดและประเมินผล มีดังนี้

ให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 3 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหารับ ของผู้เข้าฝึกอบรม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง
- 6.4 รูปภาพเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย ชื่อแผนกในโรงพยาบาล

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้
- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
  - 7.2 การทำใบงาน
  - 7.3 สังเกตทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมร่วมกิจกรรมกลุ่มไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ใบความรู้ที่ 1

ชื่อแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล

جلدية (จิตติยะห์)	قسم (กิส่ม)
علاج طبيعي (อิลาจตอปีอิ)	إستعلامات (อิสติอุลามาต)
أذن أنف و الحنجرة อุซุน อันฟั วัลฮันจาเราะห์	تسجيل (ตัลจิล)
أسنان (อัซน่าน)	عيادة خارجية (อียาดาคอริจียา)
عيون (อุยูน)	عيادة داخلية (อียาดาคาคีลียา)
أشعة (อาชีอะห์)	طب عام (ตูปาม)
مختبر (มุกตาบับ)	أطفال (อฏฺฟาล)
كشف صحي (กัซฟัซซัฮ์)	سكر (ซุกัร)
الحسابات (อิซาบาต)	جهاز هضمي (จีฮาซฮัฎมิ)
مصلى (มุซอลลา)	جهاز عصبي (จีฮาซอาซอปี)
حمام (ฮัมมาม)	جهاز تنفسي (จีฮาซตานันฟุซซี)
مطعم (มัดอัม)	مسالك بولية (มาซาลิกเบาเลีย)
إستراحة (อิซติรอสะห์)	نساء وتوليد (นิซาอาวาเตาลิด)
	عظام (อิซอม)

ใบความรู้ที่ 2

ประโยคที่เกี่ยวข้อง

- شهادة طبية (ชฮาอะห์ ตีบบียะห์)

- تقرير طبي (ตักรีร ตีบบี)

- نتيجة أشعة (นะตีจะห์ อาชีอะะห์)

- نتيجة فحص (นะตีจะห์ ฟะซัซ)

- نتيجة كشف (นะตีจะห์ กัซฟ)

- مقابلة دكتور أطفال (มุกอบาลา ดอกโตร อักฎฟาล)

- مراجعة دكتور (มูรอจาอา ดอกโตร)

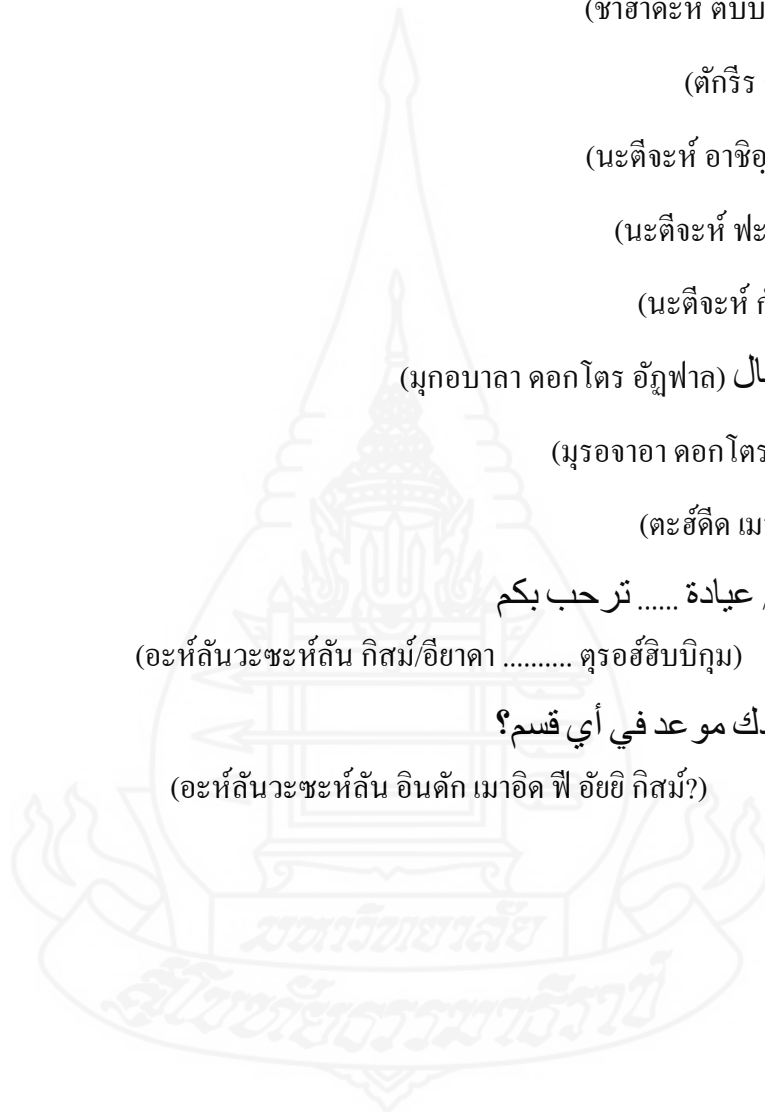
- تحديد موعد (ตะฮ์ดีด เมาอิด)

- أهلاً وسهلاً قسم / عيادة ..... ترحب بكم

(อะห์ลันวะชะห์ลัน กิสม์/อียาดา ..... ตูรอฮ์อับบิคุม)

- أهلاً وسهلاً ، عندك موعد في أي قسم؟

(อะห์ลันวะชะห์ลัน อินดัก เมาอิด ฟิ อัยยิ กิสม์?)

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 3

ทดสอบทักษะการสื่อสารเป็นภาษาอาหรับ

ตอนที่ 1 จงสื่อสารประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาอาหรับ (ตอบสด)

1. แผนกประชาสัมพันธ์ยินดีต้อนรับค่ะ
2. สวัสดีค่ะ มาพบหมอด้านไหนคะ? มีนัดไว้หรือเปล่าคะ?
3. เชิญติดต่อที่แผนกเวชระเบียนค่ะ
3. กรุณารอสักครู่ค่ะ เดี่ยวพยาบาลจะพาไปที่แผนกเอ็กซเรย์ค่ะ
4. ใช้ใบรับรองแพทย์ด้วยไหมคะ?
6. รอฟังผลที่แผนกตรวจสุขภาพค่ะ
8. คุณหมอพินวันนี้คิวเต็มแล้วค่ะ
9. ติดต่อที่คลินิก หู คอ จมูก ค่ะ
10. แผนกการเงินอยู่ตรงนี้ค่ะ

ผลการทดสอบ

การประเมิน	ระดับคะแนน				
	1	2	3	4	5
การใช้คำศัพท์					
การประกอบประโยค					
การออกเสียงและสำเนียง					

ตอนที่ 2 ทดสอบโดยฝึกปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายชื่อโรค อาการเจ็บป่วย และแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 4

เรื่อง การบอกทาง

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลที่คอยให้บริการคนไข้ชาวอาหรับ จะเป็นผู้ดูแลให้ข้อมูลคนไข้เบื้องต้น การบอกทางคนไข้ไปแผนกต่างๆ ก็เป็นข้อมูลเบื้องต้นที่สามารถให้การช่วยเหลือคนไข้ต่างชาติได้ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอาหรับที่จำเป็นด้านข้อมูลบริการนี้ จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่ออำนวยความสะดวกรวดเร็วในการให้บริการ อย่างชัดเจนและถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกตำแหน่งสถานที่ได้
- 2.2 เข้าฝึกอบรมบอกทางไปแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาลได้อย่างชัดเจน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่ง ทิศทาง
- 3.2 เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับการบอกทาง
- 3.3 สามารถให้ข้อมูลไปแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาลได้ถูกต้อง

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 คำศัพท์เรื่องการบอกตำแหน่ง
- 4.2 คำสั่งที่ใช้ในการบอกทางและตัวอย่างประโยคง่ายๆ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว

- ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมา 1 ชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้
- ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากันไปจนกว่าจะครบทุกคน
- จากนั้นเล่นเกมสื่อบอกความหมายคำศัพท์ โดยให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคำใบ้ในกล่องฉลาก คำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใบ แล้วใบ้ให้เพื่อนๆ บอกความหมายเป็นภาษาอาหรับของคำศัพท์นั้นๆจนกว่าจะครบทุกคน

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องการบอกตำแหน่ง และทิศทาง
2. ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้องโดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
3. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องคำสั่งที่ใช้ในการบอกทางและตัวอย่างประโยคง่ายๆ โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
4. ฝึกการใช้คำศัพท์โดยครู บอกประโยคเป็นภาษาไทยและให้ผู้เรียนประกอบคำศัพท์เป็นภาษาอาหรับขึ้นมา
5. ฝึกทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ โดยให้นักเรียนพูดประโยคเป็นภาษาอาหรับ ตามรูปภาพการบอกตำแหน่งที่ครูยกขึ้นมา
6. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 4 ให้ผู้เข้าฝึกรวมจับคู่สนทนาตามบทสคริปภาษาไทย และให้สนทนาถาม-ตอบเป็นภาษาอาหรับ สลับบทบาท-ตามจนครบทุกคน

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคนตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกรวมอธิบายและยกตัวอย่างวิธีการบอกทาง ไปแผนกใดแผนกหนึ่งในโรงพยาบาล
- ขึ้นวัดและประเมินผล มีดังนี้

ให้ผู้เข้าฝึกรวมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่4 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกรวม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง
- 6.4 รูปภาพการบอกตำแหน่ง

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้

7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม

7.2 การทำใบงาน

7.3 สังเกตจากการทดสอบทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ใบความรู้ที่ 1

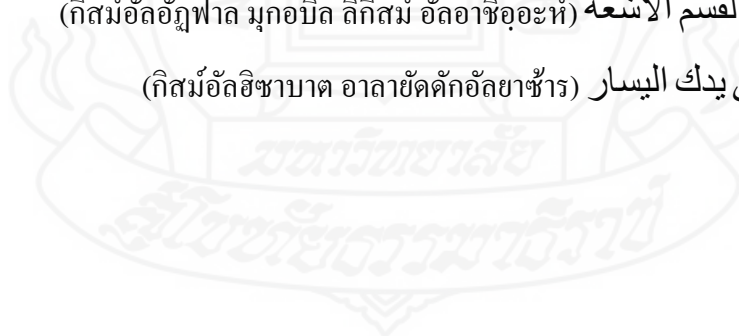
การบอกตำแหน่ง และทิศทาง

อาลาฏูล	على طول	ยามีน	يمين
ซีดา	سيدا	ยาซาร์/ซิมาล	يسار / شمال
อาลา	على	โปก	فوق
อาลาซัดคักอัลยามีน	على يدك اليمين	ตะฮัต	تحت
ลิฆอซัต	لغاية	ดาม	قدام
ฮัตตา	حتى	วารากัลฟี	ورا/خلف
ฟี	في	จันบ์	جنب
มิน	من	อินด์	عند
อิลา	إلى	นาฮ์ยัต	ناحية
ลี	لـ	มุกอบิล	مقابل
		กอบล်	قبل
		บะอูด์	بعد

- الحمام جنب المطعم (อัลฮัมมาม ญันบ์ อัลมฏอัม)

- قسم الأطفال مقابل لقسم الأشعة (กิสม์อัลอฏฟาล มุกอบิล ลิกิสม์ อัลอาซิอะฮ์)

- قسم الحسابات على يدك اليسار (กิสม์อัลฮิซาบัต อาลาซัดคักอัลยาซาร์)

ใบความรู้ที่ 2

คำสั่งที่ใช้ในการบอกทางและตัวอย่างประโยคง่ายๆ

มัสอัค	مصعد	ตลิฟ	تلف
ซุลลัม	سلم	ติมซี	تمشي
ซุลลัมกะฮ์รอบาฮี	سلم كهربائي	คิรูฮ์	تروح
ตอริก	طريق	ติรจะอู	ترجع
มามัร	ممر	ติคละอู	تطلع
มะฮัล	محل	ดินซัล	تنزل
มัพตัวะฮ์	مفتوح	ตอลิอู	طالع
มุฆลัก	مغلق	เดาวัลอาลา	دور على
กอรีบ	قريب	ติซุฟ	تشوف
บะอีด	بعيد	ตอปิก	طابق

ตัวอย่างประโยคง่ายๆ

- قسم الطب العام جنب المصعد (กิสม์ อัดติบอัลอาม จัมบ์ อัลมัสอัค)

- عيادة الأطفال على يدك اليمين (อียศคะห์อัญฟาล อาลา ยัดคักอัลยามีน)

- تمشي على طول آخر الممر (ติมซีอาลาตุล อาคิร อัลมามัร)

- قسم الإستعلامات في الطابق الأرضي (กิสม์อัลอิสติลามัต ฟิอัตตอปิกอัลอัรดี)

- تطلع فوق (ติคละอู โฟก)

- تروح إلى قسم الأشعة وترجع هنا (คิรูฮ์อิลากิสม์อัลอาชีอะห์ วาติรจะอูฮีนนา)

- دور على الطبيب في المطعم (เดาวัลอาลาอัตตอปีบฟีลมัตอัม)

- صندوق الأمانات عند الممر (ซอนดูกอัลอามาต อินค์อัลมามัร)

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 4

ตอนที่ 1 ให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคู่สนทนาตามบทสนธิภาษาไทย

ลูกค้า : สวัสดีครับ ผมมาติดต่อแผนกตรวจสอบสภาพครับ

พนักงาน : ยินดีต้อนรับค่ะ ลูกค้ามีนัดนัดไว้หรือยังคะ?

ลูกค้า : มีนัดไว้แล้วครับ

พนักงาน : ค่ะ เดินตรงไปแล้วเลี้ยวขวานะคะ คุณก็จะเห็นแผนกตรวจสอบสภาพเลยคะ

ลูกค้า : อ้อ แล้วห้องน้ำ อยู่ไกลไหมครับ?

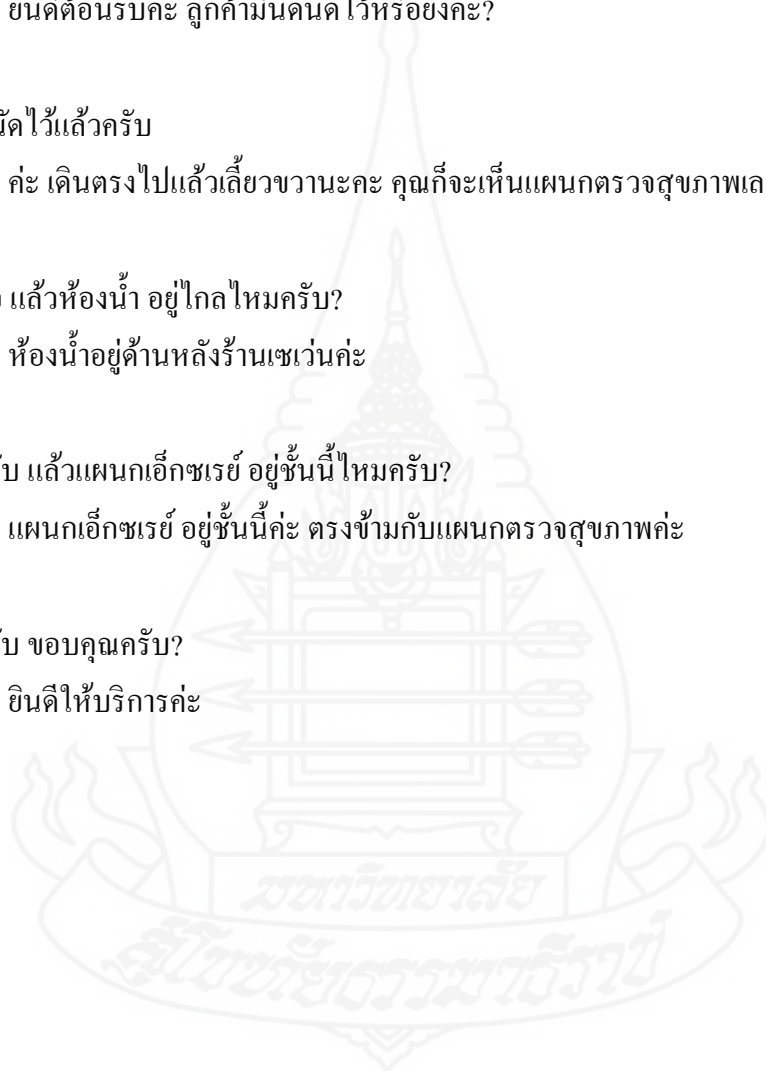
พนักงาน : ห้องน้ำอยู่ด้านหลังร้านเซเว่นคะ

ลูกค้า : ครับ แล้วแผนกเอ็กซ์เรย์ อยู่ชั้นนี้ไหมครับ?

พนักงาน : แผนกเอ็กซ์เรย์ อยู่ชั้นนี้คะ ตรงข้ามกับแผนกตรวจสอบสภาพคะ

ลูกค้า : ครับ ขอบคุณครับ?

พนักงาน : ยินดีให้บริการคะ

ตอนที่ 2 ทดสอบโดยฝึกปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายการบอกทาง, ตัวเลขและการบอกเวลา, การลงทะเบียนและนัดหมาย	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 5

เรื่อง ตัวเลขและการบอกเวลา

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

พยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลที่คอยให้บริการคนไข้ชาวอาหรับ นอกจากจะเป็นผู้ดูแลให้ข้อมูลคนไข้เบื้องต้นแล้ว ยังคอยให้บริการคนไข้ในด้านอื่นๆ เช่น การทำนัดพบแพทย์ การแจ้งค่าใช้จ่ายแก่ผู้รับบริการ

การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอาหรับเรื่องตัวเลขและการบอกเวลา จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่ออำนวยความสะดวกเร็วในการให้บริการ อย่างชัดเจนและถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถบอกตัวเลขและแจ้งค่าใช้จ่ายแก่คนไข้ได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกวันเวลานัดพบแพทย์และทำนัดให้คนไข้ได้
- 2.3 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถบอกข้อมูลกับคนไข้โดยตรง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับตัวเลขตั้งแต่หลักหน่วยจนถึงหลักล้าน
- 3.2 เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับการบอกเวลาได้ถูกต้อง

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 คำศัพท์เรื่องตัวเลข
- 4.2 คำศัพท์เรื่องนาฬิกา
- 4.3 ตัวอย่างรูปประโยคง่ายๆ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว

- ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมา ชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้
- ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากันไปจนกว่าจะครบทุกคน

แผนการเรียนรู้

- จากนั้นเล่นเกมสื่อบอกความหมายคำศัพท์ โดยให้ผู้เข้าฝึกรวมจับคำไปไว้ในกล่องฉลาก คำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมา ใบ แล้วใบให้เพื่อนบอกความหมายเป็นภาษาอาหรับ ของคำศัพท์นั้นๆจนกว่าจะครบทุกคน

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องตัวเลข ประกอบด้วย : ตัวเลข 1-20 และการอ่านเลขหลักสิบ, หลักร้อย, หลักพันจนถึงหลักล้าน
2. ครูนำอ่านออกเสียงตัวเลข 1-20 ให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
3. ครูนำอ่านเลขหลักสิบและอธิบายการผสมหลักตัวเลข ระหว่างหลักสิบ กับหน่วย ซึ่ง ในภาษาอาหรับจะอ่านหลักหน่วยก่อนหลักสิบ
4. ครูนำอ่านเลขหลักร้อย หลักพันจนถึงหลักล้านตามลำดับ
5. ครูอธิบายวิธีผสมคำการอ่านตัวเลขในหลักต่างๆ และฝึกร่วมอ่านตัวเลขจากที่ครูกำหนด ขึ้นมาตั้งแต่หลักหน่วยถึงหลักล้าน
6. แจกใบความรู้ที่ 2 เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับการบอกราคาค่าใช้จ่ายแก่คนใช้ชาวอาหรับ ฝึกร่วมออกเสียง และสลับตัวอย่างในคำศัพท์ตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด
7. แจกใบความรู้ที่ 3 เรื่องนาฬิกา และการบอกเวลา ครูนำอ่านออกเสียง ให้ผู้เข้าฝึกร่วมออกเสียงตามซ้ำๆ
8. ครูอธิบายวิธีผสมคำในการบอกเวลา ฝึกร่วมสลับตัวอย่างในคำศัพท์ตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด
9. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการบอกเวลานัดหมายกับคนใช้ชาวอาหรับ
10. ให้นักเรียนบอกตัวเลข บอกเวลา เป็นภาษาอาหรับ ตามรูปภาพที่ครูยกขึ้นม
11. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 5 โดยให้ผู้เข้าฝึกรวมบอกประโยคที่กำหนดเป็นภาษาอาหรับ

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคน ตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีกรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกรวมอธิบายและ ยกตัวอย่างวิธีการแจ้งค่าใช้จ่ายและการบอกเวลา นัดหมายแก่คนใช้

แผนการเรียนรู้
<p>- ขึ้นวัดและประเมินผล มีดังนี้</p> <p>ให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 5 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป</p> <p>พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกอบรม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ</p>

6. สื่อการเรียนการสอน

6.1 ใบความรู้

6.2 ใบงาน

6.3 เทปบันทึกการออกเสียง

6.4 รูปภาพประกอบกิจกรรม การบอกราคาค่าใช้จ่าย และบอกเวลา

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้

7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม

7.2 การทำใบงาน

7.3 สังเกตจากการทดสอบทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ใบความรู้ที่ 1

ตัวเลข

คอมหฺมีอา	500	วาฮิตวาอิหฺรึน	21	วาฮิด	1
ซึตตุหฺมีอา	600	อิตเนนวาอิหฺรึน	22	อิตเนน	2
ซับบุหฺมีอา	700	ตาลาตวาอิหฺรึน	23	ตาลาตา	3
ตุมนุหฺมีอา	800	อรับาอาวาอิหฺรึน	24	อรับาอา	4
คิสตุหฺมีอา	900	คอมชวาอิหฺรึน	25	คอมชา	5
อัลฟ้	1,000	ซึตตวาอิหฺรึน	26	ซึตตา	6
อัลเฟน	2,000	ซับบาอาวาอิหฺรึน	27	ซับบา	7
ตาลาตาอัลลาฟ้	3,000	ตามานยวาอิหฺ	28	ชามานยา/ตามานยา	8
อาซาร้ตอัลลาฟ้	10,000	คิสอวาอิหฺรึน	29	คิชอา	9
อิฮ้คอาอัลฟ้	11,000	ตาลาตึน	30	อาซารา	10
มึย้คอัลฟ้	100,000	อรับาอึน	40	อิฮ้คอาอาซัร้	11
มิลโยน	1,000,000	คอมชึน	50	คาล้ตคอาอาซัร้	13
มิลโยนเนน	2,000,000	ซึตคึน	60	อึนนาอาอาซัร้	12
1,000,00	ตาลาตามิลโยน	ซับบอึน	70	อรับะคอาอาซัร้	14
ซึฟ้	صفر	ตามานึน	80	คอม้ศคอาอาซัร้	15
อาค้ค	عدد	คิสอึน	90	ซึตคอาอาซัร้	16
รอกอม	رقم	มีอา	100	ชาบะคอาอาซัร้	17
		มีอาเตน	200	ตามันคอาอาซัร้	18
		ตุลหฺมีอา	300	คิสอคอาอาซัร้	19
		อรับบุหฺมีอา	400	อิหฺรึน	20

ใบความรู้ที่ 2

การบอกราคาค่าใช้จ่าย	
(शामिल) شامل	(ชิออร์) سعر
(เมร शामिल) غير شامل	(ตากาลีฟ) تكاليف
(บิดون) بدون	(อีลาจ) علاج
(معا) مع	(รุซุม) رسوم
(คอส์ม) خصم	(กุลลุฮ์) كله
(ตักฟีฎ) تخفيض	(อีจมาลี) إجمالي
(ฟीलมียา) في المية	(ฟาตุร่อ) فاتورة
(อีคอฟะห์) إضافة	(คอรีบา) ضريبة
(ชิยาอะห์) زيادة	(บักชีห) بقشيش

- هذه فاتورة العلاج (ฮาซึ ฟาตุร์ตอัลอีลาจ) (ฮาซึ ฟาตุร์ตอัลอีลาจ)

- تكاليف العلاج شامل لسعر الغرفة (ตากาลีฟอัลอีลาจ शामिल ليشيออร์อัลฆุรฟา)

- في خصم 20% (ฟีคอส้ม 20%)

- السعر غير شامل للدواء (อ็ชชิออร์ เมร शामिल ลิดคาวา)

- بدون رسوم الخدمة (บีดونรุซุมอัลคีดมะห์)

- إضافة ضريبة (อีคอฟะห์ คอรีบา)

ใบความรู้ที่ 3

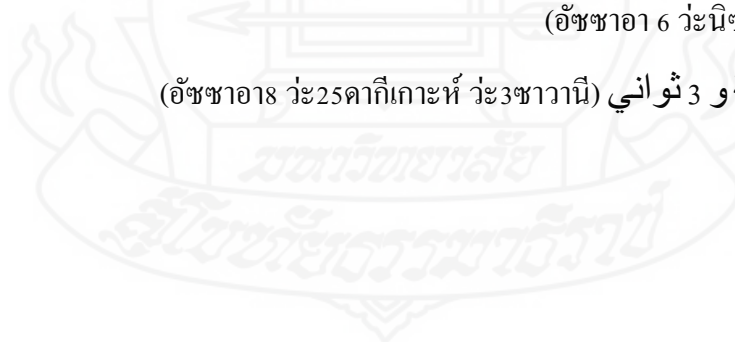
การบอกเวลา

ซอลาฮ์	صباح	ซาอา	ساعة
มาซาอู	مساء	ซาอาเตน	ساعتين
ซุฮร์	ظهر	ซาอาต	ساعات
อฮ์ร	عصر	ดากีกา	دقيقة
เลล	ليل	ดากีกาเตน	دقيقتين
บ์ดริ	بدري	ดากากอิก (3-10)	دقائق
มิตอ์กค็อร	متأخر	ซานยา	ثانية
กอบล	قبل	ซานยาเตน	ثانيتين
บะอูด	بعد	ซาวานี (3-10)	ثواني
ฮาวาลี	حوالي	นุซ (1/2 3 0นาที)	نص
ตักรีบัน	تقريباً	รุบอ (1/4 15าที)	ربع
		คิลด์ (1/3 20นาที)	ثلث

- الحين الساعة 10 في الصباح (อัลฮีนอฮ์ซาอา 10 ฟิซซอบาฮ์)

- الساعة 9 ونص (อฮ์ซาอา 6 ว่าจะนิซฟ)

- الساعة 8 و 25 دقيقة و 3 ثواني (อฮ์ซาอา 8 ว่าจะ 25ดากีกะห์ ว่าจะ 3ซาวานี)

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 5

ตอนที่ 1 ให้ผู้เข้าฝึกอบรมบอกประโยชน์ที่กำหนดเป็นภาษาอาหรับ

- ค่าตรวจฟัน 600บาทครึ่ง
- ค่าตรวจรวมค่าบริการทางการแพทย์ 1100บาทครึ่ง
- บิลค่าใช้จ่ายรวมทุกอย่างแล้วค่ะ
- คุณมีส่วนลดค่ายา 5% ค่ะ
- คุณมีนัดที่แผนกเด็กเวลา 9.20 น.
- คุณมีนัดกับหมออายุรกรรมหลังนัดหมอฟันเวลา 13.15 น.
- คุณต้องรอคิวเอ็กซเรย์ประมาณ 2 ชั่วโมงนะคะ
- กรุณารอหน้าแคชเชียร์ประมาณ 10 นาทีค่ะ

ตอนที่ 2 ทดสอบโดยฝึกปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายการบอกทาง, ตัวเลขและการบอกเวลา, การลงทะเบียนและนัดหมาย	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 6

เรื่อง การลงทะเบียนและนัดหมาย

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

การลงทะเบียนคนไข้ใหม่ในโรงพยาบาลเอกชนชั้นนำ สามารถรับลงทะเบียนได้ทุกแผนกที่คนไข้เข้าไปติดต่อ โดยไม่จำเป็นต้องติดต่อลงทะเบียนเฉพาะแผนกเวชระเบียนเท่านั้น การทำนัดก็เช่นกัน สามารถแจ้งทำนัดกับแพทย์ได้ทุกแผนก เพื่ออำนวยความสะดวกเร็วในการให้บริการคนไข้และลูกค้าทั่วไป

หลายโรงพยาบาลจึงมีการอบรมพยาบาลและพนักงาน ให้สามารถรับลงทะเบียนคนไข้ใหม่ได้และทำนัดหมายกับแพทย์ได้ทุกแผนกอย่างรวดเร็ว

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถสอบถามข้อมูลคนไข้เบื้องต้นได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมรับลงทะเบียนได้
- 2.3 ผู้เข้าฝึกอบรมทำนัดพบแพทย์ได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจประโยชน์ที่ใช้ในการสอบถามข้อมูลทั่วไป
- 3.2 เข้าใจวิธีตั้งคำถามหลักๆในลงทะเบียนแฟ้มประวัติคนไข้
- 3.3 เข้าใจวิธีบอกการนัดกับแพทย์เฉพาะทาง

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 คำศัพท์และรูปประโยคการสอบถามข้อมูลคนไข้เบื้องต้น
- 4.2 คำศัพท์เกี่ยวกับวันในสัปดาห์ และประโยคการบอกนัดต่างๆ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้
<p>ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้ผู้เข้าฝึกรวมจับฉลากชื่อเพื่อนมา ชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ - ให้ผู้เข้าฝึกรวมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากัน ไปจนกว่าจะครบทุกคน - จากนั้นเล่นเกมสับความหมายคำศัพท์ โดยให้ผู้เข้าฝึกรวมจับคำไปไว้ในกล่องฉลาก คำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมา ใบ แล้วใบให้เพื่อนๆ บอกความหมายเป็นภาษาอาหรับของคำศัพท์นั้นๆ จนกว่าจะครบทุกคน <p>ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องการลงทะเลเขียน ประกอบด้วย : บทสนทนาประโยคที่ใช้ในการสอบถามข้อมูลที่จำเป็นจากคนไปซื้ออาหารเพื่อลงทะเลเขียนเปิดแฟ้มประวัติเบื้องต้น 2. ฝึกร่านออกเสียงให้ถูกต้องโดยครูอ่านออกเสียงนำ ให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามอย่างชัดเจนชัดคำ 3. แจกใบงานที่ 1 เป็นแบบกรอกข้อมูลส่วนตัว ให้ผู้เข้าฝึกรวมทดลองการลงทะเลเขียนคนไปซื้อ โดยจับคู่สนทนาเก็บข้อมูลระหว่างเพื่อนในห้องเรียนเป็นภาษาอาหรับ และแจ้งข้อมูลนั้นๆ แก่ครูให้ทราบเป็นรายบุคคล 4. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องชื่อวันต่างๆ ในสัปดาห์ และตัวอย่างการบอกนัดง่ายๆ 5. ฝึกร่านออกเสียงให้ถูกต้องโดยครูอ่านออกเสียงนำ ให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามอย่างชัดเจนชัดคำ 6. แบ่งทีมผู้เข้าฝึกรวมออกเป็น 2 ทีม ฝึกรับบอกนัดคนไปซื้ออาหารกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ โดยครูสมมุติประโยคบอกนัดเป็นภาษาไทยเขียนใส่กระดาษให้แต่ละทีมผลัดกันจับใบฉลาก และให้ผู้เข้าฝึกรวมบอกนัดเป็นภาษาอาหรับตามข้อความในใบที่ได้ ให้ทีมตรงข้ามสรุปแปลสิ่งที่อีกทีมบอกนัดมา เพื่อพิจารณาความถูกต้องของข้อมูล ความชัดเจนในการออกเสียง เป็นคะแนนทีมในแต่ละรอบ 7. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 6 โดยให้ผู้เข้าฝึกรวมบอกประโยคที่กำหนดเป็นภาษาอาหรับ

แผนการเรียนรู้
<p>ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคน ตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มี的帮助เหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายและยกตัวอย่างวิธีการบอกทาง บอกตัวเลข การบอกเวลา และรูปประโยคการสอบถาม ข้อมูลลงทะเบียนในโรงพยาบาลและการทำนัดหมายพบแพทย์ - ขั้นวัดและประเมินผล มีดังนี้ ให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 6 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหารของผู้เข้าฝึกอบรม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 ตัวอย่างใบนัดคนไข้

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้
- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
  - 7.2 การทำใบงาน
  - 7.3 สังเกตจากการทดสอบทักษะการฟัง พูดภาษาอาหาร

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ใบความรู้ที่ 1

บทสนทนาการลงทะเบียนคนไข้

الموظف : أهلاً وسهلاً، أي خدمة؟ محتاج أي مساعدة؟

พนักงาน : อะหลัันวะชะหลััน, อัยยิ คิคมะหะ ?/มีสัจดาจ อัยยิ มุซาอาคะหะ?

العميل : ودّي أقابل دكتور الجهاز التنفسي

ลูกค้า : วิคดิ อกาบิลดอกโตรอัลจิซาซอ์ตตานัฟฟูซึ

الموظف : عندك ملف في المستشفى؟/ في رقم الملف؟

พนักงาน : อินคัก มาลัฟ ฟิล มุสตัซฟา/ ฟิล รอกอม มาลัฟ

العميل : لا ، لسه جديد

ลูกค้า : ลา ลิซชะหะญาคิด

الموظف : جواز السفر من فضلك؟ إسم المريض؟

พนักงาน : จาวาสอ์ซซาฟัร มินฟัดลัค? อีสมีอ์ลมารีด?

العميل : أنا إسمي عادل

ลูกค้า : อนา อีสมี อาคิล

الموظف : تاريخ الميلاد؟ العمر؟

พนักงาน : ตาริคอัลมีลาต? อัลอุมร์?

العميل : 2 أكتوبر 1989 ، العمر 26 سنة

ลูกค้า : 2 ออกตุบรั 1989, อัลอุมร์ 26 ชานา

الموظف : الجنسية؟

พนักงาน : อัลจิ้นซียา

العميل : إماراتي

ลูกค้า : อิมารอติ

الموظف : عازب أو متزوج؟

พนักงาน : อาชีพ เอา มุตาเซาวิจ

العميل : عازب

ลูกค้า : อัลจินเซีย

الموظف : عنوان السكن في تايلند؟

พนักงาน : อินวาน อชชากัน ฟิ ไตลันด์

العميل : فندق ماريوت - سوكومفيت 2

ลูกค้า : ฟูนดุก มารียอต - สุกุมวิท 2

الموظف : رقم التلفون؟

พนักงาน : รอกอม อตติลิโฟน

العميل : 081-8858555

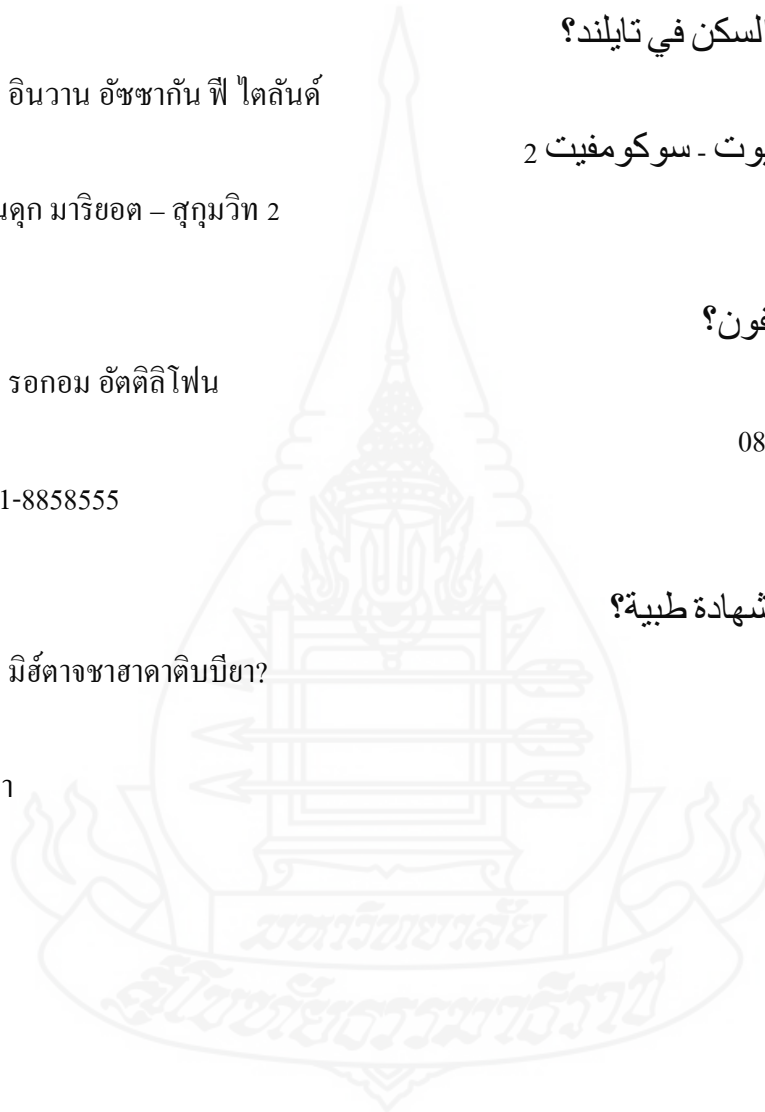
ลูกค้า : 081-8858555

الموظف : محتاج شهادة طبية؟

พนักงาน : มีฮ์ตางซาฮาคาติบปียา?

العميل : إيوه

ลูกค้า : อีวา

ใบงานที่ 1

ให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคู่สนทนา สอบถามข้อมูลเป็นภาษาอาหรับ

แบบกรอกข้อมูลส่วนตัว

วันที่..... เวลา.....

ชื่อนาย นาง / นางสาว.....

นามสกุล.....

วัน / เดือน / ปี เกิด..... อายุ..... ปี

สัญชาติ.....

สถานภาพ..... ศาสนา.....

ที่อยู่ปัจจุบัน.....

โทรศัพท์..... มือถือ.....

ติดต่อแพทย์เฉพาะทาง

ใบรับรองแพทย์ ใช้ ไม่ใช้

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 6

ตอนที่ 1 ให้ผู้เข้าฝึกรับรองบอกประโยคที่กำหนดเป็นภาษาอาหรับ

= ฉันต้องการทำนัดกับหมอตาละ วันนี้มีคิวว่างไหมคะ?

- วันนี้คุณหมอหยุดค่ะ

= พรุ่งนี้ได้ไหมคะ?

- พรุ่งนี้คุณหมอมิติดารางว่างเวลา 16.00น.ค่ะ

= พรุ่งนี้ไม่สะดวกค่ะ เป็นสัปดาห์หน้าได้ไหมคะ?

- สัปดาห์หน้ามีติดารางว่างวันอังคาร เวลา 13.30น.ค่ะ

= ตกลงค่ะ ค่าพบแพทย์เท่าไรคะ?

- ค่าตรวจ 600บาทค่ะ ไม่รวมค่ายาและค่ารักษาค่ะ

= ค่ะ

-สรุปนัดเป็นวันอังคารหน้า วันที่ 12 เวลา 13.30น.ค่ะ กรุณามาก่อนเวลานัด 15นาทีค่ะ

ตอนที่ 2 ทดสอบโดยฝึกปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกรับรองอธิบายการบอกทาง, ตัวเลขและการบอกเวลา, การลงทะเบียนและนัดหมาย	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกรับรองออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 7

เรื่อง อวัยวะร่างกาย

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

ร่างกายของเราประกอบด้วยอวัยวะต่างๆ เช่น ตา หู จมูก ปาก มือ เท้า คำศัพท์อวัยวะเหล่านี้เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่ผู้เรียนภาษาต้องเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยาบาลและพนักงานที่ทำงานในโรงพยาบาล เพื่อเข้าใจและสื่อสารได้ถูกต้อง

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกคำศัพท์อวัยวะร่างกายได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกคำศัพท์อวัยวะภายในได้
- 2.3 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถบอกประโยชน์ต่างๆที่ใช้อย่างน้อยได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจคำศัพท์อวัยวะร่างกายภายนอกและฝีกออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.3 เข้าใจคำศัพท์อวัยวะร่างกายภายในและฝีกออกเสียงได้ถูกต้อง
- 3.2 เข้าใจคำศัพท์และประโยชน์ต่างๆที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 ความรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะร่างกาย
- 4.2 ความรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะภายใน
- 4.3 ประโยชน์ต่างๆที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว

- ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมาชื่อ เพื่อเป็นคู่ทดสอบบทเรียนที่ผ่านมา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามคำศัพท์ และให้เพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ตอบความหมาย
- ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 3 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากันไปจนกว่าจะครบทุกคน

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อย โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ และให้ผู้เข้าฝึกรวมทดลองใช้ประโยคง่ายๆนั้นระหว่างเพื่อนในห้องเรียน
2. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะร่างกายนอก โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
3. ทดลองการใช้คำศัพท์ร่างกายโดยครูบอกอวัยวะภาษาไทย และให้ผู้เข้าฝึกรวมบอกคำศัพท์นั้นๆเป็นภาษาอาหรับ
4. แจกใบความรู้ที่ 3 เรื่องคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะร่างกายภายใน โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
5. ทดลองการใช้คำศัพท์ร่างกายโดยครูบอกอวัยวะภาษาไทย และให้ผู้เข้าฝึกรวมบอกคำศัพท์นั้นๆเป็นภาษาอาหรับ
6. ฝึกลักษณะการฟังและการพูด โดยจับคู่สนทนากันไปมาระหว่างเพื่อนในห้องเรียน
7. ฝึกรการใช้คำศัพท์อวัยวะร่างกายโดยเติมคำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ
8. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 7 เป็นการเติมคำศัพท์ชื่ออวัยวะต่างๆในร่างกายให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคนตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีกรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกรวมอธิบายและยกตัวอย่างชื่ออวัยวะร่างกายเป็นภาษาอาหรับ ตามที่ครูชี้ในภาพโปสเตอร์ โดยการตั้งคำถามและตอบเป็นภาษาอาหรับทั้งสิ้น
- ชิ้นวัดและประเมินผล มีดังนี้

ให้ผู้เข้าฝึกรวมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 7 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกรวม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง
- 6.4 รูปโปสเตอร์อวัยวะร่างกาย

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้

- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
- 7.2 การทำใบงาน
- 7.3 สังเกตทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ใบความรู้ที่ 1

ประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อย

- أي خدمة؟ (อัยยิ คัดมะห์)
- محتاج أي مساعدة؟ (มิด์ตาด อัยยิ มุซาอาคะห์)
- عندك ملف في المستشفى؟ (อินดัก มาล์ฟ ฟิล มุสตัซฟา)
- جواز السفر من فضلك؟ (จาวาสอัซซาฟิร มินฟัดลัก)
- نازل في أي فندق؟ (นาซิล ฟิ อัยยิ ฟุนดุค)
- فطرت؟ (ฟาตอ์รต์)
- تغديت؟ (ตาดมอดเคต)
- تعشيت؟ (ตาอัชเชต)
- معليش، أنا نسيت (มะเลซ ออนา นซีต)
- أنا مشغول اليوم (อนา มัชฮูล อัล โยม)
- موعد الطبيب مليون (เมอาอิด อัตตอปีบ มัดยาย)
- إتفضل، الحمام فاضي (อิดฟัดคอด อัลฮัมمام ฟาฎี)
- العميل / العميلة (อัดอามิ้ล / อัดอามิ้ละห์)

ใบความรู้ที่ 2

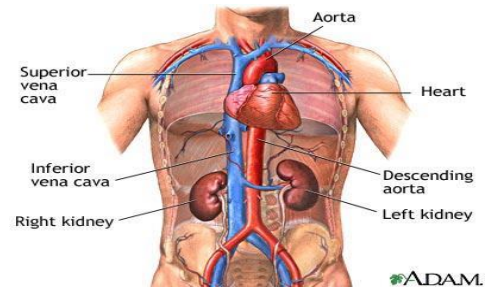
อวัยวะร่างกาย

นิ้วมือ	أصابع (อาซอบิอ)	ศรีษะ	رأس (รอส)
เล็บ	أظافر (อซอฟิร)	ผม /ขน	شعر (ชาอ์)
มือ	يد (ยัด)	หน้าผาก	جبهة (จับชะห์)
แขน / ท่อนแขน	ذراع (ซิริอ)	คิ้ว	حاجب (ฮาจิบ)
หลัง	ظهر (ซอฮ์)	หน้า	وجه (วัจฮ์)
หน้าอก	صدر (ซอคร์)	แก้ม	خد (ค็อด)
เต้านม	ثدي (ซาดิ)	ตา	عين (เอน)
ท้อง	بطن (บฏัน)	ขนตา	رموش (รุมุช)
สะดือ	سرة (ซุรเราะห์)	เปลือกตา	جفن (จิฟน์)
สะโพก	ورك (วารอก)	หู	أذن (อูซุน)
ต้นขา	فخذ (ฟักด์)	จมูก	أنف (อันฟ)
หัวเข่า	ركبة (รูกบะห์)	หนวด	شارب (ซาริบ)
ขา / เท้า	رجل (ริจล)	ปาก	فم (ฟัม)
เท้า	قدم (กอดัม)	ริมฝีปาก	شفاة (ชิฟา)
ส้นเท้า	كعب (กะออบ)	คาง	ذقن (ซัคน์)
กระดูก	عظام (อิซอม)	ต้นคอ	رقبة (รอกอบา)
กะโหลก	جمجمة (จุมจุมมา)	ไหล่	كتف (กติฟ)
ขากรรไกร	فك (ฟัก)	ศอก	كوع (คูว)
	أسنان (อัสนาน)	ฝ่ามือ	كف (กัฟ)

ใบความรู้ที่ 3

อวัยวะภายใน

ลิซ่าน لسان	กอลปี่ قلب
อัสนัน (อัสนัน) أسنان	รئة رئة
มุค مخ	กิลยะฮ์ كلية
อะซอบ أعصاب	กบิค كبد
หิรยาน شريان	طحال طحال
วรีด وريد	มอิดะฮ์ معدة
อตุ้อล عضل	อัมอาอู أمعاء
ดัม دم	อัมอาอูดากীগะฮ์ أمعاء دقيقة
	อัมอาอูกอลิเซฮะฮ์ / กอลอน أمعاء غليظة / قولون
	อัมอาอูกอลิเซฮะฮ์ / เกาลูน أمعاء غليظة / كعائون

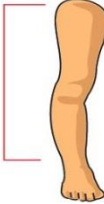

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 7

ตอนที่ 1 เติมคำศัพท์ชื่ออวัยวะต่างๆในร่างกายให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด

Flashcards

©www.eslpages.blogspot.com

Body Parts 2

 <p>nose</p>	 <p>neck</p>	 <p>shoulder</p>
 <p>hand</p>	 <p>finger</p>	 <p>leg</p>
 <p>knee</p>	 <p>foot</p>	 <p>toes</p>

- หัวใจของมัน .....
- ลิ้นของคุณ .....
- สมอง .....
- กระเพาะ .....

ตอนที่ 2

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายคำและประโยคที่ใช้บ่อย, ชื่ออวัยวะร่างกาย	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 8

เรื่อง ชื่อโรค อาการเจ็บป่วย

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่รองรับการให้บริการแก่คนไข้ชาวอาหรับ จะมีแผนกล่ามแปลภาษาคอยให้บริการคนไข้ชาวอาหรับอยู่แล้ว แต่ด้วยจำนวนล่ามที่มีจำกัดและไม่เพียงพอต่อการดูแลให้บริการคนไข้อาหรับได้ครบถ้วนสมบูรณ์ หน้าที่แปลภาษาชั่วคราวจึงตกเป็นของพยาบาลและพนักงาน โรงพยาบาลที่ต้องสอบถาม โรคและอาการเจ็บป่วยของคนไข้เบื้องต้นก่อนเข้าพบแพทย์

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถบอกคำศัพท์ชื่อโรคหลักๆได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจคำศัพท์ชื่อโรค ประโยคคำถามง่ายๆที่ใช้ในการซักถามคนไข้
- 3.2 เข้าใจคำศัพท์อาการเจ็บป่วยเบื้องต้น

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 คำศัพท์ชื่อโรคและตัวอย่างรูปประโยคง่ายๆ
- 4.2 คำศัพท์อาการเจ็บป่วยเบื้องต้น
- 4.3 ประโยคคำถามและคำสั่งที่ใช้ในการดูแลคนไข้

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้	
<p>ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมา ชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ - ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากันไปจนกว่าจะครบทุกคน 	

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องคำศัพท์ชื่อโรคเบื้องต้นและประโยคง่ายๆที่ใช้บ่อย ประกอบด้วย: ชื่อโรคทั่วไป, ตัวอย่างประโยคง่ายๆ และประโยคคำถามที่เกี่ยวข้อง ฝึกการอ่านออกเสียงซ้ำๆตามครูผู้สอน เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน
2. ให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาสลับกันถามคำศัพท์ภาษาอาหรับและตอบความหมายของคำศัพท์นั้นๆ จนกว่าจะครบทุกคน
3. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องคำศัพท์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยเบื้องต้น โดยครูอ่านออกเสียง นำให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาสลับกันถามคำศัพท์ภาษาอาหรับและตอบความหมายของคำศัพท์นั้นๆ จนกว่าจะครบทุกคน
4. ให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาสลับกันถามคำศัพท์ภาษาอาหรับและตอบความหมายของคำศัพท์นั้นๆ จนกว่าจะครบทุกคน
5. ให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาเล่นเกมใบ้คำศัพท์ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย โดยจับฉลากรายชื่อแบ่งออกเป็น 2 ทีม จับคำใบ้จากกล่องคำศัพท์ ซึ่งคำใบ้เขียนภาษาไทย และใบ้ให้อีกทีมทายคำออกมาเป็นภาษาอาหรับ คะแนนคำใบ้ละ 1 คะแนน ให้ทั้งสองทีมผลัดกันใบ้และทายคำ จนกว่าจะได้ผู้ชนะที่ทำแต้มก่อนได้ 3 คะแนน
6. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 8 โดยให้แปลความหมายคำศัพท์ที่กำหนดในช่องว่างให้ถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคน ตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มี的帮助เหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาและยกตัวอย่างการใช้คำศัพท์เกี่ยวกับชื่อโรค อาการเจ็บป่วย
- ให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาเล่นเกมใบ้คำศัพท์ชื่อโรคและอาการเจ็บป่วย
- ขึ้นวัดและประเมินผล มีดังนี้

ให้ผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนาทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 8 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกรับจับคู่สนทนา ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 รูปภาพเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย
- 6.4 เกมสื่อบัตรคำศัพท์

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้
- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
  - 7.2 การทำใบงาน
  - 7.3 สังเกตจากการทดสอบทักษะการฟัง พูดภาษาอาหารับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

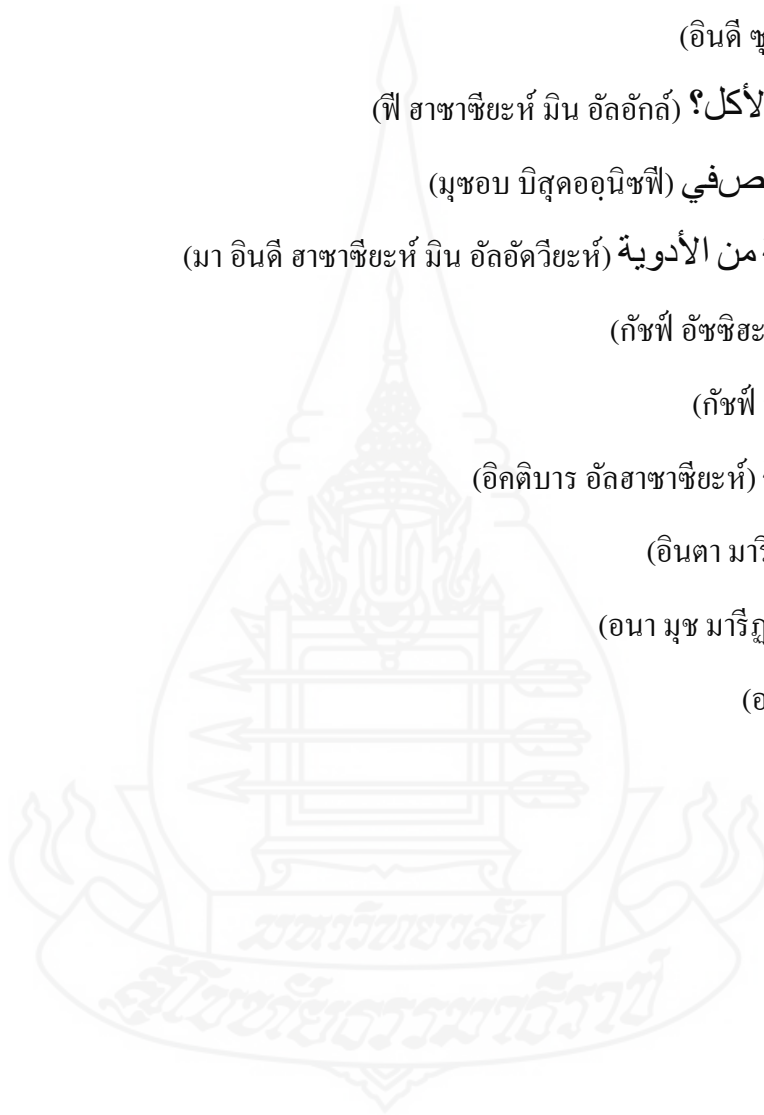
ใบความรู้ที่ 1

ชื่อ โรคเบื้องต้นและประโยชน์ต่างๆ

शलل نصفي (शलل نصفي)	السكر (ซุกกัร)
تسمم الغذاء (ตาซัมมูมอ์ลฆิฆาอ)	ضغط الدم (ดอฆ์มดอ์ดคัม)
أصم (อซอม่)	القلب (อ์ลกอ์ลบ)
أبكم (อับกัม)	الكلية (อ์ลกลิยะห)
أعمى (อะมา)	السحايا (อ์ซฆาฮา)
تالاسيميا (ตาลัซวีเมีย)	إلتهاب الكبد (อิ์ลติฮาบอ์ลกอ์บิ์ด)
لويميا (ลูเกีเมีย)	سرطان (ซารอ์ตอ์น)
نقرص (นักรอส)	صداع نصفي (ศุดอ์อุนิซฟี)
الزهايمر (อ์ลฆาไฮเมอ์ร)	السمنة (อ์ซฆัมนา)
باركنسون (บารกินซัน)	قرحة في المعدة (กูรฆะหฟีลมาอี้ดะห)
فقدان الذاكرة (ฟุกดานอ์ซฆากิเระะห)	إرتداد الحموضة (อิ์รติดาตอ์ลฮซมุเดะห)
ربو (รอบู)	إسهال (อิ์สฮาอ)
زكام (ซุกาม)	إمساك (อิมซาก)
إنفلوانزا (อินฟลูวันซา)	صرع (ซอ์รอ)
حصبة ألمانية (ฮาซอบะหอ์ลมานิยะห)	حساسية (ฮาซาซิยะห)
سل (ซุ์ล)	शलل (शलล)

ตัวอย่างประโยคที่เกี่ยวข้อง

- أنا عندي إمساك (อนาอินดี อิมซาก)
 - أنا مصاب بالقلب (อนา มุซอบ บิลกอลบ์)
 - عندي زكام (อินดี ชุกาม)
 - في حساسية من الأكل؟ (ฟี ฮาซาซียะห์ มิน อัลอักล์)
 - مصاب بصداغ نص في (มุซอบ บิสุดอูนีซฟี)
 - ما عندي حساسية من الأدوية (มา อินดี ฮาซาซียะห์ มิน อัลอัควียะห์)
 - كشف الصحة (กัซฟี อัชชีซะห์)
 - كشف الدم (กัซฟี อัคดัม)
 - إختبار الحساسية (อิกตีบาร อัลฮาซาซียะห์)
 - أنت مريض؟ (อินตา มาริฎ)
 - أنا مش مريض (อนา มุช มาริฎ)
 - أنا بخير (อนาบิเคร)

ใบความรู้ที่ 2

คำศัพท์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยเบื้องต้น

جرح (จฺรฮ์)	كحة (กุสะห์)	صداع (ซุดาอ)
كسر (กัสร)	بلغم (บัลกออม)	مغص (มฆอส)
مزمن (มุซมิน)	حكة (ฮักกา)	حمى (ฮุมมา)
شديد (ชาดีด)	حبوب (ฮุบอบ)	ألم / وجع / عور อถัม / วจะอ/เอาวีร์
نزيف (นซีฟ)	حرقان (ฮารอกอน)	إلتهاب (อิลติฮาบ)
تحسن (ตาฮซซุน)	تعبان (ตะบาน)	تورم (ตาวัลรัม)
تدهور (ตาเดหฺวูร์)	ضعفان (ฎะอฺฟาน)	تقيؤ (ตากอยยู)
مستقر (มศตาคีร์)	سهران (ซะหฺรอน)	غثيان (กิซยาน)
قياس الحرارة (กียาสฮาร) (อรอ)	نعسان (นะซาน)	دوخة (โดคอ)
قياس وزن (กียาสวัซัน)	تشنج (ตาชันญ)	إغماء (อิฆมาอ)
قياس الطول (กียาสอัตตุล)	تنمل (ตานัมมุล)	إنتفاخ (อิตีฟาก)

ตัวอย่างประโยคคำถามและสิ่งที่เกี่ยวข้อง

- إيش الأعراض/ الحالة؟ (เอชอัลอะฮ์รอค/อัลฮาละห์)

- نام على السرير (นาม อลา ซารีร)

- نام على جنب (นาม อลา จัมบ์)

- اجلس عدل (อิจลิส อิดิล)

- لا تتحرك (ลาตีตฮ์รอก)

- اكنم النفس (อิกติม นฟัส)

- بدل الملابس (บัดคิล มาลาบัส)

- اضغط (อิคฆอด)

- ارفع (อิรฟะอ)

- استرخ (อิสตร์อิ)

- فسح (ฟัสฮ)

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 8

ตอนที่ 1 แปลความหมายคำศัพท์ที่กำหนดในช่องว่างให้ถูกต้อง

เบาหวาน	
ไข้วัดใหญ่	
ไอ	
เสมหะ	
อัสเสบ	
ท้องเสีย	
อาเจียน	
อย่างยับตัว	
ปวดศีรษะ	
ปวดหลัง	
เจ็บแผล	
อย่างยับตัว	

ตอนที่ 2 ทดสอบโดยฝึกปฏิบัติ

1. ให้ผู้เข้าฝึกรวมอธิบายชื่อโรค อาการเจ็บป่วย และแผนกต่างๆ ในโรงพยาบาล	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียง มีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียง ได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียง ได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 9

เรื่อง การซักประวัติเบื้องต้น

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

การซักประวัติคนไข้เบื้องต้น เป็นหน้าที่หลักของพยาบาลและผู้ช่วยพยาบาล ที่ต้องเตรียมจดบันทึกข้อมูลสุขภาพคนไข้ก่อนพบแพทย์ เพื่อประหยัดเวลาการรอคอยของคนไข้ อีกทั้งประโยคคำถามเหล่านี้ อาจใช้ในการติดตามอาการคนไข้ และเอาใจใส่ความเป็นไปของลูกค้า

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกคำศัพท์และประโยคที่ใช้ในการซักประวัติคนไข้เบื้องต้นได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกคำสั่งการปฏิบัติตนในห้องตรวจเบื้องต้นได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจประโยคที่ใช้ในการซักประวัติคนไข้เบื้องต้น
- 3.2 เข้าใจการให้คำแนะนำคนไข้ในการปฏิบัติตนขณะรับการตรวจสุขภาพ

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 ประโยคที่ใช้ในการซักประวัติคนไข้
- 4.2 ประโยคคำสั่ง การให้คำแนะนำเบื้องต้น

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้
<p>ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมา 1 ชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ - ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากันไปจนกว่าจะครบทุกคน - ครูทดสอบความรู้ในบทที่ผ่านมา ด้วยการบอกประโยคภาษาไทย ให้ผู้เข้าฝึกอบรมบอกประโยคนั้นๆเป็นภาษาอาหรับ

แผนการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องประโยคที่ใช้ในการชักประวัติคนไข้เบื้องต้น ประกอบด้วย : ประโยคคำถามเกี่ยวกับสุขภาพ สาเหตุที่มาพบแพทย์ มีประวัติการแพ้ยาเพื่ออาหารหรือไม่ และคนไข้ต้องใช้ใบรับรองแพทย์หรือไม่ เพื่อแจ้งให้แพทย์ผู้ตรวจเตรียมเอกสารไว้ให้
2. ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
3. ให้ผู้เข้าฝึกรวมจับคู่สนทนา ชักถามประวัติคนสุขภาพเบื้องต้นระหว่างกัน
4. แจกใบความรู้ที่ 2 เรื่องประโยคคำสั่งและการให้คำแนะนำเบื้องต้น ประกอบด้วย: การบอกให้คนไข้นอนลงบนเตียง, คำแนะนำให้ดื่มน้ำมากๆ ควรลดน้ำหนัก ควรพักผ่อนให้เพียงพอ เป็นต้น
5. ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกรวมออกเสียงตามซ้ำๆ
6. ให้ผู้เข้าฝึกรวมเล่นเกมภาษา โดยให้บอกประโยคและคำแนะนำ ตามรูปภาพที่แสดงหน้าบอร์ดทางเครื่องฉายสไลด์เป็นภาษาอาหรับ
7. แจกแบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 9 เป็นประโยคคำถามและคำแนะนำต่างๆ ให้ผู้เข้าฝึกรวมจับคู่สนทนาระหว่างเพื่อนในห้องเรียน ชักถามระหว่างกันไปตามประโยคที่กำหนดไว้ให้

ขั้นตอนที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคน ตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกรวมอธิบายและยกตัวอย่างประโยคที่ใช้ในการชักประวัติคนไข้, ประโยคคำสั่ง การให้คำแนะนำเบื้องต้น
- ชั้นวัดและประเมินผล มีดังนี้
ให้ผู้เข้าฝึกรวมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 9 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกรวม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียง ได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง
- 6.4 เครื่องฉายภาพสไลด์

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

- วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้
- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
  - 7.2 การทำใบงาน
  - 7.3 สังเกตจากการทดสอบทักษะการฟัง พูดภาษาอาหารับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

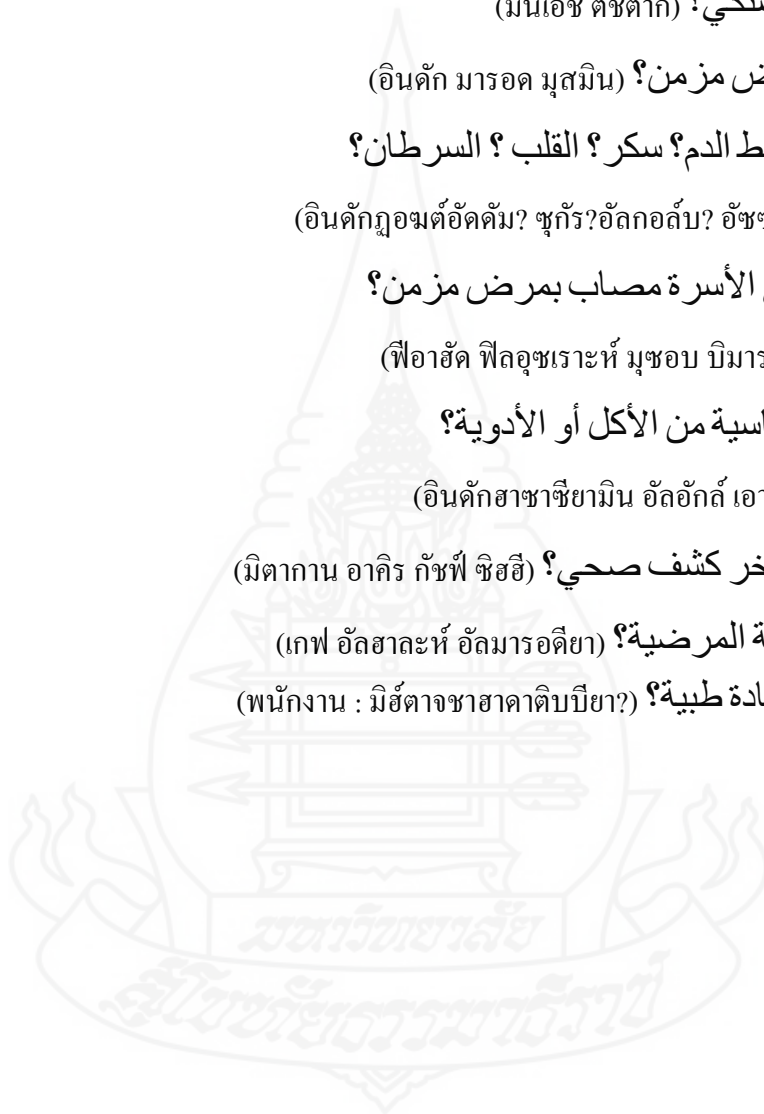
.....

.....

ใบความรู้ที่ 1

ประโยคที่ใช้ในการซักประวัติสุขภาพคนไข้

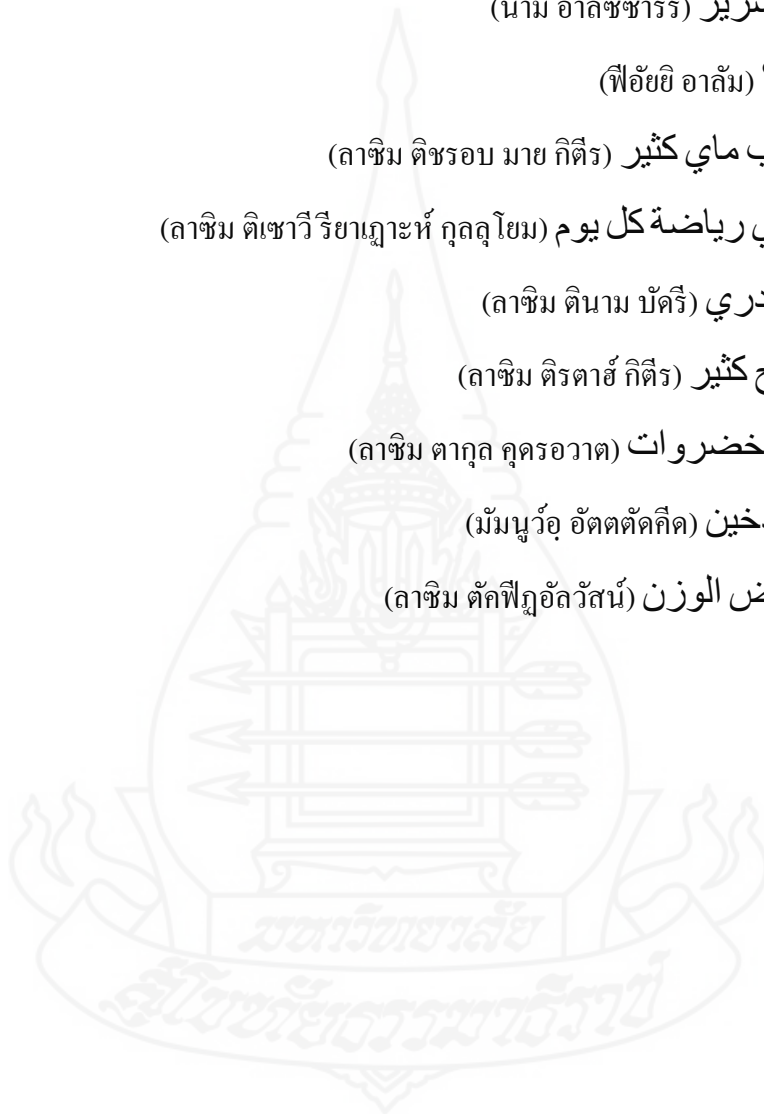
- من إيش تشتكي؟ (มีนเอช ดิชตาคี)
- عندك مرض مزمن؟ (อินตัก มารอด มุสมิน)
- عندك ضغط الدم؟ سكر؟ القلب؟ السرطان؟
(อินตักกฏอมต์ฮัดคัม? ซุกัร? อัลกอลับ? อัจซอรากูน?)
- في أحد في الأسرة مصاب بمرض مزمن?
(ฟีอาฮัด ฟีลอุชเราะห์ มุซอบ บิมารอด มุสมิน)
- عندك حساسية من الأكل أو الأدوية?
(อินตักฮาซาซาซียามิน อัลอักล์ เอา อัลฮัดวียา)
- متى كان آخر كشف صحي؟ (มิตากาน อาคิร กัซฟฺ ซิฮซี)
- كيف الحالة المرضية؟ (เกฟ อัลฮาละห์ อัลมารอดียา)
- محتاج شهادة طبية؟ (พนักงาน : มีฮ์ตาจซาฮาดาติบบียา?)

ใบความรู้ที่ 2

ประโยคคำสั่งแพทย์ การให้คำแนะนำเบื้องต้น

- نام على السرير (นาม อาลีซหารีร์)
- في أي ألم؟ (ฟีอัยยิ ออลัม)
- لازم تشرب ماي كثير (ลาซิม ตีชรอบ มาย กิติร์)
- لازم تسوي رياضة كل يوم (ลาซิม ตีเซาวีรียาฎะห์ กุลลุ โยม)
- لازم تنام بدري (ลาซิม ตินาม บัดรี)
- لازم ترتاح كثير (ลาซิม ตีรตาส์ กิติร์)
- لازم تأكل خضروات (ลาซิม ตากุล กุศรอวาต)
- ممنوع التدخين (มัมนูว้อ อัดตัตตคีต)
- لازم تخفيض الوزن (ลาซิม ตักฟีฎอ์ลวัน)

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 9

ตอนที่ 1 ให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคู่สนทนาระหว่างเพื่อนในห้องเรียน ชักถามระหว่างกัน ไปมาตาม ประโยคที่กำหนดไว้ให้

- คุณมาพบแพทย์ด้วยอาการอย่างไรบ้างคะ?
- คุณมีโรคประจำตัวไหมคะ เช่น เบาหวาน, โรคหัวใจ, ความดันโลหิต, มะเร็ง
- คุณตรวจสุขภาพครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่คะ?
- คุณแพ้ยาหรือแพ้อาหารไหมคะ?
- ตรงนี้ เจ็บไหมคะ?
- เป็นไข้มากี่วันแล้วคะ?
- คุณควรมีน้ำให้มากๆ พักผ่อนให้เพียงพอ
- ควรลดน้ำหนักหน่อยนะคะ
- ควรทานผักให้เยอะๆ

ตอนที่ 2

1. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายการชักประวัติเบื้องต้น, ประโยคคำสั่งและให้คำแนะนำ, ประโยคเชื่อมอาการคนไข้	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

2. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

บทที่ 10

เรื่อง การให้คำแนะนำและเชื่อมอาการคนไข้

(จำนวน 3 ชั่วโมง)

1. สาระสำคัญ

พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาลและพนักงานในโรงพยาบาลเป็นเจ้าหน้าที่ประจำที่คอยดูแลคนไข้ในทุกๆ วัน และแม้แต่หลังพบแพทย์พยาบาลและผู้ช่วย ยังต้องดูแลให้คำแนะนำคนไข้ตามคำสั่งแพทย์ และสอบถามอาการคนไข้ที่นอนป่วยในโรงพยาบาลเพื่อเตรียมข้อมูลให้แพทย์ ก่อนที่แพทย์จะเข้าเชื่อมดูอาการคนไข้ในแต่ละวัน

ทั้งนี้พยาบาลและพนักงาน ควรแจ้งให้คนไข้ทราบถึงขั้นตอนการปฏิบัติต่อคนไข้ และการเก็บข้อมูลคนไข้ตลอด 24 ชั่วโมง เจ้าหน้าที่ที่ดูแลคนไข้จึงจำเป็นต้องสื่อสารกับคนไข้ได้บ้าง ในยามที่ขาดล่ามแปลภาษาหรือในช่วงยามวิกาล

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถซักถามอาการของคนไข้ได้
- 2.2 ผู้เข้าฝึกอบรมสามารถเก็บข้อมูลของคนไข้ที่นอนรักษาตัวในโรงพยาบาลได้
- 2.3 ผู้เข้าฝึกอบรมบอกขั้นตอนการปฏิบัติต่อคนไข้ได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 เข้าใจประโยชน์ที่ใช้ซักถามอาการคนไข้
- 3.2 เข้าใจประโยชน์ที่ใช้บอกขั้นตอนการปฏิบัติต่อคนไข้

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1 ความรู้ประโยชน์ที่ใช้เมื่อเข้าเชื่อมอาการคนไข้
- 4.2 การให้คำแนะนำและการบอกขั้นตอนการปฏิบัติต่อคนไข้

5. กิจกรรมการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้	
ขั้นที่ 1 การทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว	<ul style="list-style-type: none"> - ครูให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับฉลากชื่อเพื่อนมาชื่อ เพื่อเป็นคู่สนทนา โดยคนที่จับฉลากจะเป็นผู้ถามเพื่อนที่จับฉลากชื่อมาได้ - ให้ผู้เข้าฝึกอบรมตั้งคำถามกับคู่สนทนาอย่างน้อย 5 คำถาม จากนั้นให้คนที่ตอบจับฉลากเพื่อถามเพื่อนคนต่อไป จับฉลากสนทนากัน ไปจนกว่าจะครบทุกคน

แผนการเรียนรู้

- จากนั้นเล่นเกมสื่อบอกความหมายคำศัพท์ โดยให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคำใบ้ในกล่องฉลาก คำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใบ แล้วใบ้ให้เพื่อนบอกความหมายเป็นภาษาอาหรับ ของคำศัพท์นั้นๆจนกว่าจะครบทุกคน

ขั้นที่ 2 การนำเสนอบทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

1. แจกใบความรู้ที่ 1 เรื่องประโยคเชื่อมอาการคนไข้ ประกอบด้วย : การขออนุญาตเข้าห้องคนไข้ แจ้งสิ่งที่พยาบาลจะปฏิบัติต่อคนไข้ เช่นขออนุญาตเช็ดตัว ขอวัดไข้ ซักถามอาการแต่ละวัน เช่นทานอาหารหรือยัง? วันนี้ดีขึ้นไหม? ปัสสาวะ, อุจจาระกี่ ครั้ง? เป็นต้น
2. ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง โดยครูอ่านออกเสียงนำให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงตาม ช้าๆ
3. ทดลองการใช้ประโยคที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว โดยครูบอกประโยคคำถามและคำแนะนำต่างๆ เป็นภาษาไทย และให้ผู้เข้าฝึกอบรมบอกประโยคเหล่านั้นเป็นภาษาอาหรับ
4. แจกใบงานที่ 1 เป็นประโยคคำถามและคำแนะนำต่างๆ ให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคู่สนทนา ระหว่างเพื่อนในห้องเรียน ซักถามระหว่างกันไปมาตามประโยคที่กำหนดไว้ให้
5. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมแบ่งทีมออกเป็น 2 ทีม ให้แต่ละทีมจำลองสถานการณ์การเชื่อมคนไข้ขณะพักรักษาตัวในโรงพยาบาล โดยมีเจ้าหน้าที่พยาบาล คุณหมอ และคนไข้ สนทนาการกันด้วยภาษาอาหรับ โดยมีคุณหมอซักถามเป็นภาษาไทย ทีมละ 5 นาที ให้ครูตัดสินทีมที่ชนะในการใช้คำศัพท์และประโยคตามสถานการณ์ได้ถูกต้องชัดเจน
6. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปตลอดหลักสูตร และทำแบบทดสอบความรู้หลังเรียน

ขั้นที่ 3 การทดสอบหลังเรียน

- ครูทำการทดสอบนักเรียนให้ทดสอบทักษะความรู้ ความสามารถของนักเรียนทีละคน ตามที่ได้เรียนมาโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายและยกตัวอย่าง ประโยคที่ใช้ในการเชื่อมอาการคนไข้

- ชั้นวัดและประเมินผล มีดังนี้

ให้ผู้เข้าฝึกอบรมทำแบบทดสอบหลังเรียนในบทที่ 10 และเก็บคะแนนเพื่อวัดผลต่อไป พร้อมประเมินทักษะการฟัง พูด ออกเสียงภาษาอาหรับ ของผู้เข้าฝึกอบรม ในด้าน ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ

6. สื่อการเรียนการสอน

- 6.1 ใบความรู้
- 6.2 ใบงาน
- 6.3 เทปบันทึกการออกเสียง

7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและการประเมินมีดังนี้

- 7.1 สังเกตจากการร่วมกิจกรรม และตอบคำถาม
- 7.2 การทำใบงาน
- 7.3 สังเกตจากการทดสอบทักษะการฟัง พูดภาษาอาหรับ

8. เกณฑ์การวัด และประเมินผล

- 8.1 คะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
- 8.2 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

9. บันทึกผลหลังการสอน

ผลการสอน

ปัญหา/อุปสรรค

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ใบความรู้ที่ 1

ประโยคที่ใช้ในการเชื่อมอาการคนไข้

- لا مؤاخذه، ممكن أدخل؟ (ถามอุกษะห์, มุมกินอัคกุล)
- كيف حالك اليوم؟ (เกฟฮาลัก อัลโยม)
- في تحسن؟ (ฟี ตาฮ์ซซุน)
- لسه في حمى؟ (ลิซซา ฟี ฮุมมา)
- لسه في ألم؟ (ลิซซาฟี อาลัม)
- بعد إذنك، تنظيف جسم المريض (บะอ์ดอ์ซันนัค, ตันซีฟ จิสม์อัลมารีฎ)
- بعد إذنك، تغيير الملابس (บะอ์ดอ์ซันนัค, ตักยี้ร อัลมาลาบิส)
- كم مرة سويت بول اليوم؟ (กัมมัรเราะหฺ เซาเวตโบลอัลโยม)
- في براز اليوم؟ كم مرة؟ (ฟี บรอส อัลโยม? กัมมัรเราะหฺ?)
- أكلت فطور؟ (อักลัต ฟุฎูร)
- أكلت غدا؟ (อักลัต ฮอดา)
- أكلت عشا؟ (อักลัต อาซาอ)
- في دوا قبل الأكل (ฟี ดาวา กอบล อัลอัคัล)
- في دوا بعد الأكل (ฟี ดาวา บะอ์ด อัลอัคัล)
- بعد إذنك، ضرب حقنة/إبرة؟ (บะอ์ดอ์ซันนัค, ฎอ์รยสุกนะห์/อิบเราะหฺ)
- بعد إذنك، قياس الحرارة؟ (บะอ์ดอ์ซันนัค, กียาส อัลฮารอเราะหฺ)

แบบทดสอบหลังเรียนบทที่ 10

ตอนที่ 1 ให้ผู้เข้าฝึกอบรมจับคู่สนทนาระหว่างเพื่อนในห้องเรียน ชักถามตามประโยคที่กำหนดไว้ให้

- วันนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ? ดีขึ้นไหมคะ?
- วันนี้คุณปัสสาวะไปกี่ครั้ง?
- วันนี้คุณอุจจาระไปกี่ครั้ง?
- ยังมีไออยู่ไหมคะ?
- ขออนุญาตวิดิไฉ้คะ?
- ขออนุญาตเช็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้าให้คะ?
- ทานอาหารเข้าหรือยัง? มียาหลังอาหารคะ?

ตอนที่ 2

3. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมอธิบายการซักประวัติเบื้องต้น, ประโยคคำสั่งและให้คำแนะนำ, ประโยคเชื่อมอาการคนไข้	เกณฑ์การให้คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมทุกประเด็นและมีความชัดเจน	5 คะแนน
อธิบายถูกต้องครอบคลุมประเด็นสำคัญ	4 คะแนน
อธิบายได้ครอบคลุม	3 คะแนน
อธิบายได้บางประเด็น	2 คะแนน
อธิบายได้เพียงเล็กน้อย	1 คะแนน

4. ให้ผู้เข้าฝึกอบรมออกเสียงคำศัพท์	เกณฑ์การให้คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งตัวอักษร โทนเสียง จังหวะ	5 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงมีผิดพลาดบางจุด แต่ไม่ทำให้เสียความหมายไป	4 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้ถูกต้องปานกลาง	3 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้บางอักษร	2 คะแนน
ฟัง พูด ออกเสียงได้น้อยมาก	1 คะแนน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางวัชรีย์ เต็ดดวง
วัน เดือน ปีเกิด	7 เมษายน 2515
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	อักษรศาสตร์ภาษาอาหรับ มหาวิทยาลัย อัล-อัสฮ์ร, อียิปต์
สถานที่ทำงาน	ผู้บริหาร โรงเรียนพัฒนาภาษาอาหรับอัลมุนญิด เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่ง	ผู้บริหาร

